

SEO
EUN-CHAE

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Çeviren: Nilay Özser

ALTI YIL ÖNCE BİR TRAFİK KAZASINDA KAYBETTİĞİNİZ İLK AŞKINIZ, ÖLÜM MELEĞİ OLARAK GERİ DÖNERSE NE HİSSEDERSİNİZ?

On yedi yaşındaki Heewan, hayatının en büyük acısını yaşadığında zaman da sevdiği çocuğun kalbiyle birlikte durmuştu. Yıllar sonra, ansızın karşısına bir ölüm meleği olarak çıkan Ramwoo ona sarsıcı bir teklif sundu: "Bir hafta sonra korkunç bir kaza sonucu öleceksin. İstersen ben sana acısız bir son verebilirim. Adımı üç kere söylemen yeterli."

Ama Heewan buna cevap veremedi. Hazırladıkları ölmeden önce yapılacaklar listesiyle Ramwoo'nun peşinden oradan oraya sürüklenirken, paylaşılmamış duyguları, dile gelmemiş "seni seviyorum"ları, yeniden açılan yaraları ve hiç söylenmemiş sırları tek tek hatırlayacaktı... Sadece bir haftaları vardı ve bu sürenin sonunda onları bekleyen şey, itiraf değil, bambaşka bir hakikat olacaktı.

Ben Ölmeden Önce, ilk aşkın saf ama kırılgan duygusunu, ölümle yüzleşmenin ağırlığını ve bir insanı sevmekle bırakmak arasındaki ince çizgiyi anlatan çarpıcı bir roman.

www.olimposdukkani.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Ben Ölmeden Önce

Seo Eun-chae (서은채)

Orijinal Adı: 내가죽기일주일전

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2018, Seo Eun-chae

Kapak İllüstrasyonu © JEDIT

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Nilay Özseser

Editör: Faden Ataseven

Son Okuma: Aydan Yalçın

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Ekim 2025

ISBN: 978-625-5919-71-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

SEO
EUN-CHAE

BEN

☆

ÖLMEDEN

ÖNCE

Çeviren: Nilay Özser

Ninova

Geriyе Kalan, Jeong Heewan	71
Geriyе Kalan, Kim Inju	83
Geriyе Kalan, Han Hогyeong	125
Geriyе Kalan, Go Yeonghyeon	137
Geriyе Kalan, Ramwoo	151
Sen Yokken, A	199
Sen Yokken, B	211

Duzenleme
Ny.ozlem

0

Ölüm meleği en derinden sevdiğiniz kişinin suretiyle karşınıza çıkar, dediklerini duymuştum.

Ya özlem duyduğunuz birinin görünümüyle belirir,

Ya da özlem duyduğunuz bir sesle adınızı çağırır.

Çiçek tomurcuklarının yeni yeni filizlenmeye başladığı bir ilkbahar gecesi idi.

Eve giden yolda, kiraz ağacı dallarının altında.

İşte oradaydın.

“Jeong Heewan.”

Beni adıyla çağırdın.

Olduğum yerde kalakaldım, bakışlarımı senden alamıyordum.

Daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarımdan adın döküldü.

“Kim Namu?..”

“Şu telaffuzunu ne yapacağız senin... Kaç kere adım Namu¹ değil demedim mi ben?”

Tebessümün öylesine gerçek, öylesine içtendi ki, elimi uzatsam bir anda kaybolup gidecekmiş gibiydin.

Gözlerim açıkken rüya mı görüyorum acaba, diye geçirdim içimden. Karşımda durman imkânsızdı. Hem de böylesine canlı, neredeyse tenini hissedebileceğim kadar gerçek görünmen... aklım almıyordu.

1 * (Kor.) Ağaç. -ç.n.

Çünkü sen...

“İki kez.”

“Ne?”

“İki kez. Bana iki kez daha seslen. İşte o zaman hiç canın acımadan, huzur içinde ölebileceksin.”

Sen uzun zaman önce, benim yüzümden ölmüştün.

“Adımı seslen.”

Ben ölmeden bir hafta önce bana geri geldin.

“Bunda zor bir şey yok.”
Nasıl da ısrarcıydın.

“Sadece seslen. İki kez seslenirsen her şey bitecek.”

Ne kadar duymazlıktan gelsem de pes etmek bilmiyordun.

Farklı şekillerde dile getirsen de hep aynı hikâyeydi. Ve sen, bundan hiç usanmadan sözlerini tekrarladın.

“Bana bak. Niyetin trafik kazasında ölmek mi? Canın deli gibi yanacak diyorum. Tereyağından kıl çeker gibi halledelim şu işi. Ne sen yorul ne ben yorulayım.”

Bu böyle devam ederse bundan bir hafta sonra, pazartesi saat tam 17.33.40'ta yaya geçidinden geçerken kırmızı ışıktaki durmayan bir arabanın altında kalacaktım. O yüzden tüm bunlar olmadan önce sana adınla seslenmeliydim. Üç kere, tam üç kere seslenirsem ruhum sana teslim edilecekti. Bana sürekli adını hemen seslenmem gerektiğini, bunun huzur içinde ölmemin tek yolu olduğunu söylüyordun.

Bakışların kitaba kilitlenmişti. Kalın ders kitabının sayfalarını gelişigüzel çevirirken bile beni ikna etme uğraşların devam ediyordu.

Kalemimi bıraktım.

Önümdeki boş kâğıda dalgın dalgın baktım, sonra da yerimden kalkıp yatağa doğru yürüdüm.

“Kenara kay. Uyuyacağım.”

Elimden geldiğince düşündüm ama... söylenecek söz kalmamıştı. Eşyalı tuttuğum bu tek odalı dairede toparlanacak pek bir şeyim de yoktu. Ardımda bırakabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tek kelime etmeden kenara çekildin. Bana bıraktığın boşluğa uzanıp battaniyenin altına girdim. Arkamda bir insanın sıcaklığını hissedebiliyorum. Bu his bana yabancıydı. Dönüp bakmasam da anlayabiliyordum; sen ve ben, başlarımızı birbirine yaslayıp uzanmış ama bambaşka düşüncelere dalmıştık.

Düşüncelerimin ucu sana değdi.

Neydin sen? İnsan suretine bürünmüş bir ölüm meleğiy-sen, neden karşımda on sekiz yaşındaki o genç hâlin değil de benimle yaşıt, yetişkin bir adam duruyordu? Sanki gerçekten yaşamış, büyümüş, koca adam olmuşsun gibi...

Yoksa gözümü kapatıp açtığımda, kısacık bir uykuya dalıp uyandığımda ellerimden kayıp gidecek bir rüya mıydı bu?

“Hani uyuyacaktın? Işığı kapasana.”

“Neden?”

“Parlak ışığı hiç sevmezdin ya sen.”

Sabahlardan nefret ederdim. Güneşin parıl parıl parladığı öğle vakitlerinden de. En katlanamadığımsa beyaz floresan ışıklardı.

Bir anda her şey durdu.

Nasıl.

Sen nasıl...

“Işığı kapıyorum.”

Kitabı kenara koydun ve hemen akabinde ışığı söndürdün. Sırtlarımız yine birbirine değdi.

“Jeong Heewan. Yine işlemeyen kafanı çalıştırmaya uğraşıyorsun, değil mi?”

Zifiri karanlıkta yalnızca senin sesin duyuluyordu.

Gözlerimi kapattım. Kafamın içindeki sesler birbirine karışıyordu.

Yine işlemeyen kafanı çalıştırmaya uğraşıyorsun, değil mi?

“Düşünme artık. Ben yanıdayım.”

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Şu alışkanlığını yen demedim mi? Ne gerek var kafanda evirip çevirmeye? Akışına bırak.

“Uyu hadi.”

Hava da güzel, sıkıldım evde. Dışarı çıkıp bir şeyler yapalım.

Korkaksın sen. Her daim korkağın tekiydin.

Cocukluğuma dair hatırladığım ilk şey aydınlık bir hastane odasıydı.

Annem bitkin bir hâlde uzanmış, serçe parmağını benimkine dolayıp söz vermişti.

“Eve gidip uyu, tamam mı? Yarın sabah gelip seni alacağım.”

Usulca başımla onayladım ve onu arkamda bırakırken dönüp elimi salladım. İnandım. Saf gibi, salak gibi. Vadedilen sabah geldi ama annem artık yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

“Ben sana ne demiştim? Ha? Ne demiştim ben? O evliliğe o kadar karşı çıktım, sonu hüsrân olacak dedim ama dinletemedim! İlla o cılız kızla evleneceğim diye tutturdun! Ne oldu şimdi? Hâline bir bak. Bir oğlan bile doğuramadı, şu kız çocuğu kaldı geride, koca oğlumu dul bıraktı gitti! Neyine bayılıyordun o kadar? Elleri bomboş kapımıza geldi, ya sonra ne oldu? Hastane masraflarıyla bizi batırdı, şimdi de cenazesıyla uğraştırıyor! Keşke o kızı doğuracağına geberip gitseydi! Öldükten sonra bile önünde engel sana, engel! Şimdi ne yapacaksın? O küçücük kız ne olacak şimdi? Vah başıma gelenler... Dertten tasadan öldüreceksiniz beni!”

O uzun iç çekişler sürerken annemin hayaleti sessiz kaldı.

Beyaz ışıklarla aydınlatılmış hastane odası, bomboş bir yatak... Annem çaresizlik içinde sessizliğini sürdürürken suçlamalar, ağıtlar yağmaya devam etti. Uzakta, omuzları çökmüş hâliyle öylece duran silüeti tarifsiz bir yalnızlıkla sarmalanmıştı sanki.

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Boş yatak. Terk ettiği o boş yatak.

Üzüntü yerini siteme bırakmış, hastane odasını büyük bir öfke doldurmuştu. Babaannem boğuluyormuşçasına göğsüne vurup duruyordu. Sonunda dayanamadım, kulaklarımı kapatıp yere çöktüm.

“Anne.”

Dudaklarımdan dökülen seslenişe bir cevap gelmedi.

Bir daha asla gelmeyecekti.

Sonsuza kadar.

Hatırladığım son şey sağa sola dönüp durduğumdu, gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Pencereden içeri sızan güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı. Biri perdeleri aralamıştı. Uykulu uykulu düşünmeye çalışıyordum, kim aralamıştı?

“Uyandın mı?”

Sesin kulaklarımda yankılandı. Bulanık bakışlarımı çevirdiğimde, dün gece masada bıraktığım boş kâğıt parçasına doğru eğilmiş geniş sırtını gördüm.

“Kahvaltı edelim,” deyip yerinden kalktın ve kendi evindeymişçesine buzdolabını açtın. Hareketlerini gözlerimle takip ediyordum. Hiçbir şey gerçek hissettirmiyordu. Kalktım ve yere düşürdüğün kâğıdı aldım. Dün geceye kadar bomboş olan kâğıda birkaç kelime bir şeyler karalanmıştı.

Ne bakıyorsun?

Belki abartılacak bir şey değildi ama o iki kelime bir köşeye yerleşmiş, alay eder gibi bana bakıyordu. Kâğıdı buruşturup masanın üzerine fırlattım.

Bambaşka biri gibi görünsen de hiç değişmemiştin, o küçük şakaların bile aynıydı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Aklımı kurcalayan sorularla peşinden gittim. Bir süre buzdolabına bakıp homurdandın.

“Ne biçim ev burası, sudan başka hiçbir şey yok. Bunca zaman ne yiyip içtin sen? Açlıktan ölmemen mucize doğrusu.”

Buzdolabımın içinde sadece birkaç şişe su ve istemeye istemeye aldığım vitamin takviyeleri vardı. Aslında daha düne kadar dolu sayılırdı ama hepsini atmıştım. Peki neden atmıştım? Hatırlamıyordum.

Sonunda yiyecek aramaktan vazgeçip tencerede su kaynattın. Rafta duran, son kullanma tarihi geçmiş *ramyeon* bulmuştun.

Buharı tüten tencereyi yerdeki kalın ders kitabının üzerine koyduktan sonra yemek çubuklarını uzattın.

“Tarihi geçeli çok olmamış. Ye hadi, ölmezsın.”

İstifimi bozmayınca çubukları elime tutuşturdu.

Sonra, ilk defa *ramyeon* deneyen biri gibi aceleyle burnunu kâseye gömüp iştahla yemeye koyuldun.

Dayanamayıp ben de yemek çubuklarımı uzattım. Bu tadı nasıl da özlemiştim.

Aniden aklıma o gün geldi. Akşam yemeği tepsisini devirip eve döndükten sonra, istemediğimi söylememe rağmen beni zorla oturtup karşıma geçmiş, önüme koca bir tencere dolusu *ramyeon* koymuştu.

Ben ağzıma bile sürmezken sen tek başına afiyetle bitirmiş, hemen ardından bir tabak dolusu pilavı *ramyeon* suyuna katıp getirmiştin. Nihayetinde ısrarına dayanamamış, azar azar yerken gizlice yüzüne bakıp durmuştum.

“Niye öyle bakıyorsun?”

Bir an gözlerimiz buluştu. Anılar parçalanırken gerçekler kırıkların arasından başını uzattı. Kafamı eğdim. Boş kâseyi sana uzattığımda iç çektin ve kâseyi *ramyeon*la doldurup bana geri verdin. Ben de senin yaptığın gibi burnumu kâseye gömüp büyük bir lokma aldım. Bakışların bir süre üzerimde gezindi.

“Bütün gün yan gelip yatmayacaksın herhâlde. Yapmak istediğin bir şey var mı?”

“Yok.”

Dün okula kayıt dondurma dilekçemi vermiş, yarı zamanlı işimdense ayrılmıştım. Söyleyecek son bir sözüm dahi yokken ne yapmak isteyebilirdim ki?

Boş kâseyi elinden alıp lavaboya bıraktım. Gözlerin ısrarla beni takip ediyordu.

“Hadi dışarı çıkalım. Hem hava da güzel.”

“İstemiyorum.”

“Yine başladın. Daha düşünmeden kestirip atıyorsun.”

Düşünmeden kestirip attığım falan yoktu, istemiyordum işte. Ağzımı açıtıysam da tekrar kapadım. İçimden hiçbir şey söylemek gelmiyordu.

“Önce markete uğramamız lazım. Bir şeyler yemen gerek, bu gidişle zamanın dolmadan açlıktan öleceksin.”

“İyi ya işte. Oldu bittiye getirmeye çalışmıyor muydun?”

Bir an evvel adını seslenip huzur içinde dünyaya veda etmemde ısrar ediyorken şimdi gelmiş, açlıktan öleceğimden endişeleniyordun. Amma ironikti. Düşünmeden ağzımdan kaçırdığım sözlerle seni hedef almıştım. Aramıza tuhaf bir sessizlik çöktü.

“Doğru, haklısın.” Bitkin bir edayla gülümsedin. Sesin giderek yaklaşıyordu, yanıma gelip sık sık yaptığın gibi bana tepeden baktın. “Yine de yemene içmene dikkat etmen lazım.”

O neden, diye sorsaydım yüzüne nasıl bir ifade yerleşirdi acaba?

“Gidelim hadi.”

Ses tonun öylesine içtendi ki istemsizce başımı salladım.

“Bulaşıkları bitireyim de.”

Dibimden ayrılmanı beklediysem de kılını bile kıpırdatmadın. Kâseleri durulayıp kurutma rafına yüzüstü koyarken orada öylece durup beni izledin. Bakışlarının değdiği her yer sızım sızım sızılıyordu. Senden tarafa bakmadan elime gelen ilk ayakkabıyı ayağıma geçirdim. Aceleyle arkamdan gelerek kapıyı açtın.

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Bahar güneşi içeri dolarken ayağını uzattın... Yoktu. Tüm gerçekliğinle karşımda durmana rağmen, yoktu.

Önden yolu tutmuştun ve gölgen yoktu.

Cenaze töreninden sonraki gece, bitkin yüzünde zoraki bir gülümsemeyle bana bakan babam, güçten düşmüş elleriyle başımı okşuyordu.

“Heewan. Ben hep yanında olacağım, tamam mı?”

O çocuk yaşında elimden gelen tek şey sessizce başımı sallamaktı.

“Hepsi geçecek. Her şey yoluna girecek.”

O sözlerde hiçbir kesinlik yoktu; içinde yalnızca çaresiz bir temenni saklıydı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Market arabasını iterek önden yürüyor, eline ne geçerse içine Matıyordun. Kafana eseni alıyormuşsun gibi görünsen de her zaman belli bir düzenin vardı. Annenin çok sevdiği waffle. Babamın en sevdiği karidesli kraker. Ara sıra yediğim şu lollipop. Son olarak, en sevdiğin patates cipsi.

Bazen gizlice arkama bir atıştırmalık saklar, market arabasının bir köşesine sıkıştırıverirdim. Aldıklarını tezgâha koyarken bunu fark ettiğinde gözlerimiz buluşurdu ve sen usulca gülümsemekle yetinirdin.

Bugün de arabayı her zamanki gibi özenle ve kendi düzence doldurdun. Ben seçtiğin her şeyi tek tek çıkarıp yeniden rafa yerleştiriyor, sense boş bir ifadeyle beni izliyordun. Patates cipslerini gördüğümde birkaç tane almadan edemedim. Kısa bir iç çekişin ardından arabayı itmeye devam ettin.

Koca market arabası patates cipsleriyle dolup taşıyordu. Onları bir köşeye itip kalan boşluğa çeşitli yiyecekler koydun. Minik ve sık adımlarla arkandan yürüyordum. Hafta içi öğleden sonraları market sessiz olsa da etraftaki çalışanlar coşkuyla numune ikram ediyorlardı. İçlerinden birinin önünde durup selam verdikten sonra bir *mandu* aldın.

“Aç ağzını.”

Manduya saplı kürdanı sabırla elinde tutuyordun. Gözlerinde kararlı bir ifade vardı. Başka çarem kalmayınca ağzımı

açtım ve hemen ardından *mandudan* yayılan sıcaklığı dilimde hissettim.

“Aman aman, yeni evlisiniz herhâlde. Ne de güzel anlaşıyorsunuz. Damat bey de pek nazik bakıyorum. Beyefendi, siz de tadın, olur mu? İndirim yapamıyorum ama bol bol ikram veririm size.”

Kürdanı tutan elin bir an donup kaldı.

“Kardeşiz.”

“Aa, öyle mi? Siz öyle kürdanı uzatınca... Bizim çocuklar göz göze geldiler mi kavga etmeye başlıyorlar... Yanlış anlamışım, kusuruma bakmayın.”

“Hiç benzemiyoruz, değil mi? Kardeşim babama, ben de anneme çekmişim. Özür dilenecek bir şey yok, bol bol ikram verin yeter.”

Farkına bile varmadan yürümeye başladım. Yürüdükçe kulaqlarımda yankılanan sözler de birer birer dağılıp gitti, adımlarım git gide hızlandı. Oradan uzaklaşmayı ve tuttuğum nefesi vermeyi başardığım anda başım dönmeye başladı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, son derece sakin bir ifadeyle belirip kolumu yakaladın.

“Niye öyle çektin gittin? Yalnız dolanma, kaybolursan oracıkta bırakırım bak seni. Neyse, alacağımızı aldık. Ödemeyi yapalım da çıkalım hadi.”

Elini silkip geri çekilirken sırtımda soğuk bir ürperti hissettim. Tesadüf de bu ya, içki reyonunun önündeydik. Rastgele elimi uzatıp birkaç kutu bira kaptım, sonra da kucak dolusu biralarla hızla kasaya doğru yürüdüm. Hemen peşimden gelmedin; bunun yerine beni bakışlarıyla takip ediyordun. En sonunda durdum ve boğazımdan çıkan kupkuru bir sesle konuştum:

“Gidelim demedin mi? Yürüsene.”

“Medeniyetten haberdar değilsin herhâlde. Boşuna kolunu yoracağına arabaya koysana.”

İnatla, “İstemiyorum,” dedikten sonra kasaya doğru yürüdüm.

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

İç çektin ve sessizce arabayı ittin.

Şu an kollarımın arasında tuttuğum içkiler, arabadaki yiyecekler ve sen. Tüm bunların ne anlamı vardı ki? Ne de olsa bir hafta sonra ölecektim.

Altı yaşındaydım. Ve her daim yalnızdım.

Hayattaki tek ailem olan babam hep meşguldü.

Annemin hastalığından kalan borçlar yüzünden sürekli koşturuyordu. Ama öyle perişan bir hâli de yoktu. Yoksa ne pahasına olursa olsun bana hep en iyisini verebilmek için mi bu kadar çabalıyordu?

Dantelleri uçuşan bir elbise. Uzun sarı saçlı bir Barbie bebek. Kurdeleli, parlak, yuvarlak burunlu ayakkabılar. Yaşıtlarımın kiskandığı her şeye sahip olmama rağmen her daim yalnızdım.

Çocuklar beni sevmezdi, aralarına katılmak için çaba göstermesem de bunu anlardım; salıncağa oturduğum anda hepsi uzaklaşır, banka oturduğumdaysa salıncağa koşarlardı. İçlerinden bazıları arada sırada oyuncak bebeğime imrenerek bakardı. Ve hepsi beni dışlamakta kararlıydı.

Yine de umurumda değildi. Zaten dışarıya onlarla oynamak için çıkmıyordum. Sadece zaman geçirecek bir yere ve işe yarar bilgilere ihtiyacım vardı; her şeyi kafasına takan babama, “Bugün de parkta oynadım. Şu numaralı dairede oturan şu şu benim arkadaşım,” diyebilmek için.

“Niye hep tek başınasın?”

Karşıma çıktığın gün sıradan bir öğle sonrasıydı, birlikte oynayan çocuklar ikimize bakarak fısıldaşmaya başlamıştı.

“Kimse beni sevmiyor.”

“Neden?”

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

“Bilmiyorum.”

Yuvarlak suratlı bir erkek çocuğuydun. Siyah gözlerinle merakla beni süzdün, sonra da hafifçe gülümsedin.

“Çok güzel olduğun içindir.”

“Ne?”

“Güzel olduğun içindir dedim.”

“Sen saf mısın?”

Ne yapacağını bilemez hâlde başını kaşıydın.

“Hoşuna gitmedi mi? Böyle söyleyince annem mutlu olur oysa...”

“Basbayağı safsın.”

Hayatıma işte böyle adım attın.

Eve dönüyorduk.

Ellerin doluydu. Sen önden yürüyordun, ben de birkaç poşetle birlikte arkandan geliyordum. Güneşli bir öğle sonuydu, çiçek yaprakları rüzgârda uçuşuyordu. O manzarayı görünce bir şey hatırlamışçasına aniden söze girdin.

“Kiraz çiçeklerini görmeye gidelim mi?”

“Neden?”

“Bir ton içki aldın ya. Hem de her çeşitten.”

İçimden çiçeklerle içkinin ne alakası olduğunu sormak gel-
diyse de ne demek istediğini anlamıştım. Her yıl bu zaman-
larda kiraz çiçekleriyle kaplı sokaklar insanlarla dolup taşardı
ve evimin yakınlarında meşhur bir park vardı. Hiç gitmemiş,
gitmeyi de düşünmemiştim.

“Hatırlamıyor musun? Küçükken söz vermiştik ya. Büyü-
düğümüzde biz de kiraz çiçeklerinin altına piknik örtüsü serip
bira içelim demiştik hani.”

Bu sadece tek taraflı bir karardı. Sen düşünmüş, sen söy-
lemiş ve ben onları kalbimin derinliklerine gömmüştüm.

“Böyle giderse bizi yürüyen içki dükkânı sanacaklar. Neyse,
hangisini içelim? Seç bakalım.”

“Hepsini.”

Bana verdiğin sözlerin haddi hesabı yoktu. *Büyüyünce kayan yıldızları izlemeye gidelim. Hatta trene atlayıp bir yerlere kaça-
lım. Nereye mi? İster dağ olsun, ister deniz, fark etmez. Beraber*

gün doğumunu da izleriz. Hayatta en az bir kez yaşanmalı böyle şeyler, öyle değil mi?

“Hepsini örtünün üzerine serip satmayı planlamıyorsun herhâlde?”

“Aptal mısın?”

“Ne yani, bunların hepsini içecek misin?”

Verdiğin sözlerin hiçbirini tutmamıştın.

“Görmeyeli ayyaş olmuş çıkmışsın.”

“Büyüdüm sadece.”

“Bu gidişle kalan ömrünü rehabilitasyon merkezinde geçireceksin.”

“Kimin umurunda? Bir haftadan az kalmadı mı zaten.”

Hayatta kalmış, büyümüş, bir yetişkin olmuşum. Ölmüş ve bir yetişkin olarak bana geri dönmüştün. Ağzımdan çıkan sözler üzerine hafifçe *cık cık*ladın.

“Şimdi seslenmek ister misin?” Dönüp bana baktın, yüzündeki ifade ürperticiydi. “Seslen.”

“...”

Kolaydı. Sadece adını iki kere söyleyecektim. Ama ben adımlarımı hızlandırdım ve yanından geçip gittim.

En azından şimdilik bunu yapmak istemiyordum. Çünkü çok kolaydı. Ölmek bu kadar kolay olmamalıydı.

“*O*^{mo²}, 602 numaralı dairede oturan prenses sen misin?”
Dikkatlice yaklaştı, gözlerini kısıp sevecenlikle gülümserken yanaklarındaki gamzeler belirginleşti. Aralanan dudaklarının arasından görünen düzgün dişler. Büyük, yuvarlak gözler. Tıpkı bir yavru köpek gibiydi. *Ajumma*³, yani annen, sana hem benziyor hem de bambaşka biri gibi görünüyordu.

Onu görür görmez ne kadar da güzel olduğunu geçirdim aklımdan.

“Ben prenses değilim.”

“Aaa, neden bu kadar güzelsin o zaman?” diye sorarken başını hafifçe yana eğdi.

Pembe dudakları hâlâ kıvrımlı bir çizgi hâlindeydi.

Kahkahalar atmasa da sürekli gülümsüyormuş izlenimi veren bir insandı. O gözlerde, o dudaklarda, o ellerde yatan bir sevgi vardı.

“Neden tek başınasın? Baban nerede?”

“İşe gitti.”

“Ya?”

Derin bir nefes alıp elimi tuttu. Alışık olmadığım bu dokunuş beni tedirgin etse de geri çekilmedim. Çünkü dokunuşu sıcacıktı ve sen o budala sırtışıyla bana bakıyordun.

2 Beklenmedik durumlarda kullanılan ünlem. –ç.n.

3 Orta yaşlı ya da evli kadınlara hitap edilirken kullanılır. –ç.n.

“Biz 601 numaralı dairede oturuyoruz. Gelip bizde yemek yemek ister misin? Ramwoo, sen ne dersin?”

“Eh, neden olmasın.”

Ne tuhaf insanlar, diye düşündüm, sonra da başımı iki yana salladım.

“Babam yabancılarla bir yere gitme demişti.”

“*Omo.*”

Annen, *aferin sana*, demek istermiş gibi başımı okşadı. Gözlerinde garip bir ifade vardı; sanki son derece narin, sevimli bir yaratığa bakıyordu. Yağmurlu bir günde, karton kutuya konularak terk edilmiş bir yavru kedi bulmuştu sanki. Oysa hava pırıl pırıldı ve ben bir kedi değil, yalnızlığıyla barışık bir insandım. Yalnızca yaşıma küçüktü. İtiraz etmek istesem de buna fırsatım kalmadı, annenin dudaklarından dökülen sözler kalbimi okşadı.

“O zaman kendimizi tanıtalım mı? Benim adım Kim Inju, yan dairede oturuyorum. Bu da benim oğlum Ramwoo. Senin adın ne bakalım?”

“...Jeong Heewan.”

“Bak, artık yabancı değiliz. Benimle arkadaş olmak ister misin?”

“Büyükler çocuklarla arkadaşlık etmezlermiş.”

“Ben arkadaşın olmak istiyorum ama.”

“Peki o zaman, bir kereliğine şans verebilirim.”

“Harika! Hadi gidelim, şöyle mis gibi bir sofrayı hazırlarım şimdi. Babanı arayıp haber verelim, numarasını söyler misin?”

Annen söylediğim numarayı aradı, görüşme kısa sürede sona erdi. Sonra da elimi nazikçe tuttu, yüzünde heyecanlı bir ifadeyle bir şarkı mırıldanıyordu.

Sen, o sevimli bakışlarınla elimi tutup kulağıma fısıldadın.

“Sana bir sır vereyim mi? Annem yemek yapmaktan anlamaz. Tadı berbat olacak,” deyip yaramaz yaramaz güldün.

Sertçe başımı öteki yana çevirdiysem de elini itmeye kıyamadım. O gün üçümüz masanın etrafına oturup hep birlikte yemek yedik.

Haklı çıkmıştın. Annenin, “Parmaklarını yersin,” diye öve öve bitiremediği yemek hiç de iştah açıcı değildi.

“Haklıymışım, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Hiç de bile.”

“Kıraz çiçekleri geceleyin daha güzel görünür,” diye direktiğin için güneş battıktan sonra parka doğru yola çıktık. Çiçekler yeni yeni dökülmeye başladığından etrafta ses seda yoktu. Büyük ağacın altındaki banka oturdun ve getirdiklerini düzgünce yerleştirdin. İçkilerin hepsini içme teklifimi yok saymıştın. Yanında sadece birkaç kutu bira, biraz kola ve üç beş atıştırmalık vardı.

Birayı açıp bana uzattın, sonra da kendine kola aldın ve biramla tokuşturdun.

“Şerefe!”

Kolayı tek dikişte içen hâlinle şirket yemeğine katılan bir ofis çalışanını andırıyordun, dizilerde sıkça denk geldiğimiz bir sahneydi bu. Neyin şerefine içiyorduk peki, düşünmeden edemiyordum.

“Hep istemiştim böyle yapmayı. Keyifliymiş.” Boş kola kutusunu bırakıp güldün.

“Nesini yapmak istedin bu kadar?”

“*Bucket list* gibi bir şey işte. Herkesin kalbinde böyle bir arzu yatmaz mı zaten?”

Biradan bir yudum aldım. Nasıl da acıydı.

Bucket list. Ölmeden önce yapmak istediğiniz şeyler. Ölmeden önce söylemek istediğiniz sözler.

“Senin neden yok?”

“Ne yok?”

“Yapmak istediğin bir şey. Aklına gelirse söyle. Çok zamanın kalmadı, beraber yaparız.”

Yapmak istediğim bir şey yoktu. Çünkü...

“Sen neden içki içmiyorsun?”

“Sonra. İşim bitince bol bol içerim. Şu an mesai saatindeyim.”

Çünkü benim tek dileğim zaten gerçekleşmişti. Son derece tuhaf gelse de artık sana dokunabiliyordum. Görebiliyordum. Konuşabiliyor, sesini duyabiliyordum. Sadece bunlar bile bana yetiyordu.

Önemli bir seçim yapar gibi ciddi bir tavırla kalan içecekleri gözden geçirdin. Uzun parmaklarını alüminyum kutuların üzerinde gezdirip sonunda bir tanesini aldın.

“Niye şüphe etmiyorsun?”

“Neden?”

“Tuhaf bulmuyor musun?” Parmağınla kendini işaret ettin. “Böyle bir şeyin gerçekleşmesi imkânsız, değil mi?”

Biramı bir dikişte bitirdim. Alışık olmadığımdan mıdır nedir, boğazım hemen yanmaya başladı.

“Sen hep tuhaftın zaten,” dedim.

Tekrar bir bira açıp bana uzattın. Hafif hafif uçuşan çiçek yaprakları her yudumumda süzülerek yere dökülüyordu.

“Heewan.”

“Ne?”

“Ah şu inatçılığın, her şeye takılışın, karmakarışık kafan yok mu...”

Ansızın ellerinle saçlarımı karıştırdın. Dağınık saçlarım görüşümü engelliyor, yüzüne bakmamı zorlaştırıyordu.

“Ben,” bir an duraksadın. “Senden...”

Ne kadar beklesem de devamını getirmedi. Elini yaklaştırdığın gibi aniden geri çektin. Tek yapabildiğim biramı yudumlamaya devam etmektir. Sormak istiyordum.

Sen benden... ne? Nefret mi ediyordun?

Senin baban, benimse annem yoktu.

Yan dairelerde oturuyorduk ve belki de kader, eksik yanlarımızı birbirimize emanet edebilmemiz için ağlarını böyle örmüştü.

Babam işten akşam çıkardı, annense akşam saatlerinde işe gider, sabaha karşı eve dönerdi. Annen, ablasının işlettiği markette gece vardiyasında çalışıyordu. Eve geldiğinde hep birlikte kahvaltı ederdik. Babam işe gittikten sonra, seninle yan yana anaokuluna yürürken, annen nihayet biraz uyuyacak zaman bulurdu. Anaokulundan çıkınca evinize gider, akşam yemeğimi sizde yerdim. Annen işe gittiğindeyse sen bizim eve gelir, yanımda uyuyakalırdın.

İşte böyle paylaştık hayatlarımızı. Sanki kaçınılmaz bir şeymiş gibi, hemen yanı başımdaydın. O günlerin sonsuza dek süreceğini sanıyordum.

Ta ki o güne, kazadan öncesine kadar.

Uzun zamandır ilk kez akşamdan kalma bir sabaha uyanıyordum. Mideme iyi geleceğini söyleyerek yine *ramyeon* yaptın, ben de sessizce yemeye koyuldum. Masayı toplar toplamaz elinde kalem kâğıtla gelip beni oturttun.

“N’oluyoruz?”

“Listeni hazırla.”

Boş kâğıda bakakaldım. Gözlerimi diktim diye harflerin belireceği yoktu. Her ne kadar mantıksız da olsa buna içerlenerek kalemi fırlattım ama faydası olmadı. Hemen yerden alıp tekrar elime tutuşturdun.

“Söyleyeceklerimi yaz madem.”

Benim değil, senin listen olur o zaman, diye geçirdim aklımdan.

“Bir.”

Umarım kalem ortadan ikiye ayrılır, diye düşünerek bastıra bastıra yazdım.

“Arkadaş edin.”

“Bu ne şimdi?”

“Hiç arkadaşın yok, haksız mıyım?”

“Var.”

“Yalan söylersen burnun uzar bak.”

“...”

Pinokyo muyum ben.

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

“Bir düşün. Üniversite yakınlarında yaşayan bir öğrencisin ama günlerce kimse kapını çalmıyor. Sence normal mi bu? Zili sök at bence. Nasıl olsa kullanan yok,” dedin hararetle.

Bir şeylerden işe yaramadıkları için kurtulmamız gerekseydi dünyanın yarısı tuzla buz olurdu.

Sen inatla bunun normal olmadığını savunsan da benim dünyamda bundan normal yoktu. Çünkü ben hep yalnızdım. Sensiz bir dünyada, her daim yalnızdım.

“Tam ağzına layık. Bol bol ye.”

Kıkırdama sesleri kulaklarımda yankılanıyordu. Tep-sime baktım. Yemekler çöple kaplanmıştı, burnuma iğrenç bir koku geldi. Tepsiyi tutan ellerimi sıktım.

Bu işin kimin başının altından çıktığı belliydi. Çünkü tam karşımda, meydan okurcasına gülümsüyordu. Tepsimi gülümseyen yüzüne fırlattım.

Bir anda yemekhane tezgâhının çevresinde bir yaygara koptu, çığlıklar her tarafı sardı. Az evvel kıkır kıkır gülen grup yere düşen kızı kaldırdı.

Sınıfa döndüm, etrafta soğuk bir sessizlik hâkimdi. Usulca sırama geçip çantamı toparladım. Sınıftan çıkana kadar kimse beni durdurmadı, sadece aralarında fısıldaşıyorlardı.

“Heewan!”

Sadece sen. Gelip beni kolumdan yakaladın. Tanıdık sesin adımlarımın önüne geçti, sıcak ellerin çantamı kavradı.

“İyi misin? Ne oldu, anlat.”

Koşarak gelmişsin gibi soluk soluğaydın. Etrafımda çok fazla gürültü vardı ama hiçbirini işitmiyordum. Gördüğüm tek şey sendin.

Sadece sen.

“Bir şey olduğu yok. Bırak.”

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Seni itip kendimden uzaklaştırdım ve ne zaman toplanmış olduğunu anlamadığım kalabalığı yarararak yürüdüm. Peşimden gelmedin. Gelmemen daha iyiydi.

Her zaman başıma geliyordu bu. Yarın da böyle olacaktı. Çok uzun bir süre boyunca dünyama giren tek kişi sendin.

Ve benim tüm dünyam olmanı umut ettim.

Arkadaş edin.

Sinemaya git.

Lüks bir restoranda yemek ye.

Babana onu sevdiğini söyle.

Seyahate çık.

Yeni yılda gün doğumunu izle.

Sevgili yap.

Noel'de randevuya çık.

Kardan adam yap.

Kafede ders çalış.

Mezuniyet fotoğrafı çektir.

Takım elbisesi giyip iş mülakatına git.

İş mülakatı için kullanacağın fotoğrafa Photoshop yap.

Özgeçmişini yaz ve hikâye uydurmuşsun diye laf ye.

Şirket yemeğine katıl.

Tebrik parası⁴ yolla.

...

Liste giderek tuhaflaştı. Bunlar şu an değil, ancak sağ salım geleceğe varabilirsem yapabileceğim şeylerdi. Sanki bir başkasının hayatını uzaktan sessizce izliyormuş gibi hissetmeden edemedim.

4 Düğün, doğum, mezuniyet gibi mutlu bir olay için verilen kutlama parasıdır. -ç.n.

Devam ettin.

Baban için 60. yaş günü partisi düzenle.

“Onu yapmak için daha kaç yıl yaşamam gerek?”

Hafifçe güldün. “Hımm, on altı yıl kadar?”

“Pek bir şey kalmamış.”

Listeye birkaç madde daha ekledin.

Torunlarını sev.

60. yaşını kutla.

Daha fazla dayanamayıp araya girdim.

“Kaç yaşına kadar yaşamamı bekliyorsun acaba?”

“Artık insanlar yüz yaşını görüyor. Senin neyin eksik.”

Sanki beyan ediyormuş gibi bir madde daha ekledin.

Yüz yıl sonra Ramwoo’yla tekrar buluş.

“Ne bu şimdi?”

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Fark etmemiş gibi davranıp yazmaya devam etmemi söyledin. İçim titredi. Çünkü eskisi gibi sevecendin.

“Tamam. Bir numarayla başlayalım.”

“Nasıl arkadaş edinir ki insan?”

“Yani, önce dışarı çıkman gerek sanırım?”

Sürekli ısrarlarına dayanamadım ve kendimi dışarıda buldum. Hava hâlâ güzeldi. Çevreyi sarıp sarmalayan rüzgârla birlikte kış kokusu tamamen kaybolmuştu. Mevsim tam anlamıyla baharı resmediyordu. Arkandan yürürken birden durdum.

Neden yanımda yürümüyordun? Neden sürekli önden gidiyordun? Her an güneş ışığında eriyip gidecekmişsin gibi geliyordu bana.

Tekrar kaybolup gitmenden korkuyordum.

“Gelsene.”

İsmi söylemek, varlığını teyit etmek istiyordum. Tam da bu yüzden adını ağızma alamıyordum. Çünkü üç kere seslenecektim ve kaybolup gidecektin.

“Geliyorum.”

“Bu ne yavaşlık?”

“Yavaşsam ne olmuş?”

Homurdanmaya devam ettiysen de bana ayak uydurabilmek için hızını yavaşlattın. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuşsun gibi. Kalbim güm güm atıyordu.

Keşke zaman dursaydı.

Bir an için bile olsa.

S oğuk algınlığına yakalandığın için o gün gelmemiştin, ben de okula tek başıma gitmiştim. Yemekhane olayından sonra hayatım –dışarıdan bakıldığında– huzurlu bir hâl almıştı. Kimse göze batacak bir şey yapmıyordu. Fakat özünde işler daha da karmaşıklaşmıştı.

Sabah saatlerinden beri hava bulutluydu, ders bitmeden hemen önce de şiddetli bir yağmur başladı. Çantamı karıştırdım ama şemsiyemi bulamadım. Kim almıştı? Cevap açıktı. Kafa patlatmaya hiç lüzum yoktu.

Yerimden kalkar kalkmaz telefonum titredi.

Bekle. Seni almaya geliyorum.

Çantamı taktım. Kapının dışında yağmur tüm şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Bir bacağımı dışarı uzattım.

Bir yere ayrılma.

Gideyim deme sakın.

Neredeyse geldim, biraz daha bekle.

Bir anda bütün vücudum ıslandı. Hızlı adımlarla okuldan çıktım. Eve doğru telaşla yürürken telefonum titremeye devam ediyordu. Sele yakalanmış bir fareye benziyor, hafifçe titriyor-

dum. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açmam ve ıslak çantamı yere koymamla peşimden içeri girmen bir oldu.

“Bekle demedim mi ben!”

Koşarak gelmişsin gibi nefes nefese kalmıştın. Görmezden gelip ıslak spor kıyafetlerimi çıkardım. İç çektin ve banyoya gidip bir sürü havlu getirdin.

“Şu inadin yok mu.”

Seni çağıran olmadı, demek istedim ama dilimin ucuna gelen sözler boğazımda düğümlendi. Üstümden yağmur damlaları süzülüyordu.

“Nereye gidiyorsun, kurulan da öyle git.”

Elimi tuttun. Yağmurdan üşüyen bedenim soğuk, ateşi olan ellerinse sıcacıktı. Tenimizin birbirine değmesiyle hissettiğim sıcaklığı, kafamda anlamsız bir bahane uydurarak bastırmaya çalıştım. Sense durmadan söyleniyor, bir yandan da havluyla yüzümü ve saçlarımı kuruluyordun.

Keşke kızsaydın. Ama dokunuşun yumuşacıktı. Her zamanki gibi. Elin dikkatlice yüzümde gezindi. Derken parmağın dudaklarıma değdi.

Çok yakındın. Gözlerin dudaklarımda, dudaklarımı okşayan parmaklarındaydı. Alınlarımız birbirine değdi. O anda, dudaklarımızın da birbirine değeceğini sandım.

“Şu hâline bak.”

Hiçbir şey olmamış gibi *cık cık*ladın ve havluyla saçlarımı karıştırdın. Vücudumdaki bütün sıcaklık yüzüme hücum etti. Kalbim güm güm atıyordu.

“Ne yapıyorsunuz kapının eşiğinde? *Omo*, Heewan, her yerin ıslanmış!”

Annen poşetlerle içeri girdi. Hemen akabinde o tanıdık ayakkabı takırtıları duyuldu. Annenin taşıdığıyla aynı market poşetini elinde tutan babamdı gelen.

“Bu dikkatsiz şemsiyesini almayı unutmuş.”

“E sen götürseydin ya. Kızcağız üşütecek şimdi. Hemen elini yüzünü yıka, üstünü değiştir, tamam mı?”

“Oo, hasta oğlunu hiç düşünmüyorsun bakıyorum. Gözün kızından başkasını görmüyor! Aşk olsun!”

“Senin bünyen daha sağlam ama.”

Sen annenle konuşurken babamla göz göze geldik. Onun bakışlarında da, bana yansıyan kendi gözlerimde de taşmaya hazır bir şaşkınlık hissediliyordu. Neredeyse aynı anda başımızı çevirdik. Şaşkınlığımızın neye yönelik olduğunu düşünmek istememiştik.

Dışarı çıktıysak da gidecek bir yerimiz yoktu. Mahallede amaçsızca dolaşıyorduk. Birileriyle tanışmam gerektiğini savunuyordun ama etraf şaşırtıcı derecede boştu. Belki de hafta içi öğle sonraları pek uğrayan olmuyordu. Karşılaştığımız tek canlı, ara sıra yanımızdan geçen sokak kedileriydi.

“Birileriyle karşılaştım diyelim. Sonra ne olacak?”

“Hımm... Selam verirsin işte. Gülümseyerek falan.”

Ağzını kocaman açarak bir budala gibi sııttın.

“Dene bakalım.”

“...”

“Merhaba?” dedin.

Hâlâ bir budala gibi görünüyordun. Bakışlarımı senden uzaklaştırdım. Bu hem benim yapabileceğim bir şey değildi, hem de pek etkili bir yöntem gibi durmuyordu. Gerçi bu konuda fikir beyan edecek en son kişi bendim ya, neyse.

“Öyle acıyormuş gibi bakmasana. Bana da bu kez becerememişim gibi geldi zaten.”

Oldum olası etrafın insanlarla çevriliydi. Herkese bu denli yakın olmanın sırrını sorsalardı ne cevap verirdin acaba? Bence kendin de bilmiyordun.

“Yalnız sahiden, etrafta karınca bile yok.”

Tam o sırada yanımızdan bir sokak kedisi daha geçti. Sarı çizgili kedi sana baktı ve *ben buradayım ya*, demek istermiş gibi miyavladı.

“Şu kediyle pratik yapmaya ne dersin?”

“Hayır derim.”

Bu iş iyice saçma sapan bir hâl almaya başlamıştı, dola-yısıyla arkamı dönüp aksi yöne yürüdüm. Sen tam kedinin yanına gidiyordun ki durumun farkına varıp biraz bozulmuş bir ifadeyle peşimden geldin. Kafana koymuştun bir kere.

“A... Sen...”

Bu yabancı sesle adımlarım durdu. Sonunda birine rast-lamıştık. Aradığın kişi oydu işte. Kız şaşkın bir ifadeyle bir bana, bir de sana bakıyordu. Uzun boyu, kısa saçları ve kemik çerçeveli gözlükleriyle yüzü tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu.

“Jeong... Heewan? Görsel tasarım okuyordun, değil mi?”

“Ee, evet.”

Bir yerlerden tanıyor gibiydim ama bir türlü çıkaramıyordum. *Kim olduğunu sorsam mı*, diye düşünüyordum ki yüzünde o aptal sırıtışınla araya girdin.

“Arkadaşı mısınız?”

“Arkadaş değil de... aynı sınıftanız.”

“Arkadaş adayı diyelim o zaman. Ben Heewan’ın abisi Ramwoo.”

“Ya. Ben de Go Yeonghyeon, memnun oldum.”

Sırtımı dürterek kulağıma fısıldadın.

“Az önce pratik yapmıştın. Hadi bakalım, göreyim seni.”

Pratik falan yapmamıştım.

Kıza döndüm. Öyle uzundu ki göz teması kurabilmek için boynumu zorlamam gerekti. Bana bakan gözlerinde tarif edemediğim bir mesafe vardı. Sanki içinde sadece ona ait, karmaşık bir çatışma, sessiz ama olanca şiddetiyle sürüp gidiyordu.

Nihayet kararını vermiş gibi elini uzattı ve “Eh, geç kalmış sayılmayız,” dedi.

Sırtıma iyice bastırdın. Üstümde hissettiğim bakışların son derece keskindi. *Tutsana kızın elini*, diyordun sanki. Ama bir gariplik vardı. Hem de büyük bir gariplik.

“...Memnun oldum.”

Söylediğini yapmama rağmen iç geçirdin. Başımı sana çevirdim, gözlerinle dudaklarımı işaret ederek sinyal verdin.

Gülümse.

Ağzımın çevresindeki kasları oynatmaya çalıştıysam da pek işe yaramadı. Kızın yüz ifadesinden her şey anlaşılıyordu; çuvallamıştım. Bu iş kesinlikle benim becerilerimin ötesindeydi. Kızın elini bıraktığımda tuhaf bir sessizlik oldu.

Aynı anda hafifçe iç geçirdin.

Kız, “Şey, fotoğrafınızı çekmemi ister misiniz?” diyerek sessizliği bozdu. Tekrar baktığımda elinde büyük bir fotoğraf makinesi tuttuğunu fark ettim. Belki de parka kiraz çiçeklerini çekmek için gelmişti.

“Olur. Nerede duralım? Burası iyi mi?” Heyecanla cevap verdin ve beni kendine doğru çektin.

Yeniden karşılaştığımız kiraz ağacının önündeydik. Başımızın üstünden çiçekler yağarken seninle yan yana durduk. Kamera bir kez göz kırptı.

“Bastırdığımda gösteririm. Şey... Sonra görüşürüz o zaman.”

Son derece sıra dışı başlayan ve sıra dışı biten bir karşılaşmaydı.

Peki hissettiğim o gariplik de neyin nesiydi? Birdenbire ileri atıldım ve kızın peşinden koştum.

“Pardon! Bir saniye, bir şey soracağım.”

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana döndü. Mutlaka deli olduğumu düşüneceği o soruyu sordum:

“Onu görebiliyor musun?”

“Ne?”

“Onu diyorum. Görebiliyor musun?”

Şaşırtıcı olan, kızın bana gülmek yerine ciddi ciddi cevap vermesiydi. “Görebiliyorum.”

Bir an sessiz kaldım. “Teşekkürler.”

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Sadece bu kız değil, market çalışanı da seni görmüş ve seninle konuşmuştu. Yine de tüm bunların bir rüya olmadığından emin olamıyordum. Bir an bana tuhaf tuhaf baktı. Sonra da elimi sıkıca tuttu.

“Güçlü ol.”

Bunu beni deli sandığı için mi söylüyordu? Bir şey demeye fırsat kalmadan arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Yanıma yaklaştın ve “Bak. Bir arkadaş buldun işte,” deyip güldün.

Güneş ışığı parlıyor, sen de güneş kadar göz kamaştırıyordun. Sessizce arkandan yürüdüm.

O n yedi... Hayatla ilgili pek çok şeyi öğrenmeye başladığın ama aslında ne kadar az şey bildiğini fark ettiğin yaş.

Bir gece, babam benimle önemli bir şey konuşmak istediğini söyledi. Pazar akşamı hep birlikte yemek yememiz için plan yapmıştı. Aslında çok sıra dışı bir durum değildi bu; zaman zaman herkesin programı uyduğunda bir araya gelip yemek yerdik zaten.

O sabah beni almaya geldin.

“Dışarıda gezelim mi?”

“Nereden çıktı şimdi?”

O gün kendimi çok iyi hissediyordum. Alarmsız bir tatil sabahıydı ve ben erkenden uyanmıştım. Enerjiyle dolup taşıyor, kendimi yenilenmiş hissediyordum. Tuhaftı. Çünkü benim tansiyonum hep düşük olurdu ve her sabah alarmla zar zor uyanır, uzun süre yatakta döner dururdum.

“Bir yerlere gidelim işte.”

Bunu hiçbir anlamı yokmuş gibi söylesen de tam da o gün benimle dışarı çıkmaya karar vermen bir rastlantı olamazdı.

“Yine işlemeyen kafanı çalıştırmaya uğraşıyorsun, değil mi?”

İçim kıpır kıpır oldu.

O zamanlar bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum ama artık biliyorum.

Heyecan, beklenti. *Belki, belki o gün bugündür* umudu. İşte böyle şeyler.

İfadem hayli ciddi görünmüş olacak ki usulca alnımı okşayarak, “Şu alışkanlığını yen demedim mi? Ne gerek var kafanda evirip çevirmeye? Akışına bırak,” dedin.

Peki ne cevap vermiştim? Orasını hatırlamıyordum. O güne dair anılarımda sadece sen vardın. Ben hiçbir yerde yoktum. Seni belleğime sıkı sıkıya kazılamakla o kadar meşguldüm ki kendi benliğimi kaybetmiştim.

“Hava da güzel, evde sıkıldım. Dışarı çıkıp bir şeyler yapalım.”

Ama akşama babama sözüm vardı.

Mesele değilmiş gibi, “Akşama doğru oraya geçeriz işte,” dedin.

Babamın sözünü ettiği “önemli mesele”, gelecek ayın yemek masraflarını nasıl paylaşacakları gibi sıradan bir şey olmalıydı. Her zamanki gibi babam, borçlu hissettiği için daha fazlasını ödemek isteyecek, annense yarı yarıya bölüşmekte diretecekti. Sen iki tarafı uzlaştırmaya çalışmakla meşgulken ben sessizce önümdeki eti kemirecektim.

“Etraf kalabalıklaşmadan gidelim hadi.”

Elini tutup seni lunaparka kadar takip ettim. Çok güzel bir gündü. Hayvanat bahçesinde dolaştık, oyuncaklara bindik, pahalı ama tatsız tuzsuz yemekler yedik, hatıra fotoğrafı çektirdik, geçit törenini izledik ve son olarak dönme dolaba bindik.

Dönme dolabın kabinine adımımızı attık. Gökyüzüne doğru yükseldiğimiz o kısa an, içimdeki beklenti de sonsuzca büyüdü. Yüreğim gökyüzünde uçuyordu, ta ki sen bana bakıp konuşmaya başlayana kadar.

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

En yüksek noktasına ulaşan dönme dolap bir an sarsıldı.

“Annemle baban evlenmeye karar verdi.”

Mevsimin başlarında, bunaltıcı sıcakların henüz gelmediği bir yaz akşamıydı. O gün seni kaybettim.

Uykudan uyanıp gözlerimi açtığımda yanımda sen olurdun. Bir zamanlar doğal ve sıradan hissettiren o anlara şimdi bir türlü alışamıyordum.

Önceki gün aldığın hazır kahveden içerken yaptığın listeye bakıyordun.

“Bugün ne yapacağımızı buldum.” Parmağınla kâğıda vurdun. *Sinemaya git ve lüks bir restoranda yemek ye.* Sonra da ciddi bir edayla sordun:

“Bu aralar hangi filmler popüler?”

Yıllarca ıssız adada mahsur kaldıktan sonra nihayet medeniyete dönen birinin yönelteceği bir soruydu sanki bu. *Bilmiyorum*, dercesine başımı salladım. Çünkü sinemaya gittiğim falan yoktu. Hafifçe *cık cık*ladın.

“Mağara insanı mısın?”

Yalnızca bir kez sinemaya gittim. Sen öldükten sonra, yalnızca bir kez. Ani bir kararla okuldan kaçıp kendimi sinemaya attım. Sanki çekime kapılmışçasına seçtiğim filmse aşk ve anılarla ilgiliydi. Yolun sonuna gelen iki sevgili, birbirlerine dair tüm anılarını sildirirler. Ama tesadüf mü, kader mi bilinmez, gün gelir yolları yine kesişir.

Birbirlerini hatırlamasalar da yeniden âşık olurlar.

Duygularım durmaksızın dalgalandı. Bir indi, bir yükseldi. Çığlık atmak istiyor, boğuluyormuş gibi hissediyordum. Keşke bayılabilseydim. Ama bilincim öylesine açıktı ki.

Hiçbir şey yemediğim hâlde midem bulanmaya başladı. Filmin ortasında yerimden fırladım, koşarak tuvalete gidip kustum. Gözyaşlarım, ağzımdan akan salyaya karışıp klozete damladı.

Keşke hafızamı sildirebilseydim. Keşke kaçıp kurtulabilseydim. Ne var ki sen hâlâ anılarımda yaşıyordun.

Her şeyi silebilsem orada artık “ben” diye bir şey kalmazdı. Elimden gelen tek şey sessizce ağlamaktı.

Neyse ki vizyondaki filmler melodramdan komediye, komediden aksiyona kadar çeşitlilik gösteriyordu. Sanki kutu içecek seçiyormuşsun gibi her afişi dikkatle inceliyordun. Nihayetinde bir kahraman filminde karar kıldın.

Afişte çeşitli kostümler giymiş kahramanlar ciddiyetle ileriye bakıyorlardı. Dalgın dalgın dikildiğim sırada yüzünde parlak bir gülümsemeyle yanıma gelip, “Bunu hep yapmak istemiştım,” diyerek patlamış mısır ve kola uzattın. “Sanki ilk kez geliyorsun,” dediğimi duyunca birden ciddileşerek cevap verdin.

“İlk kez yapar gibi davrandığında her şey daha eğlenceli geliyor insana.”

Nasıl bir mantıktı bu?

Hemen filmin büyüüne kapıldın. Elindeki patlamış mısırın varlığını unutacak kadar hem de. Kulaklarım yüksek sesli müzik ve kırılıp yıkılan şeylerin sesleriyle doldu. Kahramanlar bazen ağırbaşlı, bazen de esprili bir edayla repliklerini söylüyorlardı. Önce ciddileştin, sonra güldün, ardından yine ciddileştin.

“İnanılmaz eğlenceliydi.”

Sinema salonundan çıkarken poster almayı da ihmal etmedin.

Derken aniden söze girdin.

“Seri bu, değil mi? Devam filmini izleyemeyeceğim desene.”

Kalbim acıyordu.

“Sen mutlaka izle ama.”

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Muzip bir gülümsemeyle posterini ellerime tutuşturdun. İncecik poster kâğıdı yüreğimi delip geçti.

Ne olur filmin devamı çıkmasın. Nafile olduğunu bilsem de içimden yalvarıyordum. Senin seyredeceğın bir devam filmi hiç var olmasın bu dünyada.

Üçüncü maddeyi de başarıyla tamamladığımızda hava çoktan kararmıştı. Yanağıma çarpan rüzgâr sıcacıktı. Uzun bacaklarıyla sallana sallana yürürken, artık pek rastlanmayan bir telefon kulübesi gözüne ilişti ve birden durakladın.

“Hazır başlamışken dördüncü maddeyi de yapalım mı?”

Dördüncü madde neydi ki? Onayımı beklemeden cebini karıştırıp bozuk paraları yuvaya koydun ve numarayı tuşladın. Yetişkinler numaralarını kolay kolay değiştirmezdi. Buna babam da dâhildi. Ahizeyi bana uzattın, almayınca kulağıma dayadın.

Telefon çalmaya başlayınca soluğum da biraz hızlandı.

Aradığınız numara şu anda meşgul...

Ahizeyi elinden alıp yerine koydum. Telefon gürültülü bir ses çıkararak bozuk paraları geri fırlattı.

“Açmıyor.”

“Ohoo, sen de hemen pes ediyorsun. Tekrar ara.”

“Bilinmeyen numaraları açmaz yalnız.”

Omuzlarını silkip paraları aldın. “Eve gidince ararız o zaman.”

Fakat ne kadar ararsam arayayım tek duyduğum telesekreterin soğuk sesiydi.

Babam telefonu açmadı.

“Seyahate çıkalım mı?”

Gözlerini açar açmaz hafif bir kahvaltı ediyor, sonra da listeyi kontrol ediyordun. Artık günlerim böyle başlar olmuştu.

Parmağınla listenin beşinci maddesini işaret ediyordun. *Seyahate çık*. Nereye, nasıl, ne zaman. Sorularıma rahatlıkla cevap verdin. Denize, trenle, hemen.

“Ne dersin?”

Daha önce hiç seyahate çıkmamıştım ama bunun ciddi bir hazırlık gerektirdiğini biliyordum. Böyle ani bir karar almak doğru muydu? Birden kolumu kaldırıp oradan oraya salladın.

“Kabul ettiğini varsayıyorum.”

Tam da düşündüğüm gibi, bu benim değil, senin listendi. Hiçbir hazırlık yapmadan, biraz da şüpheyile evden çıktım. Neyse ki mevsim yaz değildi.

Yine de istasyon insan kaynıyordu. Oraya varmak da epey sürdü. Alışık olmadığım bir ortamdı.

Dolanıp duruyor, yanlış yollara sapıyor, sonra yine dolanıyorduk. Birlikte çıktığımız ilk seyahati özetleyecek olursam şunu söylerdim; başından beri plansız, düşünülmenden çıkılmış bir yolculuktu bu. Sen sık sık yolunu kaybediyordun ve durumu toparlamaya çalışsam da pek bir faydam dokunmuyordu. Nihayet kalacağımız yeri bulduğumuzda vakit gece yarısını çoktan geçmişti.

“Deniz harika ama, değil mi?”

Neye bu kadar güldüğünü anlamasam da sürekli kıkırdayıp duruyordun. Kalabalık tren istasyonu, birbirinden farklı sokak manzaraları, kaybolduğumuz anlar, eski ama pahalı konaklama yerleri, karanlıkla örtülü deniz, denizin tuzlu ve keskin kokusu, dalga sesleri, hepsi sana eğlenceli geliyordu.

Aslında haksız değildin. Çok güzeldi. Göz alabildiğine uzanan manzara da denizin rengi de müziğin sesi de.

Birisi gitar çalıyor ve eski bir aşk şarkısı söylüyordu. Kimileri önünde toplanmış ellerini çırparak tezahürat ediyor, kimileriye sessizce birbirine yaslanıyordu.

“Daha yakma gitmek ister misin?”

Elini uzattın. Bir an tereddüt ettikten sonra elini tuttum, beni öne doğru çektin. Birileri yerinden ayrılrsa ya da başkaları gelip o boşluğu doldursa bile müzik hiç duraksamadan çalmaya devam ediyordu.

“Manzara desen var, müzik desen var, hava da güzel. Tek bir şey eksik. Bil bakalım ne?”

“İçki.”

Gülümsedin ve *doğru* demek istercesine parmaklarını şık-lattın. “Bingo. Hadi gidelim, istikametimiz market!”

İçmeyeceğini adım gibi biliyordum. Yine bir sürü gazlı içecek alıp sokak şarkıcısının karşısına oturdun. Biramı açıp bana uzatmayı da ihmal etmedin.

Şarkı gecenin derinliklerine işliyordu. Başınla ritim tutsan da derin düşüncelerde kaybolmuş gibi bir hâlin vardı.

“Yeni yıl değil ama altıncı maddeyi de yapsak mı?”

“Gün doğumu mu?”

“Hem hava da ılık, bütün gece burada kalsak da olur bence.”

Otele o kadar para saydım ben.

Omuz silktin. “Güneşin doğuşunu izleyelim, sonra otele gidip biraz uyuruz.”

“Nasıl istersen.”

Sonraki madde sevgili yapmaktı. Kafamda sorular dönüp duruyordu. Orada duracak mıydık yoksa devam mı edecektik? Peki ya bize ne olacaktı?

Fakat günlerimiz sayılıydı. Geri kalan zamanımız harap bir vaziyette bizi bekliyordu.

Güneş yüzünü göstermedi. *Amma çok bulut var*, diye düşünüyordum. Beklentilerini hiçe sayarcasına, etraf çoktan aydınlanmaya başlamıştı. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordun ama hemen gülümsedin.

“Onca yol geldik ama ne düzgün bir yer gördük ne de doğru dürüst bir restoran bulduk. Üstüne üstlük güneş bile doğmadı. Harika iş çıkardık gerçekten.”

Bu berbat yolculukta seni böylesine neşelendiren şey neydi acaba? Bir an sana baktıktan sonra ayağa kalktım. Otele dönüp biraz uyumam gerekiyordu.

“Bence evren öyle sıradan bir gün doğumunu değil, yeni yılın gün doğumunu izle mesajı veriyor. Gelecek yıl bir ocakta buraya gel de gör bak, haklı mıyım değil miyim.”

Gelecek yılı görebilecek miydim sanki? Umursamazca önüme attığın gelecek hayalleri yüreğimi parçalamaya devam ediyordu.

Odaya girdiğin anda derin bir uykuya daldın, bense gözümü bile kırpmadım. Sona yaklaşıyorduk. Nihayet trene binip uyu-yakaldığımda bir kâbus gördüm. Soğuk, derin ve kapkaranlık.

Beni kurtarayım derken arabanın altında kaldın. Âdeta bir hayalet gibi hastaneye dalan annen, yüzüme dahi bakmak istemedi. Seni görmeme izin vermediler.

Eve döndüm. Artık içinde olmadığın o eve.

Gecenin karanlığıydı. Salonda birinin hıçkırarak ağladığını duydum. Nefesimi tutarak kapıya yaslandım ve dinledim.

“Artık yapamam... Nefes alamıyorum, dayanamıyorum. Heewan’a bakınca aklımdan neler geçti bir bilsen.”

“Inju.”

“Hepsi, hepsi onun yüzünden dedim... Eğer o olmasaydı bu kaza da yaşanmazdı dedim... Kendimden o kadar emindim ki. Heewan’ı öz evladım gibi sevip koruyabileceğimden öyle emindim ki. Ama o korkunç düşüncelere kapıldım işte... Haksızlık ettim. Hepsi benim hatam.”

“...”

“Nasıl o çocuğun annesi olurum ben şimdi? Nasıl... nasıl bu hâle geldim ben? O kızcağıza, o güzel kızcağıza bakıp nasıl böyle korkunç düşüncelere kapılabildim? Ben... ben ne kadar...”

Ardı arkası kesilmeyecekmiş gibi hissettiren sözcükler bir anda hıçkırıkların arasında kaybolup giderek artık duyulamaz oldu. Biliyordum.

Ben yapmıştım. Hepsi benim suçumdu. Çünkü daha fazlasını istemiştım. Çünkü aptaldım. Çünkü bencildim.

Annen bizi terk etti. Azımsanamayacak bir süre boyunca o kadın, senin annen olduğu kadar benim de annemdi. Ama bunu fark etmekte çok geç kaldım; her şey ellerimden kayıp gittikten sonra anladım.

Birkaç gün sonra babam siyahlara bürünüp evden çıktı.

Kimin cenazesiydi? Bana onunla gitmek isteyip istemediğimi sormadı. İşte o zaman anladım. Bu senin cenazendi. Katılamayacağım cenazen.

Sen öldün.

“Ağlama.”

Sıcacık ellerinle gözlerimdeki yaşı sildin, güçlü kollarınla beni kucağına çektin.

“Sadece bir rüyaydı.”

Biliyorum, yalan söylüyorsun.

Ama bari düzgün bir yalan söyle.

Öyle ki bu kırılgan gerçek parçalanmasın.

“Lunaparka gitmek ister misin?”

Belki de kâbus buydu, içinde olduğum bu andı.

Uşulca başımı sallayarak onayladım. Tren durdu, sabah olmuştu.

Altı yıl önceki pazar sabahı gibi.

Lunaparkın tadı böyle çıkarılır işte.

Solmuş anılarımın köşesinden duyulan o tanıdık ses bir kez daha konuştu:

“Lunaparkın tadı böyle çıkarılır işte.”

Biletlerimizi alıp içeri girdiğimiz anda elimi tutup hediyelik eşya dükkânına yöneldin. Tıpkı bir zamanlar olduğu gibi.

Kafama kocaman tavşan kulakları takıp kahkahalarla gülmeye başladın. Senin başındaysa sevimli kaplan kulakları vardı.

“Sana hiç yakışmadı. Tavşan mı bu şimdi?”

Hâlbuki eskiden yakıştığını söylemiştin.

“Bize vahşi bir hayvan lazım.”

Sonra tavşan kulakları yerine kedi kulakları taktın.

“Kedinin nesi vahşi?”

Soruma gülerek karşılık verdin.

“Bazen insanın kalbini durduk yere hoplatıyor ya, o yüzden vahşi sayılır,” dedin. “Gidelim hadi.” Hiçbir şey olmamış gibi, son derece sakin bir ifadeyle tekrar elimi tuttun. İçim pır pır etti.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyordum. Aynı yerde, aynı kişiyle, aynı durumun içindeyim ama bir şeyler farklıydı. Sen farklıydın.

Bırakmak zorunda kalmadığın sürece hep elimi sımsıkı tutarak yürüdün. Hayvanlara yem verirken, oyuncaklara binerken, top dondurmalarından alıp bana uzatırken de.

Hatta bir çalışan bize gülümseyerek, “Çok yaklaşıyorsunuz!” dediğinde bile. Hiç itiraz etmedin. Sen de ona gülümseyerek hafifçe başını eğdin.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Nasıl yani?”

“Bildiğin şeydeymişiz gibi...”

Bir randevudaymışız gibiydi. Ne var ki kelimeler boğazımda düğümlendi. Diğer elini uzatıp başımı okşadın.

“Düşünme artık. Yorma kendini,” dedin. “Geçit töreni başlamadan önce biraz dinlenelim mi?” Yakınlardaki bankı işaret ettin. Bir an tereddüt ettikten sonra başımla onayladım.

Bir an için elimi bırakıp banka yaslandın. Bardak soğuk olsa da garip bir şekilde elim sıcacıktı. Bir kaşık aldım, dondurma ağzımda tatlı tatlı eridi.

“Nasıl, güzel mi?”

“Evet.”

“Tek başına keyfini sürüyorsun, ne ayıp.”

“İki tane alsaydın o zaman.”

“Ne gerek var iki tane almaya?”

Elimi yakalayıp hafifçe kendine doğru çektin. “Böyle yap-sam yeter.” Kaşığı ağzına götürdün.

Dayanamayıp başımı eğdim. Çünkü bakışların ağzımda eriyen dondurmadan bile daha tatlıydı. Gözlerinin içine bakmaya dayanamıyordum. Bir anda öfkeye kapıldım.

“Deminden beri ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

“Bilmem, randevu atmosferi yaratmaya çalışıyorum diye-biliriz.”

“...”

“Beceremedim mi?”

Neden... Neden böyle şeyler söylüyordun? İçimde bir kar-ğaşa koptu. Düşüncelerim ve anılarım dalga olup kafama çarpa çarpa vurmaya başladı.

“Hani kardeşlik?”

“Kâğıt üzerindeki aile ilişkileri yalnızca hayattayken geçerlidir. Ben öldüm, sen de yakında öleceksin. Yani...” Bunu söyleyip gizemli bir tavırla ekledin. “Yani kardeş falan değiliz.”

Sen öldükten kısa süre sonra annen bizi terk etmişti.

“Artık kâğıt üzerinde de aile değiliz.”

Bir zamanlar aileydik, belki tekrar olabilirdik ama şu anda değildik. Bir süre bana baktın, sonra da altı yıl önceki hâlimin duymak için can attığı o sözleri söyledin.

“Artık senden hoşlanmamın bir sakıncası yok.”

Uzaklarda, geçit töreninin başladığını haber veren müzik sesi duyuluyordu. Elini uzatıp yanağımı okşadın. Tatlı nefesin neredeyse tenime değecek kadar yaklaştı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Bir an tereddüt eder gibi duraksadın. *İyi misin?* diye soruyordun sanki. *İyiyim*, dercesine gözlerimi kırptım.

Dudaklarımız birbirine değdi.

Dünyanın bütün gürültüsü uzaklara çekilip kayboluyor gibiydi.

Keşke zaman dursaydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

L unapark gezisini mutlaka dönme dolapla bitirmemiz gerektiğini söyleyerek beni oraya götürdün. Hediyelik eşya dükkânları, hayvanat bahçesi, geçit törenleri ve dönme dolap. Her şey hem eskisi gibiydi, hem de bambaşkaydı.

Karşı karşıya oturmamıza rağmen elimi bırakmadın.

Yarın her şey bitecekti, sevgilim sayılır mıydın? Yedinci maddenin üzerini de çizebilir miydik? Ne de olsa gün doğumunu göremediğimiz hâlde sabahladığımız için üzerini çizmiştik.

“Eğer hayatta olsaydım o kadar çok şey yapardım ki.”

İşte bu sözlerle, sanki başından beri tek bir vücutmuş gibi birbirine kenetlenmiş olan ellerimiz ayrıldı. Elimi bırakmıştın.

“Heewan.”

“Ne oldu?”

Dönme dolaba bindiğim andan itibaren iliklerime kadar sızan o uğursuz his yavaş yavaş gerçeğe dönüşüyordu. Başımı çevirip camdan dışarı baktım. Karanlık gecede rengârenk ışıklar uçuşuyordu. Rüya gibi bir sahneydi; çünkü ne kadar uzanırsam uzanayım asla ulaşamıyordum.

“Sadece gençlik heyecanıydı. Biraz zaman geçseydi hepsini unutup gidecektin.”

Buradan nefret ediyordum.

“Ama bizim zamanımız o gün orada donup kaldı. Bu yüzden her şey yarım kalmış gibi geliyor sana. Hepsi bu.”

Çünkü burası bana yalnızca kötü anılar hediye etmişti.

Annemle baban evlenmeye karar verdi.

...Babam bana öyle bir şeyden bahsetmedi.

Farkındayım. O yüzden söylüyorum. Konusu açılırsa bilmiyormuş gibi yap.

"Yani diyorum ki... artık unut gitsin."

Keşke bana bir gün daha verseydin. Ne de olsa yarın her şey son bulacaktı. Tek istediğim fazladan bir gündü. Ama hüküm çoktan verilmişti ve artık eskisi gibi bencil davranamazdım.

"Gidelim. Günün sonuna geldik."

Dönme dolap bir an sallandı, sonra durdu. Önden kalkıp indin ve lunaparkın çıkışına kadar sessizce yürüdün. Artık bana elini uzatmıyordun.

Yürüdüğün yol boyunca çiçek yaprakları oradan oraya uçuşuyor, kiraz çiçeği mevsimi sona eriyordu. Hava ılık olmasına rağmen birden ürperdim.

"Burası uygun," dedin.

Adımlarının durduğu yere dalgın dalgın baktım. Nerede olduğumuzu bal gibi biliyordum. Bilmemem mümkün değildi. Altı yıl önce burada kaza geçirmiştin. Beni kurtarmaya çalışırken.

"Gece yarısından önce halletmemiz gerekiyor. Aksi takdirde kaderini değiştiremem."

Ağzından hangi sözlerin çıkacağını biliyordum. Adını söylememi isteyecektin. Huzur içinde ölmem için. Peki ne diye yapmalıydım ki bunu? Bedenim parçalansa da bir önemi yoktu. Yolun sonunda beni nasıl bir acı beklerse beklesin, hiç mühim değildi.

"İsmimi söyle."

"Söylemek istemiyorum."

Senin ölümüne sebep olmuşken gözlerimi huzurla kapatmam mümkün değildi. O kadar kolay ölemezdim.

"İstemiyor musun?" Güldün. Hiç olmadığı kadar soğuk bir gülüştü bu. Sonrasında ağzından dökülen sözler yüreğimi parçaladı.

“Söyle. Yoksa ölen ben olacağım.”

Bir an donup kaldım. “Yalan söylüyorsun.”

“Neden yalan olsun? Niye bu kadar uğraşıyorum sanıyorsun?”

“Yalan. Ağzından çıkan her şey yalan senin.”

“Beni ikinci kez öldürmek mi istiyorsun?”

Sanki biri kalbimi eziyormuş gibi hissediyordum.

“Yalancı.”

“...”

“Yalancı. Sahtekâr.”

“...”

“Kim Namu.”

“Devam et.”

“...”

“Hadi.”

“Kim Namu.”

El ele tutuşmuş yürürken bana yönelttiğin o tatlı ve sevecen gülümseme... Gözlerinin kenarında, dudaklarının ucunda duruyordu.

“Sözleşme nihayet tamamlandı.”

“Neden bahsediyorsun?”

Yüreğimin bir yerlerinden bir sızı yükseldi. Bir gariplik vardı. İsmi üç kez seslenirsem ruhumun sana teslim edileceğini, o an öleceğimi söylemiştin.

Ama değişen hiçbir şey yoktu.

“Ölmeyecek miyim?”

“Seni ölümün kucağına bırakacağımı mı sandın?”

Birden içime ağırlık çöktü, nefesim kesildi.

Neden bahsediyorsun? Daha sormama fırsat kalmadan ellerinle gözlerimi kapattın.

“Jeong Heewan, artık uyanma vakti.”

Etraf bembeyaz bir ışıkla kaplandı. Kafamda bir karmaşa koparken dünya birden karardı ve bilincim kayıp gitti.

Ansızın kendimi yabancı bir hastane odasında buldum.

SEO EUN-CHAE

Yatakta yatan bedenime yukarıdan bakıyordum.

“Şimdi neler olduğunu anlıyor musun?”

“Neden hâlâ hayattayım?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ölmedin. Artık ölmeyeceksin.”

Hafızamın bölük pörçük parçaları birer birer yerine oturmaya başladı. O gün erkenden uyanmış ve babamın bir gün önce doldurduğu buzdolabını boşaltmışım. Bütün saklama kaplarını ve içindeki yemekleri atmışım, vitamin takviyelerini neden bıraktığımı bilmiyordum. Boşalan buzdolabını temizlemiş, çöp kutusunu güzelce yıkamışım. Tüm faturaları ödemiş ve son ayın kirasını da yatırmışım.

Yarı zamanlı çalıştığım markete gidip başımı öne eğerek kişisel sebeplerden ötürü ertesi günden itibaren gelemeyeceğimi söylemişim. Son durak okuldu. Kayıt dondurma formumu bölüm ofisine teslim ettikten sonra eve doğru gidiyordum. Güneş çoktan batmaya başlamıştı.

O gün hayatıma son vermeye karar vermişim. Sen bu dünyayı terk ettikten sonra hayatım işe yaramaz bir fazlalık gibi hissettirmeye başlamıştı; istediğim zaman fırlatıp atabileceğim, geride bırakırken pişmanlık dahi duymayacağım ama yine de elimde tutmaktan vazgeçemediğim değersiz bir fazlalık... Ve bir anda artık zamanının geldiğini düşündüm.

Komik olan şu ki; kendimi öldürmeye karar verdiğim gün karşıdan karşıya geçerken bir arabanın altında kaldım.

Ölümüm ertelenmişti. Ölmemiş ama bilincimi kaybetmiştim. Belki de seninle geçirdiğim o günlerin hepsi sadece bir rüyaydı. Belki de gerçek değildin. Ama öylesine canlıydın ki. Hâlâ da öylesin.

Karanlık hastane odasında yatıyordum. Solunum cihazından gelen nefes sesi, hayatta olduğuma dair tek işaretti. Dalgın gözlerle kendime baktım. Demek buradaydım. Demek hayattaydım.

“Bu da mı bir rüya?”

“Hayır.”

Rüya değilse neydi? Senin varlığını, seninle geçen günleri ve şu ânı nasıl açıklayabilirdim ki?

“Ölecek miyim?”

“Hayır.”

“Ama nasıl...”

“Ölmene nasıl göz yumabilirim ki? Seni ne kadar çok...”

Başka bir şey söylemedin. Sadece tebessüm ettin. O cümlelerin sonunu artık biliyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

“Beni yine bir başıma bırakıp gidecek misin?”

“Bana gelmeni bekleyeceğim.”

“Ama neden...”

“Uzun bir ömür yaşa. Yüz yıl sonra tekrar buluşacağımıza söz vermiştik, unuttun mu?”

Hıçkırıklara boğuldum. Başımı okşadın, sonra da yavaş yavaş silinip gittin. Sana doğru elimi uzattım.

“Hayatını dolu dolu yaşa. Beklemek, içinde hep bir umut taşır derler. Ağlama. Burada seni bekliyor olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum...”

Islak gözlerimi bir kez kırptığımda çoktan kaybolmuştun. Ve sonunda ben de gözlerimi açtım.

“Heewan?”

Annen karşımdaydı, gözlerime inanamadım. Hıçkırıklara boğulduğumda annen şaşkınlıkla ellerimi tuttu.

“İyi misin? Kendinde misin?”

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

“*Ajumma...*” Annene sıkı sıkı sarıldım ve hıçkırıklarımın arasında, “Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Ne olur Namu’yu kurtar. Gitmesine izin verme. Ne olur kurtar onu...” diye yalvardım.

“Geçti, hepsi geçti. Senin hiçbir suçun yok...”

Sıcacık elleriyle beni kollarının arasına aldı. Birbirimize sarılıp uzun süre ağladık.

29

İşte böyle, beni bir kez daha terk ettin.

Geriyе Kalan,
Jeong Heewan

0

Sen gideli iki gün oldu.

Annen tüm süreç boyunca yanımda kalıp benimle ilgilendi. Birkaç çatlak dışında bir şeyciğim yoktu. Defalarca iyi olduğumu söylesem de nafileydi, yatağa hapsolup kalmıştım.

Tesadüf müydü yoksa kader miydi bilmiyordum ama annen tam da o gün beni görmeye geldiğini söyledi. Yoldayken kaza haberini almıştı.

Konuşacak o kadar çok şey birikmişti ki... Ama biz bütün zamanı özür dilemekle geçirdik. Özürler peş peşe sıralandı, birbirine eklenip uzadı da uzadı. Birbirimizin inadıyla boğuştuğumuz sırada...

Babam geldi.

Önümde diz çöktü ve omuzları sarsıla sarsıla ağladı.

Oysa hata bendeydi. İçim parçalanıyordu.

Sen gideli bir hafta oldu.

Biri ziyaretime geldi. Uzun boyluydu, kısa saçları ve ilk bakışta sert sayılabilecek bir ifadesi vardı. Ama gülümsediği anda o sertlik dağılıyor, yerini içten bir sıcaklığa bırakıyordu.

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açıldı. Kız mahcup bir edayla yanağını kaşıyarak, “Beni hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Go Yeonghyeon?..”

Gülümseyerek başını salladı. Kafam allak bullaktı. Oysa son bir haftayı yoğun bakımda, komada geçirmiştım.

Rüya nerede başlıyor, gerçek nerede bitiyor artık ayırt edemiyordum.

Kız bana bir fotoğraf uzattı. Elimle ağzımı kapattım, aksi takdirde dudaklarımdan bir çığlık kopacaktı.

Ben süzölen kiraz çiçeklerinin altında kaşlarımı çatarak bakıyor, sense ısıltıyla gülümsüyordun. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm yüzün, dikdörtgen bir çerçevenin içinde tekrar karşıma çıkmıştı.

“Görmen gerektiğini düşündüm.”

“Bu... bu nasıl?..”

“Sana anlatmam gereken çok şey var. Taburcu olunca okula gel, burada konuşmayalım. Hikâye biraz uzun.”

Gözleri anlayış ve şefkatle parlıyordu. Kalp atışlarım hızlandı.

“Peki.”

“Arkadaş olalım demiştik, unutmadın değil mi?” Gülümsemi ve elini uzattı. Bir an tereddüt ettim, sonra elini tuttum. Bana verdiğin listedeki ilk madde geldi aklıma.

Arkadaş edin.

Bir arkadaşlığın başlangıcı mıydı bu?

Kız gittikten sonra idareye uğrayan annen geri geldi.

“Omo, ne güzel bir fotoğraf bu böyle. Az önce gelen arkadaşın mı verdi? Gelecek sene kiraz çiçeklerini görmeye beraber gidelim mi? Sen taburcu olduktan... Heewan? Dinliyor musun?”

Seni göremiyordu. Oysa annene büyüdüğünde nasıl da güzel bir adam olduğunu göstermek istemiştım. Başımı eğip ellerimle yüzümü kapattım. Tutamadığım gözyaşlarım parmaklarımın arasından süzöldü.

Annen yanıma gelip sırtımı okşadı.

“Geçti, hepsi geçti. Her şey yolunda...”

Dilediğim kadar ağlayıp içimi dökmeme izin verdi.

Sen gideli 35 gün oldu.

Taburcu olduktan sonra eşyalarımı toplayıp eve döndüm; hâlâ ikimizin izlerinin bulunduğu eski eve.

Önceleri senin izlerine rastlamaktan korkardım, şimdiyse ellerinin değdiği şeylere bakmak içimi ısıtıyor.

Babam ve annen benimle bir şey konuşmak istediklerini söyleyip yarın onlara zaman ayırmamı istediler. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Çünkü ne söyleyeceklerini tahmin edebiliyordum. Bu sefer ikisini de içtenlikle kutlayacaktım.

Artık sevdiğim insanların mutlu olmasını istiyordum.

Sen gidele 36 gün oldu.

Beni götürdükleri yer öyle lüks bir restoran falan değildi. *Kolumbaryuma* gittik. Sen oradaydın. Adın, resmin ve içinde seni barındıran küçük bir kavanoz...

Şimdi fark ediyorum da seni ziyaret etmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Beni bekleyeceğini, hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyen sen, sanki her daim yanımdaydın. Nedense isminin yanında yazan ölüm tarihinde bir tuhaflık vardı.

Çünkü o tarih, ben uyandıktan sonraki gündü.

Annen bana aslında o kazada ölmediğini, son altı yıldır bitkisel hayatta olduğunu ve suçluluk duygusuna kapılmamdan korktukları için bunu bana söylemediklerini anlattı. Ben gözümü açtıktan bir gün sonra sen nefes almayı bırakmıştın. Beni de kaybedeceklerinden korkmuşlar, bana haber vermeden bir cenaze töreni düzenlemişlerdi.

Gerçekler bir tokat gibi yüzüme çarptı. Bahsettiğin o “sözleşmenin” ne olduğunu nihayet anladım. Yüreğimi dağlayan duyguları kusarcasına ağladım.

Bana hayat vermiştin. Ben senin için hiçbir şey yapamamışken... bana bir ömür bahşetmiştin.

Annen sarılıp saçlarımı okşadı, babam ikimizi de kollarıyla sardı. Seni uğurladık. Ve birbirimize yaslanarak uzun süre ağladık.

Sen gideli 57 gün oldu.

Babamla annen evlendi. Tören boyunca onlardan daha gergindim, o kadar heyecanlıydım ki her şey bittiğinde yorgunluktan bitkin düştüm. Yeonghyeon tüm bu süreç boyunca yanımda kalıp benimle ilgilendi.

Artık yavaş yavaş arkadaş oluyorduk. Bunu ona söylediğimde sırtıma vura vura kahkaha atmaya başladı.

“Beni arkadaştan sayman için daha ne yapmam lazım acaba?”

Farkında değildim ama meğer arkadaşmışız. Bana verdiği listedeki ilk maddeyi çizdim. Yavaş yavaş, ağır adımlarla da olsa kararlılıkla üstünü çizdiğim maddelerin sayısı artıyordu.

5

Sen gidele 254 gün oldu.

Listedeki altıncı maddeyi de çizdim. Bu kez güneş bulutların ardına saklanmadan doğmuş, tüm denizi kendi renklerine boyamıştı. Bir dilek tuttum.

Tüm sevdiklerimiz mutlu olsun.

Sen gideli 358 gün oldu.

Kiraz çiçeklerinin tekrar döküldüğü o mevsim, annen bir çocuk dünyaya getirdi.

Hamileliği boyunca yaşını dert edip utancından yüzüme bakamayan annen, buruş buruş bebeğini kucağında tutuyor, gözlerinden tarifsiz bir mutluluk okunuyordu. Daha fazla dayanamayıp konuştum:

“Anne.”

“...”

“Ömrü güzel olsun.”

“Heewan...”

Uzanıp *ajummay*a, hayır, anneme ve küçük kız kardeşime sarıldım.

Annem, “Kızım, evladım,” diye diye bir çocuk gibi ağlıyordu, içinde biriken tüm gözyaşlarını dökermişçesine.

Ben hiç ağlamadım. Kalbim minnetle dolup taşıyordu.

Bana bıraktığın her şey için minnettardım.

Annem, kız kardeşim, ailem, zamanım, hayatım... hepsi için.

Sen gideli 375 gün oldu.

Kardeşimin doğum kaydını yaptırdık.

İsim konusunda babamla aramızda sıkı bir rekabet vardı ama annen her zaman olduğu gibi benim tarafımı tuttu. Jeong Heeram. Neden bu ismi seçtiğimi biliyormuşçasına, hiçbir şey söylemeden, usulca gülümsedi.

Bak. Bizim kardeşimiz bu.

Sana göstermek isterdim.

Hepimiz iyiyiz. Birbirimize sahip çıkarak, birbirimizi koruyup kollayarak yaşamaya devam ediyoruz. Peki ya sen?

Ya sen nasılsın?

Hâlâ beni bekliyor musun?

Hâlâ o kiraz ağacının altında mısın?

Geriye kalan günlerim için hiç acele etmiyorum artık. Beklemek, içinde bir umut taşır demiştin ya. Seninle tekrar karşılaşmayı beklediğim her günüm umut dolu. İşte böyle bekliyorum seni. Ya sen...

Sen de beni bekliyor musun?

Geriye Kalan,
Kim Inju

0

Çift çizgi.

Çubuğun üzerindeki kırmızı çizgileri gördüğünde hissettiği şey korku muydu yoksa umutsuzluk mu? Belki iki duyguyu da aynı anda tatmıştı.

Yirmi üçündeki Kim Inju sonunda şunu anladı:

Hayatı boyunca kendi aklına güvenerek yaşamış olsa da aslında sadece kendini kandıran bir aptaldı.

Âşık olmuştu. Ve bundan pişmanlık duymuyordu. En azından öyle inanmak istemişti.

Karşısında oturan kadın öylesine zarif ve güzeldi ki. Dik duruşu, yukarı bakan gözleri, elmacık kemiğindeki beni, uzun kıvrık kirpikleri, hatta gözlerinden okunan küçümseme bile zarafet taşıyordu.

Düşündü. Acaba dizilerdeki o saf kadın başroller, zengin adamın nişanlısı ya da eski sevgilisiyle karşı karşıya geldiklerinde böyle mi hissediyorlardı? Büyük ihtimalle hayır. Çünkü Kim Inju ne bir dizinin başrol kadınıydı ne de onların hikâyesi “fakir kızla zengin patron” arasındaki o dramatik aşklara benziyordu.

Onlarınki yasak bir aşk ilişkisiydi.

Şu anki duygularını bir benzetmeyle anlatması gerekirse kendini mahkeme salonunda son hükmü bekleyen bir sanık gibi hissettiğini söyleyebilirdi. İçini kemiren tedirginlik, huzursuzluk ve haksızlığa uğramış olmanın burukluğu...

Kadın birden iç çeker gibi konuşmaya başladı.

“Lafı dolandırmayacağım.”

Düşüncelere dalan Inju irkilerek doğruldu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini bilse de kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Çünkü bir gün böyle bir duruma düşeceğini hayal dahi edemezdi.

“Şirketten ayrılacak, çocuğu da aldıracaksın.”

Mahkemede bile sanığa kendini savunma fırsatı vermezler miydi? Oysa Inju’nun derdini uzun uzadıya anlatmak gibi

bir arzusu yoktu. O sadece gerçeklerin en azından bir kısmı bilinsin istiyordu.

“Büyüklerimiz öyle istiyor.”

“Peki ya benim fikrim?”

Bu benim hayatım. Benim de kendi düşüncelerim, görüşlerim var. Benim de bir seçim hakkım var, demek geldi içinden.

“Senin fikrinden kime ne?”

Bunu alaycı bir tonda söylememişti. Kadının sesi de yüz ifadesi kadar kayıtsızdı.

“Doğru, benim fikirlerimi kimse umursamaz. Ama... ama Müdür Yoo’nun evli olduğunu bilmiyordum. Sonradan öğrendiğimdeyse boşanmak üzere olduğunu söyledi, ben de inandım. Hepsi bir hataydı... Ben... ben özür dilerim.”

Batırmıştı. Niyeti böyle uzun bir mazeret listesi sıralamak değildi. Inju gözlerini sıkıca yumdu ve başını eğdi. Kadınsa sakinliğini koruyordu.

Hikâye aslında basitti. Başka departmanda çalışan yakışıklı bir müdür; iş hayatına yeni atılmış, deneyimsiz, kolay güvenen saf kadına dış görünüşünü, servetini ve sevecenliğini âdeta bir silah gibi kullanarak yavaşmıştı. İşin en can alıcı kısmıysa, adam, kimliğini gizleyerek çalıştığı şirketin sahibinin tek oğluydu ve kimse onun evli olduğunu bilmiyordu.

Onun kim olduğunu bilenler sadece üst düzey yöneticilerdi ve hiçbiri danışmada duran kadına dikkat etmemişti. Aldatmak mı? Eh, ne olmuştu yani? Erkek dediğin arada sırada başka birine de ilgi duyabilirdi. Bırakalım da biraz eğlensindi.

Gerçekler ortaya çıktığında artık çok geçti. Inju’nun gözü kör olmuştu sanki. Akli başında olsaydı ayrı yaşadığını, yakında boşanacağını, sadece onu sevdiğini ve onunla mutlaka evleneceğini söylediğinde o saçma sapan yalanlara inanır mıydı?

Onun meşhur “sevecenliği” kararsızlığının başka bir yüzüydü ve ağzından dökülen bütün o romantik gelecek hayalleri, sorumluluktan kaçmak için uydurduğu boş laflardan ibaretti.

Bunu fark ettiğinde hamilelik testi çoktan pozitif çıkmıştı.

“Inju Hanım.”

“Evet...”

“Bahane üretmene gerek yok. Buraya hesap sormaya gelmedim. Bu sadece onun eşi olarak benim vazifem.”

Şimdi düşünüyordu da, Müdür Yoo da buna benzer bir şey söylemişti; ailesinin zoruyla evlendiğinden, eşinin süs eşyasından başka bir şey olmadığından, ona karşı hiçbir duygu beslemediğinden bahsetmişti. Ağzından çıkan onca yalanın arasında en azından bu doğrudu demek. Inju kadına dalgın dalgın baktı.

O gözlerde sevgi namına hiçbir şey yoktu. Yalnızca küçümsemeyle dolup taşıyorlardı.

Kadın çantasından kalın bir zarf çıkarıp masanın üzerine koydu.

“Ameliyat için. Yardımı olur herhâlde.”

Elbette yardımı olurdu. Bunu kalınlığına bakarak anlayabiliyordu. Ameliyatın maliyetini epey aşan bir miktardı besbelli. Zaten çok zengin değiller miydi?

Ne var ki eli bir türlü zarfa gitmiyordu. Hangi seçeneğin daha kolay olduğu ortadaydı. Parayı alacak, ameliyatını olup bir süre dinlenecek, sonra da yeni bir iş ve yeni bir aşk bulacaktı. Tabii bu sefer evli adamlardan da bekâr rolü yapanlardan da uzak durmalıydı.

Fakat.

Inju elini karnına koydu. Aradan dört hafta geçmişti. Onun sadece hücreden ibaret güçsüz bir canlı olduğunu biliyordu. Birdenbire içinde bir sevgi filizlenmiş falan değildi; aksine, şaşkınlık ve korkuyla sarmalanmıştı. Buna rağmen içini bir hüznün kapladı.

Daha formu dahi olmayan bu çocuğu kimsenin istememesi yüreğini burkuyordu. Biyolojik babası çocuğun varlığını öğrenir öğrenmez iğrenir gibi yüzünü ekşitip ortadan kaybolmuş, ailesiye çocuğu aldırması için onu ikna etmek amacıyla

adamın eşini temsilci olarak göndermişti. Eğer bebek sağ salim dünyaya gelirse ona teyze olacak Inju'nun ablasıysa çocuğa bir fazlalık gözüyle bakıyordu.

O zarfı alıp eve dönerse ablası, "Az da olsa vicdanları varmış," der, onu hastaneye götürmeye kalkardı. Yapılması gerekenin bu olduğunu düşünüyordu. O hâlde neden kalbinin sesini bastıramıyordu?

"Eh, kalkabiliriz artık."

"Gerçekten üzgünüm... Bir dakika. Bunu kabul edemem."

"Saçmalıyorsun."

"Bu benim hayatım, benim çocuğum. Karar verme hakkı bana ait değil mi? Dediğiniz gibi şirketten ayrılacağım. Ben çıkmasam da siz beni işten atarsınız zaten. Ama bu bana doğru gelmiyor."

"Ne yani? Doğuracak mısınız?"

"Bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ama şu anki hislerimi söylemem gerekirse..."

Devamında ağzından çıkanlar tamamen dürtüseldi. Hiç süzgeçten geçirmeden, içinden geldiği gibi konuştu:

"Doğurmak istiyorum."

Inju birden ayağa fırladı. Kadınsa sessizce arkasından bakmakla yetindi.

Bir an arkasını döndü, başını hafifçe eğip veda ettikten sonra kafenin kapısını açtı. Kimse onu durdurmadı.

Ve kafeden dışarıya adım attığı anda pişman oldu.

O zarfı almalıydım.

Ogün Kim Inju rüyasında bir melek gördü. Tombul yanaklı bir bebek, meleğin elini tutmuş gökyüzünde uçuyordu. Derken rüya, ansızın ortaya çıkan bir köpeğin havlamasıyla son buldu. Ablası bunun saçma sapan bir rüya olduğunu, kafasına takmamasını söylediye de rüya Inju'nun aklından çıkmadı. Nihayetinde o tuhaf rüya yüzünden hastaneye gidemedi.

Ertesi yıl şubat ayında, kışın son demlerinde Ramwoo dünyaya gözlerini açtı.

Ramwoo altı yaşına geldiğinde kadınla yeniden buluştular. Aradan yıllar geçmesine rağmen kadının güzelliğinden hiçbir şey eksilmemişti. Hafif gölgeli yüzü, gözlerinden taşan küçümsemesi, düz bir çizgi hâlinde büzülmüş kırmızı dudakları... Hepsi aynıydı.

“Çocuğu bize ver.”

Geriye dönüp baktığında, yedi yıl önce neden kadının karşısında tir tir titrediğini kendisi dahi anlayamıyordu. “Niçin senli benli konuşuyorsunuz?” demeye bile cesaret edememişti.

“Ne?”

Inju’nun gözleri fal taşı gibi açıldı, bakışları oyun odasında oynayan Ramwoo’ya kaydı.

“Büyüklerimiz öyle istiyor. Malum, ben kısırım.”

“Çocuğu aldır diyordunuz, şimdi de kendinize mi istiyorsunuz? Eşya mı bu? Ne hakla böyle konuşabiliyorsunuz?”

Kadın sakın bir tavırla anlatmaya koyuldu. Çok uğraştıkları hâlde çocuk sahibi olamayınca, adamın ailesi Ramwoo’yu getirmesini istemişti. Akıl alır gibi değildi. Nasıl bu denli utanmaz olabiliyorlardı? Nasıl olur da o kadını gönderip böyle bir şey isteme hakkını kendilerinde görebiliyorlardı? Böylelerine insan denebilir miydi?

“Bu kadar da ileri gidilir mi?! Yok, bu lafım size değil tabii, o ‘büyüklerimiz’ dediğiniz kişilere. Pes artık!”

Ama kadın öylesine soğukkanlıydı ki bu hâli insanı huzursuz ediyordu. Kayıtsız bir ifadeyle tekrar bir zarf çıkardı. Sonrasını kestirmek zor değildi. Beklendiği gibi, zarf yine masaya kondu.

İnsan hiç mi değişmezdi? Inju derin bir iç çekti.

“Biriken nafaka.” Sonra kalın bir zarf daha koydu. “Bu da zahmetinin karşılığı. Bol bol koydum.”

Zarfların ikisi de birbirinden kalın duruyordu.

“Para verip çocuk almaya geldiniz sonuçta, bol bol koymuşsunuzdur tabii. Ama düşündünüz mü hiç? Ne kadar verirsiniz verin, bu işi haklı çıkaracak bir miktar var mı sizce?”

“Cevabı olan bir soru mu bu?”

“...”

“Varsa söyle. Ne kadar istiyorsun?”

Kadın cüzdanını çıkardı. Hemen akabinde masanın üzerinde boş bir çek belirdi.

Elleri titredi. Pişmanlıkla kafenin önünde dikildiği o gün geldi Inju’nun gözünün önüne. Uzanamadığı o zarf, zaman geçtikçe aklına daha sık düşer olmuştu. Bu ülkede bekâr bir anne olarak tek başına ayakta kalmak hiç kolay değildi. Gururmuş, onurmuş... hepsini bir kenara atıp o zarfı kabul etmiş olsaydı, belki de Ramwoo’nun üstüne başına bir şeyler alabilirdi.

Ve eğer Ramwoo olmasaydı, o parayla her şeyi yapabilirdi. İsteddiği her şeyi.

“Ne kadar verebilirsiniz?”

“Ne kadar istiyorsun?”

Rakamların önemi yok, ne kadar istiyorsun söyle, der gibiydi.

Inju uzun uzun düşündükten sonra zarfa uzandı.

“Biraz düşüneceğim. Yarın tekrar iletişime geçerim. Bunu da peşinat olarak alıyorum. Yarın... çocuğu almaya geldiğinizde çek meselesini de konuşuruz.”

Zarfları çantasına koydu, Ramwoo’nun elini tutarak eve dönerken suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Ne var ki paranın ağırlığı insana her şeyi unuttururdu.

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

O gün Kim Inju, iki zarfla birlikte Ramwoo'yu da yanına alarak kaçtı.

İşte böyle çok çok uzaklardaki bir semtte, eski ve bakımsız bir apartmanda buldular kendilerini.

Anne ve oğul, orada küçük bir kız çocuğuyla tanıştı.

O küçük kız, bir oyuncak bebek gibi her gün oyun parkındaki bankta öylece otururdu. Sıkı sıkı ellerinde tuttuğu oyuncağından bile hareketsizdi. Süt beyazı yanakları, parlak siyah saçları, hafif çekingen duruşu... Inju o yaştaki çocukların koşturup durmadan rahat edemediklerini sanırdı ama belli ki yanılmıştı.

Çocuk, duruşunu hiç bozmadan saatlerce otururdu. Yalnızca bakışları ara sıra gökyüzüyle yer, etrafındaki nesnelerle insanlar arasında gidip gelirdi.

Dürüst olmak gerekirse Inju çocuğu ilk gördüğü anda ona içten içe bağlanmıştı. Bir çocuk böylesine güzel olabilir miydi? Bazı anne babalar kızın fazla içine kapanık olduğunu söyleyerek onu garipsiyor, ondan uzak duruyorlardı. Ama Inju neden böyle hissettiklerine bir türlü anlam veremiyordu. Kendi hâlinde, sevimli mi sevimli bir kız çocuğuydu sadece!

Aslında Inju, sevimli bir şey gördü mü hemen gönlünü kaptırıverirdi. Mesela bir kırtasiyenin vitrininde tatlı bir oyuncak dikkatini çekse farkında olmadan cüzdanındaki tüm parayı harcayabilirdi. Bu huyu insanlara karşı da pek farklı değildi.

Aynı şey Müdür Yoo için de geçerliydi. Yüzündeki o hüznünlü güzellik olmasaydı, belki de bu kadar kolay gönlünü kaptırmazdı.

Inju hiç düşünmeden bir solukta çocuğun yanına gidip selam verdi.

“*Omo, 602 numaralı dairede oturan prenses sen misin?*”
Her şey işte böyle başladı.

Mutfakta pek becerikli sayılmazdı. Bazı şeyler ne kadar idenerseniz deneyin olmaz ya, Inju için yemek yapmak da öyleydi.

Mesela az önce yaptığı körili pilav. Çocuklara birer kâse verdikten sonra kendi payını alıp bir kaşık tattığı anda hayal kırıklığına uğradı.

Ne biçim yemekti bu böyle? Oysa televizyonda eriğin köriye hafif tuzlu bir tat katıp lezzetini derinleştirdiğini söylemişlerdi.

Dur bakayım. Erik değil miydi yoksa?

Bakışları önce köri parçalarında, sonra da çocuklarda gezindi. Oğlunun yüzüne bakar bakmaz bir şeylerin ters gittiğini anladı, hiç çiğnemedi yutuyor gibiydi. Ramwoo Heewan'a fısıldadı:

“Ne demiştin ben? Annem yemek yapmaktan anlamaz.”

Hüzünle iç geçirdi. *Keşke bildiğimden şaşmasaydım.*

Körili pilavı fena yapmazdı hâlbuki ama heveslenip işi abartmıştı. Tabii buzdolabında duran o eriklerin de bunda payı büyüktü. *Hepsini çöpe atıp birer jjajangmyeon mu söylesem?* diye düşünerek tam ayağa kalkmak üzereydi ki...

Heewan ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra kısık bir sesle konuştu:

“Elinize sağlık. Çok güzel olmuş.”

Sonra bir kaşık daha alıp iyice çiğnedi. Lezzetli olduğu için yemediği gün gibi ortadaydı. Yine de o gün Heewan, Inju'nun verdiği bir kâse pilavın tamamını mideye indirdi. Ramwoo

gölümsedi ve sanki yarışıyorlarmış gibi kaşığını kâsesine daldırdı da daldırdı.

Inju'nun içi sızladı. Böylesine sevgi dolu bir çocuğu “donuk”, “ürkütücü” diyerek yaftalamak ne büyük bir haksızlıktı.

O an kararını verdi. Bu çocuğu koruyup kollayacaktı. Zaten arkadaşlıkta yaşın bir önemi yok derlerdi.

O da onun arkadaşı olacaktı. Yüreği ısındı. Kaçıp da buraya sığındığından beri kalbinin bir köşesinde sessizce duran o sıkıntı aniden yok oldu. Bir şekilde her şeyin yoluna gireceğine dair asılsız bir ümide kapıldı.

Belki de hayat, onu bu sefer güzelliklerle karşılayacaktı.

Öte yandan “Jeong Ilbeom” ismi ona pek bir şey ifade etmiyordu. Sadece Heewan’ı eve çağırmak için babasını aradığında duyduğu isimdi. Hepsi bu.

Heewan’ın babası. Yan dairede oturan adam. Düzgün görünümlü, kibar, ama son derece sıradan bir insandı. Eğer komşusu olmasaydı, muhtemelen sokakta karşılaştıklarında yüzüne bile bakmadan yanından geçip giderdi.

Onun sadece bir isim olmaktan çıkıp hayatına dokunan biri hâline gelmesiyse tamamen tesadüftü.

Inju bir markette, gece vardiyasında çalışıyordu. Elbette her işin kendine göre zorluğu vardı ama gecesiyle gündüzünün birbirine karışması dışında pek güçlük çektiği de söylenemezdi. Market, oturduğu apartman sitesinin yakınlarındaydı ve geceleri pek müşteri uğramazdı. Arada sırada bir sarhoş gelip sorun çıkarırdı fakat o kadarı da olsundu. Başlarda sinirleri bozulsada zamanla alıştı. Başka bir market daha işleten ablasının söylediğine göre bu şubenin müşterileri genelde sessiz sakin insanlardı. Ne de olsa çoğu, gündüzleri apartmanda karşılaşp selamlaştığı komşularıydı.

Gerçi, *bunlara sessiz sakin diyorsa diğer şubelere ne biçim insanlar geliyordur acaba*, diye düşünmeden de edemiyordu.

Böyle bir işi mumla arasa bulamazdı; gündüz çocuğuyla vakit geçirebiliyor, gece bir aksilik çıkarsa hemen yanına koşabiliyordu. Bunları hesaba katınca şikâyet etmek nankörlük gibi geliyordu ona.

Kapının zili çınladı.

“Hoş geldiniz.”

Yine bir sarhoş mu acaba? diye düşünmeye kalmadan biri sendeleyerek içeri girdi. Inju hafifçe iç çekip göz ucuyla adama baktı ve şaşırmaktan kendini alamadı.

“Ko-lay gelğsin.”

Artık ne kadar içtiyse, dili öyle dolanıyordu ki doğru dürüst konuşamıyordu. Bu adam yan dairede oturan komşusu, Heewan'ın babasıydı.

Özenli görünümüyle hatırladığı adamdan eser yoktu bugün. Kravatı gevşemiş, gömleğinin birkaç düğmesi açık kalmış, gözlüğü de burnunun ucuna düşmüştü. Çantasıysa...

“Çantanız!” diye şaşkınlıkla bağırdı Inju.

Adam bu sözler üzerine boş bakışlarla önce kadına, sonra da çantasına baktı. Attığı her adımda çantasından bir şeyler dökülüyordu. Inju koşarak tezgâhın arkasından çıkıp adamın çantasından dökülenleri topladı.

Şekerdi.

Normalde evrak ya da kalemlerle dolu olması gereken deri çantanın, nereden geldiği belli olmayan şekerlerle dolup taşıtığını fark etti.

Şeker firmasında falan mı çalışıyordu bu adam? Öyle düşündü diye kimse onu suçlayamazdı doğrusu.

Ne var ki Inju o şekerlerin nereden geldiğini az çok tahmin edebiliyordu. Bilirsiniz ya, karaoke salonlarının, meyhanelerin ya da lokantaların girişindeki tezgâhta duran o şekerlerden...

Inju hepsini dikkatlice yerden toplamaya koyuldu. Kapıya kadar uzanan şekerleri bir bir toplarken kendini Hansel ve Gretel masalındaki Gretel gibi hissetmekten alamadı.

“Heewan’a... veğmek... ver-mek için...”

Adamın güçlükle kelimeleri bir araya getirmeye uğraşıyordu. Inju onun normalde ne kadar da düzgün konuştuğunu anımsadı. *İçince bu hâle geliyor demek*, diye geçirdi içinden. Üzücü bir manzaraydı.

Adam başını sallayıp elleriyle yüzünü ovuşturdu. Kendine gelmeye yönelik umutsuz bir çaba gibi görünüyordu bu. Birkaç kez sendeledikten sonra cebinden cüzdanını çıkardı, tezgâhın üzerine bir banknot bıraktı, buzdolabından mideye iyi gelen

bir içecek çıkarıp tek dikişte içti. Sonra da derin derin nefes alıp verdi.

Inju, ellerinde avuç dolusu şeker tutan adama dalgın dalgın baktı. Nedense gülmek geldi içinden. Hemen başını çevirdi. Azının kenarlarının titremesine engel olamıyordu.

Beş dakika geçerken adam derin derin nefes alıp vermeye devam etti. Sonunda, hafif düzelmiş bir yürüyüşle Inju'ya yaklaştı.

“zgnm.”

“Yok... sorun değil.”

“Uzun zaman sonra içtim diye... Gerçekten kusura bakmayın, şey...”

Başını hafifçe yana eğdi, bir şeyi unuttuğunu fark etmişçesine yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. Normalde Heewan'a tıpatıp benzer, suratından hiçbir duygu okunmazdı. *Meğer içince bambaşka oluyormuş*, diye düşündü Inju.

“Affedersiniz ama... adınız nedir?.. Kusuruma bakmayın. Hiç soramadım bugüne kadar.”

“Ah.”

Inju ona kendini nasıl tanıttığını hatırladı.

Merhaba, ben Ramwoo'nun annesiyim de... Diline pelesenk ettiği bir szd bu.

Peki ya o ne söylemişti? İlk telefon konuşmalarını düşündü. *Ben de Jeong Ilbeom.*

“Ben Jeong Ilbeom.” Adam iri ve güçlü görünen elini uzattı.

Evet, doğruydı. O Ramwoo'nun annesiydi. Ama anne olmadan önce de bir kimliği, bir hayatı, sadece kendine ait bir dünyası vardı.

“Ben de Kim Inju.”

Nefes almaya dahi fırsat bulamadan koşturup durmuştu bunca zaman. O yüzden bir kimliği olduğu gerçeğini unutmuş, ama karşısındaki adam bu gerçeği ona yeniden hatırlatmıştı.

Inju onun yüzüne dalıp gittiği için elini tutmayı akıl edemedi. Aslına bakarsak kaba bir davranıştı ama adam içerlemiş görünmüyordu. Elini hiç uzatmamışçasına sakince geri çekti.

El sıkışmayı reddetmiş gibi görüldüğünün farkına varınca gözle görülür biçimde afalladı. O anda Ilbeom çantasından bir avuç daha şeker çıkarıp Inju'nun avcundaki şeker yığınınına usulca bıraktı.

“Ramwoo’ya verirsiniz. Çocuklar sever şekerleri... Hâlâ ayılamadım, biraz temiz hava almam lazım. Heewan’la ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Çocuğum size çok ısındı. Sayenizde içim rahat, gönül rahatlığıyla işe gidebiliyorum. O yüzden...”

Tam bir laf kalabalığıydı. Söylediklerine kendisi bile anlam verememiş olacak ki bir kez daha başını iki yana salladı.

“Tekrar teşekkür ederim. Ben artık gideyim.”

Sonra aceleyle çantasını kapattı. Kapıyı açarken yine tökezlediyse de sağ salim dışarı çıkmayı başardı.

“Şey...”

Teşekkür etmeyi unutmuştu. Inju avcundaki şeker yığınınına, sonra da kapıya sersem sersem baktı. Yanakları alev alev yanıyordu.

Yok artık. Adamın şu hâline bakıp da kalbim pır pır mı etti şimdi benim?

Inju ateş gibi yanan yanaklarını avuçlarının içine aldı ve “İş, işe dönmem lazım,” diye mırıldandı. Eliyle kendini yelpazeleyerek tezgâha geri döndüğündeyse bir şeyi daha unuttuğunu fark etti.

“Para üstü...”

Para üstünü vermemiştii.

Ertesi sabah para üstünü Ilbeom'a verdi. Ne de olsa hemen Eyan dairede oturuyordu.

Gece boyunca içki içtiği hiç belli olmuyordu; üstü başı her zamanki kadar özenliydi.

Gömleğinin yakası güzelce düzeltilmiş, kravatı sıkıca bağlanmıştı. Yüzüne tam oturan bir gözlük takmış, saçlarını da geriye doğru taramıştı. Babasının elini tutan Heewan da en az onun kadar şık görünüyordu; saçları iki yandan örgülüydü ve ütülenmiş, güzel bir elbise giyiyordu. Elinde tuttuğu bebek bile tertemizdi, üzerinde tek bir leke yoktu.

Inju hem çalışıp hem bir çocuğa bakmanın ne denli yorucu ve yıpratıcı olduğunu iyi biliyordu. Çünkü kendi de öyle yaşıyordu. O kusursuz baba-kız tablosu için ne kadar çaba harcadığını tahmin etmek zor değildi. *Gerçekten büyük emek veriyor*, diye geçirdi içinden. Adamla ilgili üçüncü izlenimi buydu.

"Dün gece için özür dilerim. Uzun zamandır şirket yemeğine katılmamıştım, içkiyi fazla kaçırmışım. Kusura bakmayın."

Nazikçe eğildi. Inju dün gece zar zor tuttuğu kahkahayı sonunda koyuverdi.

"Bu kadar özür dileyecek ne var ki?"

"Size karşı çok mahcup hissediyorum."

"Teşekkürü tercih ederim. Bundan sonra özür dilemek yerine teşekkür edin, olur mu?" Bu kez Inju elini uzattı. "Arkadaşım olmak ister misiniz?"

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

“Ta... tabii.”

Ramwoo da elini Heewan’a uzattı. Heewan kafası karışmış gibi başını hafifçe yana eğdiyse de onun elini tuttu. Dördü apartmanın koridorunda durmuş, tokalaşıyorlardı. Güzel bir sabahtı.

Elbette aralarındaki ilişki hemen başlamadı; aksine zamanla, ağır ağır ilerledi. Çünkü geçmişte yaşadıkları aşkın izleri hâlâ ruhlarının derinliklerinde saklıydı. Eh, bir de çocuklar vardı tabii.

Aceleyle gelen duygularının çocuklara zarar verebileceğinden korktukları için hislerini bastırıyorlardı. Bazen bu duyguların küçük kırıntıları dışarı sızıyor, hem o hem de Inju bunu fark ediyordu ama Ilbeom için öncelik her zaman Heewan'dı. Ve Inju, Ilbeom'u ne kadar seviyorsa, Heewan'ı da o kadar –hatta daha fazla– seviyordu.

Heewan sessiz sakin bir kızdı. Ama Inju bu suskunluğun altında yatan sevgiyi görebiliyordu.

Sonradan onun yemek seçen, zor beğenen bir çocuk olduğunu öğrendi. Buna rağmen Inju'nun hazırladığı her yemeği son lokmasına kadar yedi.

Babasının güç bela vakit ayırıp ona aldığı Barbie bebeği pek sevmezdi. Yine de onu gölgesi gibi yanında taşırdı. Artık büyümüş olmasına rağmen bebek hâlâ odasındaki masanın bir kenarında duruyordu.

Yakından bakmadıkça fark edilemeyen bu hâllerini Inju dayanılmaz derecede sevimli buluyordu.

Ramwoo bir gece damdan düşer gibi sordu:

“Kızını o kadar mı çok seviyorsun?”

Sabahleyin kendini hasta hisseden Heewan, ilacını alıp erkenden uykuya dalmıştı. Anne oğulsa salonda bir eğlence

programı izliyordu. Televizyonun sesi neredeyse sonuna kadar kısılmıştı; konuşmaları duyabilmek için dikkat kesilmek gerekiyordu. Ramwoo elinde kumandayla arkasına yaslanmıştı.

“Sevmez miyim? Hep bir kız çocuğum olsun istemiştım zaten.”

Rahat bir edayla gülümseyerek, “O zaman evlen. Hem bana da güzel bir kız kardeş vermiş olursun,” dedi Ramwoo.

Bir an yüreğinin sıkıştığını hisseden Inju, Ramwoo’ya baktı. Büyüyüp koca adam olmuş oğlu, çenesiyle Heewan’ın uyuduğu odayı işaret ederek kıkır kıkır gülüyordu. Inju titreyen ellerini önünde birleştirdi.

“Aman, sen de.”

Ben evlenirsem... sen ne olacaksın?

Ilbeom bilmiyor olabilirdi ama Inju bir noktada fark etmişti. Nasıl fark etmesindi? O onun oğluydu, Heewan ise öz evladı gibi bağrına bastığı, sevgiyle büyüttüğü çocuğuydu. Battaniyeyle Heewan’ın üstünü dikkatlice örten ellerindeki sıcaklık, ona bakan gözlerindeki şefkat... Nasıl anlamasındı?

“Aman valide hanım, oğlunuz koca adam oldu. Yuvadın uçmaya hazır. Artık siz de kendi hayatınızı yaşayın.”

Tavırları şakacı olsa da bakışları son derece ciddiydi. Sanki, *benim yüzümden tereddüt ediyorsan, artık etme*, der gibi.

“Neler söylüyorsun evladım?”

Ramwoo ne söyleyeceğini bilemeyen annesinin hâlinden her şeyi anlamış gibi gülümsedi, sonra şöyle bir gerinip yerinden kalktı.

“Ben yatayım artık. Evladınız huzurunuzdan ayrılıyor. Yeni babama hürmetler.”

Ramwoo son âna kadar numarasını yaptı, sonra da gülerek salondan çıktı. Inju hemen peşinden gitmeye cesaret edemedi, sessizce koltuğa yaslandı. Heewan’ın yanında olmalıydı. Çünkü hastayken, bedeninin acısından çok yalnızlık dokunurdu insana. Heewan’ın böyle hissetmesine izin veremezdi.

Kafası darmadumandı. Doğru olan neydi, ne yapmalıydı?

Uzun süren tereddütlerin ardından sonunda duyguları konusunda dürüst davranmaya karar verdiler. İlk adımı attıktan sonra her şey hızla ilerledi. Evlenme kararı almaları da uzun sürmedi.

Fakat bu mutlu haberi paylaşacakları gün Ramwoo kaza geçirdi.

Aradan tam on bir yıl geçtikten sonra Inju o kadınla tekrar görüştü.

Hastanenin birinci katındaki kafede buluştular. Üniversite hastanesi oluşundan mıdır bilinmez ama kalabalığa rağmen ortama hâkim bir durgunluk vardı. Her üç beş kişiden biri, tıpkı Inju gibi, yüzünde hüznün gölgesini taşıyordu.

Tükenmiş hâldeydi. Ramwoo bitkisel hayata girdiğinden beri gözünü dahi kırpmamış, yorgunluktan bitap düşmüştü. Oğlunun yanından bir an olsun ayrılmadığı için bir kere bile eve uğrayamamıştı. Ilbeom birkaç kez ona kıyafet getirse de hiçbirine elini sürmemişti. Yalnızca düşünüp duruyordu.

Bu neden benim başıma geldi?

Ne günahım vardı?

İçindeki şeytan, *hepsi onun suçu*, diye fısıldıyordu.

Bütün gücüyle dirense de zaman geçtikçe şeytan bilincini tüketmeye başladı. *Onun yüzünden. O olmasaydı oğlum bu hâle gelmezdi.*

“Hâl hatır soracaktım ama...”

“...”

“Hâlin gün gibi ortada.”

“Neden geldiniz?”

Son on bir yılını öyle mutlu geçirmişti ki kadının varlığını neredeyse tamamen unutmuştu. Kafasının içindeki mekanik

ses fısıldadı: *Evet, bir zamanlar böyle biri vardı...* Karşısında duruyordu; hâlâ zarif, hâlâ güzeldi.

“Şimdiye kadar biriken nafaka.”

Kadın zarfı masanın üzerine koydu. Inju boş bakışlarla uzanıp zarfın içini inceledi. Kalınlığı öncekine yakındı ama ederi çok daha fazlaydı. *Doğru ya. O zamanlar elli bin wonluk banknotlar yoktu.*

“Bu peşinat. Kalanını banka hesabına gönderdim. Enflasyonu da hesaba kattım, yeterli olacaktır.”

Banka hesabını da nereden öğrenmişti?

“Hesabıma mı?”

“Evet.”

“İyi de hesabımı nasıl...”

“Ne yani, bilmediğimi mi sandın?”

“O zaman neden...”

Neden öylece kaçmama izin verdiniz? Sorusu boğazında düğümlendi. Çünkü tam o anda ilkokul çağlarında bir oğlan kadına doğru koştu.

“Anne!”

“Önce selam ver bakalım.”

Çocuk neşeyle, “Merhaba, benim adım Solha,” dedi.

Inju şaşkına döndü. “Merhaba.”

“Sekreter Yoon’un yanında bekler misin? Annenin işi biraz uzun sürecektir,” dedi kadın.

“Tamam ama çabuk gel.”

Çocuk kadını iki yanağından öptü ve sonra takım elbiseli adama doğru koştu.

Kısa bir karşılaşmaydı ama onun sevgiyle büyümüş bir çocuk olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Kadının çocuğa karşı tutumu da başından sonuna kadar sevgi doluydu.

“O çocuk...”

“Taşıyıcı anneden.”

“Öz oğlunuz sandım.”

“Dünyaya nasıl geldiği önemli değil. Çocuğun bir günahı yok.”

“Bunu da mı büyükler istedi?”

“Evet.”

“Peki bunu da mı?..” Inju zarfı işaret etti.

Kadın başını hayır anlamında salladı. Dudaklarına yumuşak bir gülümseme yerleşti. “Sen seversin ya parayı.”

Tavrında alay yoktu belki ama bu, Inju’nun utanmadığı anlamına gelmiyordu.

Başını öne eğerek, “O gün için üzgünüm,” dedi.

“Neden üzgünsün?”

“O parayı alıp kaçmamalıydım. Günahımın bedeli de bu işte. Bana biraz zaman verirsiniz geri ödeyeceğim.”

“Saçma sapan konuşuyorsun. Inju Hanım, bu bir vazife. Çocuk bizim evimizde büyümemiş olabilir ama sonuçta onun oğlu. Bir babanın nafaka ödemesi kadar doğal bir şey yok.”

“Nasıl?”

Elbette söylediklerinde doğruluk payı vardı. Ama geçmişlerine ve aralarındaki ilişkiye baktığında, bu sözleri ondan duymak Inju’ya fazlasıyla tuhaf geliyordu. Kim, kocasının metresinden olan ve kimsenin kabullenemediği bir çocuğu büyüten kadına, hem de böylesine sakın bir ses tonuyla, nafaka ödemek istediğini söylerdi ki?

“Her ayın on üçünde burada buluşalım. Artık aylık ödeme yapacağım.”

“Efendim?..”

Konuşma giderek anlaşılmaz bir hâl alıyordu. *Neden?* Inju’nun yüzü şüphe ve soru işaretleriyle doldu.

“On bir yıl önce parayı alıp kaçmanın cezası bu.”

“Ama o...”

“Söylemeden edemeyeceğim. Epey etkileyiciydin.”

“...”

“Eh, artık kalkayım.”

Kadın oradan ayrıldı ve ardında yalnızca bir karmaşa bıraktı. Inju boş sandalyeye ve zarfa dalgın dalgın bakıyordu.
Az önce ne yaşanmıştı öyle?

Son birkaç günde yaşananları sindirmek kolay değildi. Bu Syüzden Inju, şimdilik sadece önündeki işlere odaklanmaya karar verdi. Bankaya gitti, parayı yatırdı, hesabını kontrol etti.

“Aman Tanrım.”

Para, ağzını bir karış açık bırakacak kadar yüklüydü. On bir yıllık nafakanın az buz etmediğini biliyordu ama bu kadarını da beklemiyordu. Bu rakam neye göre hesaplanmıştı ki? Enflasyonu hesaba kattığını mı söylemişti, neydi. Öyle olsa dahi bu kadar tutar mıydı gerçekten?

Aklına üşüşen sorulara cevap bulabilmesinin bir yolu yoktu. Kadının iletişim bilgilerini almamıştı.

Paranın etkisi gerçekten büyüktü. Son birkaç gündür yaşadığı acı ve sıkıntı, bu beklenmedik yüklü para sayesinde bir anda dağılıp gitti. O anda gözleri bankamatikteki aynaya takıldı.

Orada perişan bir kadın duruyordu. Solgun yüzüne tarifsiz bir acı kazınmıştı.

Ne yapması gerektiğini, şu an en çok neye ihtiyacı olduğunu anladı.

Bir an evvel günlük yaşantısına dönmesi gerekiyordu.

Çünkü insanı en büyük acılar karşısında bile ayakta tutan şey buydu.

Önce kuaföre uğrayıp saçını yaptırdı. Ardından alışveriş merkezine gitti ve normalde dönüp bakmayacağı kadar pahalı kıyafetler aldı. Sonra şık bir restoranda güzel bir yemek yedi. Yakındaki bir otelin spasında, beyaz köpüklerle dolu sıcak suya kendini bırakıp dinlendikten sonra günü masaj salonunda noktaladı.

Uzun lafın kisası har vurup harman savurdu. Bu yaptığığın doğruluğunu sorguladığı anlar olduysa da ne gariptir ki tüm bunlar ona kendini daha iyi hissettiriyordu.

Biri görse ne derdi?

Hasta oğlunu ortada bırakıp milletin parasıyla keyif sürdüğünü söyler, onu parmakla gösterirlerdi.

Anne dediğin böyle davranır mı hiç! Evladı o hâldeyken yakışıyor mu bu? İnsanlığa sığmaz bu, insanlığa.

Peki bunları söyleyenlerden hangisi onun yüreğine su serpebilirdi? Hangisi onun parçalanmış hayatını toparlayabilirdi?

Hastaneye döndü, oğlunun yanındaki yatağa uzandı ve uzun bir aradan sonra ilk kez derin bir uykuya daldı.

Uyandığında zihni berraklaşmış, kafasının içindeki şeytan nihayet kenara çekilmişti.

Inju, Heewan'ı seviyordu. Tıpkı Ramwoo gibi. O gün orada kendisi olsaydı, gözünü bile kırpmadan aynı şeyi yapardı. O da Heewan'ı kurtarırdı.

Kızcağızın bir suçu yoktu.

Duygularının yatışması zaman aldı, bu arada kadınla düzenli olarak görüşüyordu.

Inju'yla ikinci görüşmelerinde onun nasıl da değiştiğini gördükten sonra, "İyi görünüyorsun," dedi kadın.

Hayır, artık ona kadın demek doğru değil. Adı Han Hogleong'du. Inju'nun bir zamanlar sevdiği adamın karısı. Onu nasıl adlandırması gerektiğini bilemiyordu, aralarındaki ilişki tarif edilemeyecek kadar tuhaftı.

"Sayenizde."

Verdiğiniz parayla lüks içinde yaşadığımı söylesem bana güler misiniz? Beni hor görür müsünüz? Inju sakince güzellik salonlarını, alışveriş merkezlerini, restoranları ve masaj salonlarını anlatmaya başladı.

"Demek öyle." Hogleong ciddi bir edayla cevap verdi, hafifçe gülümsedi ve başını salladı. Hiçbir suçlama söz konusu değildi.

İçindeki sıkıntı yavaş yavaş dağıldı.

O anlatmayı bitirince Hogleong, "Tekrar görüşmek üzere," diyerek veda etti ve kafeden ayrıldı.

Her buluşmalarında Inju, sanki bu onun göreviymiş gibi, aradan geçen zamanda neler yaptığını anlattı. Bu birkaç kez

tekrar edince Hogleong da yavaş yavaş kendi hikâyesini paylaşmaya başladı. Birbirlerini dinlediler.

Ne arkadaşlardı ne de aralarında sıcak bir bağ vardı. Acaba bu yüzden miydi? Bu yüzden mi yakın çevresine anlatamadıklarını onun karşısında rahatlıkla dile getirebiliyordu?

Bu garip, sınırları belirsiz buluşmalar tam altı yıl sürdü.

Aradan altı yıl geçmiş, bu süre içinde Ramwoo biraz daha büyümüştü. Eğer bitkisel hayatta olmasaydı kim bilir daha ne kadar büyürdü. On yedi yaşındayken de epey uzun boy-luydu; muhtemelen şimdiye yakışıklı, efendi bir delikanlıya dönüşmüş olurdu.

Ne var ki gözlerinin önünde eriyip gidiyor gibiydi.

Inju kendini biraz daha toparladığında Heewan'la görüş-meye karar verdi. Ama bunun için bir adım atmak sandığı ka-dar kolay değildi. Bu yüzden ertelemiş, zamanın akıp gitmesini sessizce izlemişti. Yüzünü gördüğünde ne söylemeliydi? Acaba ağzından sitemkâr sözler çıkar mıydı? Kendine güvenemiyordu.

İlişkileri sona erse de Ilbeom, Ramwoo'yu sık sık ziyaret ediyor, onunla yakından ilgileniyordu. Artık gelmesine gerek olmadığını defalarca söylese de dinlemedi. Babasının da kızının da inatçılıkta üstlerine yoktu. Sonunda Inju onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti.

“Ramwoo.”

Ne kadar seslenirse seslensin cevap yoktu. Buna alışmıştı. Ama bazen kendini ümit ederken buluyordu. Ona seslendiğinde eskisi gibi gülümseyip cevap vereceğine dair boş bir ümit ta-şıyordu kalbinde.

“Yarın Heewan'ı görmeye gitsem mi?”

O da kocaman olmuştur. Nasıl da güzelleşmiştir.

“Destegine ihtiyacım var.”

İhtiyacım olan cesareti elde edebilmek için.

Uzun süre mahallenin girişinde oyalandı, sonunda cesaretini toplayamayıp geri döndü. Attığı her adımda içinde yer edinen pişmanlık açıkça hissediliyordu. Ağır ağır yürürken defalarca kendi kendine fısıldadı: *Yarın yapabilirim. Yarın karşısına çıkabilirim.* Acaba Heewan onu görünce ne diyecekti? Onu suçlar mıydı? Yoksa sevinir miydi? Ne kadar kafa patlatırsa patlat-sın bunu bilmenin bir yolu yoktu. Önce ondan özür dilemeli, “Yanında olamadığım için üzgünüm,” demeliydi. Ve sonra ona sıkıca sarılmalıydı.

Fakat hepsi boşunaydı. Yola çıktığı gün kazanın haberini aldı.

Telefonu titremeye başladı. Ekрана baktı. Jeong Ilbeom. İlk başta pek bir şey düşünmedi. Ara sıra hastaneye uğrasa da hiç doğrudan aramamıştı. *Garip*, diye geçirdi içinden, *neden arıyor ki?*

Sonraysa...

Telefon titreyen parmaklarının arasından düştü. Inju çatlayan ekrana bakakaldı.

Inju, çok üzgünüm ama arayabileceğim başka kimse yok. Lütfen acile git. Heewan'ı acile kaldırmışlar. Ben çok uzaktayım, ne kadar hızlı gidersem gideyim iki saatimi alacak... Inju, orada mısın?

Taksiye atlayıp hastaneye kadar nasıl geldiğini hatırlamı-yordu. Apar topar arabadan inip hastaneye koşarken tek yaptığı yalvarmaktı.

“Bu seferlik... lütfen bu seferlik alma onu benden.”

Heewan bir hafta boyunca gözlerini açmadı. Komadaydı. Sıyrık ve çatlakları vardı ama bunlar ciddi yaralanmalar değildi. Buna rağmen sanki uyanmak istemiyormuş gibi gözlerini açmak bilmiyordu.

Inju kimsenin hata yapmadığının farkındaydı. Ama Heewan'ın okulunu dondurduğunu, işinden istifa ettiğini ve sanki bütün bunları bekliyormuş gibi evini temizlediğini öğrendiğinde...

Kendini suçlamadan edemedi. Bir deri bir kemik kalmış Heewan'a bakarak, *bu hâlde bunca zaman nasıl dayandı?* diye geçirdi aklından. Âdeta yüzünde ölümün gölgesi dolaşıyordu.

Kime ya da neye yönelmesi gerektiğini bilmediği için, her şeye, herkese dua etti. *Çocuğumu kurtar. Yalvarırım kurtar. Ömrüm boyunca borçlu kalmaya razıyım.*

Lütfen kurtar onu...

Mucizevi bir şekilde, tam bir hafta sonra Heewan gözlerini açtı. Ve ertesi gün Ramwoo son nefesini verdi.

Tanrı ona bir yaşam bağışlarken, diğerini usulca geri aldı. Sanki bu dünyada bedelsiz bir mucizeye yer yokmuş gibi.

Cenaze sessiz sedasız yapıldı. Heewan hastanede istirahat ediyordu, onun bir şey anlamaması için her şey gizlice, büyük bir özenle yürütüldü. Bir gün gerçeği söylemek zorunda kalacağını biliyordu ama o gün bugün değildi. Heewan hâlâ tam anlamıyla toparlanmamıştı, zaman zaman gözyaşlarına boğulduğunu görmek Inju'yu tedirgin ediyordu.

Heewan'ın yalnız yaşadığı evindeki üç beş eşya düzgünce toplanmıştı. Çalışma masasının üstündeyse boş bir kâğıt bulmuştu. Hiçbir şey yazmıyordu ama bunun ne anlama geldiğini nasıl bilmesindi?

Tanrı'ya hiç kızmadığını söyleyemezdi. Ama nankörlük de etmiyordu. Kafası karmakarışık. Yine de yüreğini aydınlatan tek bir gerçek vardı ve ona tutunarak yürümeye karar verdi. Bundan böyle pişmanlığa yer vermeyecekti.

Oğlum. Senin âşık olduğun, benim de tüm kalbimle sevdiğim o çocuk.

O çocuğu koruyacağım.

O ay Hogyeong biraz erken geldi. Ramwoo'nun cenazesinden tam üç gün sonraydı. Beklediği gibi masanın üzerine bir zarf bıraktı.

Inju zarfı geri itti.

“Artık gerek yok. Oğlum... gitti.”

Inju, Hogyeong'un uzattığı yardım eli sayesinde bu süreci atlatabilmişti.

Nafaka adı altında verdiği para sayesinde çalışmasına gerek kalmamış, oğlunun yanında durup ona bakabilmiş ve kafasını toparlayabilmişti. Bu sayede daha sonra yarı zamanlı işe girip hayatını tekrar düzene koyabilmişti. Hogyeong her ne kadar bunu vazife diye adlandırırsa da açıkçası yaptığı şey bir iyilikti.

Gündelik hayatı sürüyordu, Ramwoo'ya bakmaksa o hayatın bir parçası hâline gelmişti. Ara sıra gülüyor, sohbet ediyor, kendine de biraz olsun dikkat etmeye çalışıyor, bir yandan da işine devam ediyordu.

Ramwoo'nun bir zamanlar tembihlediği gibi, kendi hayatını yaşamaya çalışıyordu. Kendisi de inanamıyordu ama huzur dolu günlerdi.

“Taziye parası.”

“...”

“Haberı duydum. Ziyaret etmek istedim ama gelmemin pek doğru olmayacağını düşündüm.”

“Keşke gelseydiniz.”

Hogyeong başını hafifçe iki yana sallayıp, “O kadar samimi değiliz,” dedi.

“Doğru.”

İki kadın bir an birbirlerine bakıp güldüler.

“Ne yazık... Oğlunun nasıl bir delikanlıya dönüşeceğini görmeyi gerçekten isterdim.”

Âdeta veda eder gibiydi. Eh, artık görüşmeleri için bir sebep kalmamıştı.

“Her şey için teşekkür ederim.”

“Inju Hanım, bu ne teşekkür edilecek ne de özür dilenecek bir konu. Ben sadece kocamın yerine getirmediği sorumluluğu onun yerine üstlendim. Evlilik böyledir zaten, yalnızca bir eş olarak yapmam gerekeni yaptım. Ama yine de teşekkür ediyorsan... bunu duymak hoşuma gitmedi diyemem.”

“Siz ne dersiniz deyin, hep minnettar kalacağım. Karşılığını da mutlaka bir yolunu bulup ödeyeceğim.”

“O hâlde güzel yaşa. Borcunu böyle ödersin.”

Güzel yaşa. Neydi güzel yaşamak? Mutluluk muydu söz konusu?

“Tekrar görüşmek üzere.”

Hogyeong her zamanki gibi veda ederek yanından ayrıldı. Ancak bir daha asla görüşmediler.

Heewan taburcu olduktan sonra, ona bakması gerektiği bahanesiyle Inju eve geri döndü.

Inju ayrılmak istediğini söylediğinde Ilbeom nasıl ki onun kararına sessizce saygı gösterdiyse, eve geri döndüğünde de tek kelime etmeden onu kabul etti. Ama yaklaşık bir ay geçince ister istemez düşünmeye başladı; bu noktada biraz olsun bir tepki göstermesi gerekmez miydi?

Heewan yavaş yavaş toparlamaya başladı. Gündelik yaşamlarına dönmüş sayılırlardı.

Inju Ramwoo'nun ölümünün ardındaki gerçeği ona anlatmaya hazırlanıyordu. Bu konuşmayı bir atlatırlarsa aralarında kalan kırgınlık da büyük ölçüde hafifleyecekti. Ama her şeyi geride bırakabilmek için muhtemelen biraz daha gözyaşı dökmesi gerekecekti.

Elbette bir süre tökezleyeceklerdi. Ama sonunda yeniden yollarını bulacaklardı. Çünkü birbirlerine duydukları sevgi onların kutup yıldızıydı; hep aynı yerde, değişmeden parlayan...

O hâlde şimdi harekete geçmeliydiler. O çok konuştukları, çok tartıştıkları ama daha başlamadan biten konu: Evlilik.

Ilbeom ikinci kez evleniyordu fakat Inju için bu bir ilkti. El âlem ayıplayıp laf edebilirdi ama Inju beyaz bir gelinlik giymek, buketini tutmak ve arkada düğün şarkısı çalarken yürümek istiyordu.

Her şeyden çok da Heewan'ın güzel dileklerini duymak istiyordu.

Keşke beni tebrik etse. Bana gülümsese, beni hoş karşılasa.

Bir kez daha aile olmak istiyordu. Sadece kendi aralarında benimsedikleri değil, yasanın da tanıdığı, herkesçe kabul gören bir aile...

Ilbeom ağır adımlarla yaklaşıyordu. Bir zamanlar içinden şeker fıskıran eskimiş çantası elindeydi. Yüzünde beliren kırışıklıklar geçen zamanın izlerini taşısa da özenli görünümü hiç değişmemişti.

Inju yavaşça ona doğru yürüdü. İkisinin yolları yine o tanıdık marketin önünde kesişti; bir zamanlar her geceyi uykusuz geçirdiği o marketin önünde.

Inju gülerek, “Evlensek mi?” diye sorunca Ilbeom çantasını yere düşürdü. Neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

“Çok heyecan yaparsan kalbin kaldıramaz, artık yaşın da var.”

“Ciddi misin?”

“Şaka yapıyorum.”

Ilbeom’un yüzü allak bullak oldu. Inju çantayı yerden alıp üstündeki tozu silkeledikten sonra ona geri uzattı.

“Şaka yapıyorum derken şaka yapıyordum.”

“Böyle bir şaka yapacaksan bir dahaki sefere önceden uyar bari... Olur mu?”

“Eve gidelim de akşam yemeği yiyelim hadi.”

Inju, *kendine gelince peşimden gelir*, diye düşünerek önden yürüdü. Şu şaşkın hâlleri öyle sevimliydi ki. Zaten daha başından onun bu hâllerine vurulmuştu. Duru, düzgün, prensip sahibi bir adamdı. Gerçi bazen olmadık yerlerde keçi gibi inat eder, fikrinden hiç şaşmazdı.

Gariptir ki Ilbeom'un ayak seslerini duymuyordu. Inju arkasını döndü. Kimse yoktu. Nereye gitmişti? Sorusunun cevabını hemen buldu.

Ilbeom elinde bir gül dalıyla telaşla koşup geldi. Niyetinin ne olduğunu anlamak zor değildi. Bir an nefesini topladıktan sonra şöyle dedi:

“Inju, benimle evlenir misin?”

Inju gülümsedi ve çiçeği aldı. Yaklaşık bir ay sonra nihayet aile oldular.

Geriyе Kalan,
Han Hogyeong

0

Hayatı boyunca bir süs eşyası gibi yaşadı.

Evlenmeden önce kendi ailesinin süsüydü, evlilikten sonraysa eşinin ailesinin.

Bu hayata hiç isyan etmedi. Şikâyet etmeyi aklından dahi geçirmede. Madem böyle doğmuştu, bu dünyanın ona sunduğu her şeyin karşılığını ödeyecekti. Sorumluluk ve vazife bilinci kanına işlemişti.

Kocasının metresiyle tanışması ve işleri yoluna koyması “rica edildiğinde” bu kadar kayıtsız kalabilmesinin sebebi de buydu. Anlıyordu. Programını boşaltıp zaman ayırması gerekiyordu. Hepsi bu.

Kadın evin süsü sayılıyorsa, erkek de kadının hayatının süsüydü. Tıpkı çantaya ilâştirilen bir aksesuar gibi. Yerine başkası konsa köklü bir fark yaratmazdı ama yine de en şık, en pahalı olanı istenirdi.

O yüzden pek umursamadı. O aksesuarın diğer çantalarla işi var mıydı, yok muydu hiç dikkat etmedi. Dünya vazife ve sorumluluklar üzerine kuruluydu ama bunların hiçbirinin gerçek bir anlamı yoktu.

Belki de beklediği telefon gelmediğinde bu yüzden şaşırılmıştı.

“Kadın kaçtı.”

Sekreter katı bir ses tonuyla, “Takip ediyoruz. Daha fazla bilgi edindiğimde sizi haberdar edeceğim. Uzun sürmez,” dedi. Böyle işlerde üstüne yoktu.

Kim Inju ve çocuğu kısa sürede yakayı ele verecekti. Şimdiye kadar sıradan bir hayat yaşamış bir kadın, kaçsa kaçsa ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Onları bulmak da geri getirmek de çocuk oynucağıydı.

“Eğlenceliymiş,” deyip belli belirsiz gülümsedi.

Doğurmak istediğini söylediğinde, *olabilir*, diye düşünmüştü. Sonuçta insanlar buna sevgi diyorlardı. Parayı reddetmesini de anlayışla karşılamıştı; gururunu korumayı seçmişti, o kadar.

Fakat hem parayı hem de sevgi seçtiğinde... işte o zaman Hogleong ne düşüneceğini bilemedi. Kesin olan tek şey vardı, Kim Inju adındaki o kadına karşı içinde bir merak uyanmıştı.

“Kadını bulduk.”

Bir haftadan kısa bir süre sonra sekreter, Kim Inju’nun yerini bulunduğunu bildirdi. Hogyeong sadece, *düşündüğümden daha uzun sürdü*, diye geçirdi aklından.

“Ne yapmamızı istersiniz?”

“Şimdilik gizli tutalım. Durumu gözden geçirmem gerek.”

Ona acımaya başladığından ya da durumuna üzüldüğünden falan değildi. Han Hogyeong’un hayatı her daim ince hesaplarla yürürdü, kendisine en çok ne fayda sağlayacaksa ona göre davranırdı.

Fakat şu Inju denen kadın, bir hayli ilgisini çekmişti.

“İzlerini kaybetme. Takip et ve düzenli olarak bana rapor et.”

“Tabii efendim.”

Hogyeong parmak uçlarıyla hafifçe masaya vurdu. Bir sonraki adımı düşünüyordu. Bir çocuğa ihtiyacı olacaktı. Her ne kadar buna bir anlam veremese de; ister kendi ailesi olsun ister eşinin ailesi, bu ülkede herkes soyunu sürdürecektir bir erkek evlat sahibi olma derdindeydi. Ama onun istediği Inju’nun oğlu değildi.

Hogyeong’un asıl istediği sadece ona bağlı kalacak, onun için yaşayacak ve dışarıdan bakıldığında ailenin vârisi olarak kabul edilebilecek bir çocuktur; görünüşte ailenin beklentilerine uyan ama özünde sadece onun tarafını tutacak bir çocuk. Ama biyolojik annesi başkaysa işler bozulurdu. Üstelik çocuk

Inju'nun ellerinde büyümüştü. Aralarında kopması zor bir bağ oluşması kaçınılmazdı.

Kaçtığını duyduğunda aksine minnettar hissetti. Söyleneni harfiyen yapmış, gidip çocuğu isteme işini dahi aile büyüklerinin yerine halletmişti. Hâl böyleyken Inju'yu bulmasının biraz zaman almasına kimse laf edemezdi.

Onlar için Hogyeong kolay lokmaydı. Beceriksiz oğullarının adına işletmenin genel yönetimini üstlenmesine rağmen hiç hırs yapmamış, her fırsatta başka bir kadınla ortaya çıkan kocasına sesini bir kez bile yükseltmemişti. Dışarıdan bakıldığında “mükemmel eş ve anne” profili çiziyordu, sanki bir kalıptan çıkmıştı.

Ne var ki oyunun nasıl biteceği ancak sonuna kadar oynandığında anlaşılırdı. İşlerin ne zaman tersine döneceğini kimse bilemezdi. Hogyeong'un dünyası her daim siyah beyazdı. Her şey anlamsız, bomboştu.

Ancak bu, yükselmeyi düşünmediği anlamına gelmiyordu.

Hogyeong uzun uzun düşündü. İşin peşini bırakacaktı. Ona daha güçlü bir koz lazımdı. İtiraf etmek gerekirse Inju'ya duyduğu merak da bu kararda etkili olmuştu.

Parayı alıp apar topar kaçtın demek. Güzel... Bakalım mutluluğu bulabilecek misin?

Tekrar karşı karşıya geldiklerinde hastane odasının kapısının önündelerdi. Solgun yüzü, darmadağınık saçları ve ruhsuz ifadesiyle kapıyı açıp da Hogyeong'u görünce Inju'nun dizlerinin bağı çözüldü.

"Tekrar merhaba."

"Na-nasıl?.."

"Biraz konuşalım mı?"

Sessizce Hogyeong'un peşinden gitti. Gösterilen yere oturur oturmaz, az önceki şaşkınlığını unutmuşçasına dalgın dalgın boşluğa bakmaya başladı. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Hogyeong onun hâline üzüldü.

Ne talihsizlikti. Sorumsuz bir adamın cazibesine kapılıp bekâr bir anne olmuştu. Tüm yaşadıklarına rağmen doğurduğu çocuğu çok seviyordu ama o da geçirdiği bir kaza sonucu bitkisel hayata girmişti.

Doğurmak istiyorum.

Evet, bu Inju'nun kendi tercihiydi. Öyleyse yaşananları "talihsizlik" diye nitelendirmek Hogyeong'a düşmezdi. Eğer bunu bizzat Inju söylerse, o başkaydı. Ama Hogyeong onun verdiği kararı yargılama hakkı olmadığını düşünüyordu.

"Çocuk bizim evimizde büyümemiş olabilir ama sonuçta onun oğlu. Bir babanın nafaka ödemesi kadar doğal bir şey yok."

"Nasıl?"

“Her ayın on üçünde burada buluşalım. Artık aylık ödeme yapacağım.”

Bu bir sorumluluk ve vazifeydi.

İkisi de Hogleong'un sevdiği kelimelerdi.

“Neden şimdi?” diye sorulsa, tek cevabı, “Daha önce aklıma gelmedi,” olurdu.

Kesin konuşmak gerekirse bu kararı vermesindeki en büyük etken, oğlu Solha'ydı.

Çocuğun bir günahı yoktu.

Hogyeong'un Solha'ya sevgi göstermeye karar vermesinin bir sebebi de buydu. Diğer sebep neydi diye soracak olursanız... O çocuğun varlığı, Hogyeong için işe yarar bir kozdu.

Artık bir oğulları olmasına rağmen kocası hâlâ gezip tozuyor, çocuğa ilgi gösterme zahmetine girmiyordu. Kendi kanından bir evladı olursa belki biraz değişir, diye umutlanan aile büyükleriye büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Oysa en başından beri saçma bir beklentiydi bu. Anne baba sevgisi, yalnızca aynı kanı taşıyorlar diye kendiliğinden yeşerir miydi gerçekten? Belki de sevgi dediğimiz şey, birlikte geçirilen zamanla, paylaşılan anlarla yavaş yavaş büyüyen bir duyguydu.

Gerçi sevgi her daim böyle yeşermezdi; bazen aynı çatı altında geçirilen yıllar bile yabancılığı silemezdi; tıpkı Hogyeong'un anne babasında olduğu gibi.

Başlangıçta Solha'ya yalnızca bir amaç uğruna yaklaştı. Fakat zamanla, birlikte geçirdikleri anların hiç de fena olmadığını fark etti. Derken... Çıkar için başlayan bu bağ, çocuğun ona saf bir içtenlikle karşılık vermesiyle bambaşka bir şeye dönüştü. Ona şöyle bir baktığında içinden, *ne kadar da sevimli bir çocuk*, diye geçirirken yakalardı kendini.

"Anne! Hoş geldin!"

"Hoş buldum. Dondurma yedin mi?"

"Evet! Sekreter Yoon aldı."

“Sözümüzü unutmadın, değil mi?”

“Unutmadım. Günde sadece bir tane.”

Solha hiçbir yönden kendisine benzemiyordu. Duygusal, şefkatli ve cana yakın bir çocuktü; bu yüzden herkesin gönlünü hemencecik kazanıyordu. Onu sevmeyen tek kişi babasıydı.

Hogyeong, Inju hakkında düzenli olarak rapor alıyordu. Fazla detaya gerek yoktu. Nerede kaldığını, ne yaptığını, oğlunun ne kadar büyüdüğünü bilse yeterdi.

Sonra birdenbire, aklına Inju’nun oğluyla tanışmak geldi.

Yanı başında her geçen gün biraz daha büyüyen Solha’nın okula başlayacağı dönemlerdi. Inju’nun oğlunun da kısa süre önce liseye başladığı haberini almıştı. Acaba nasıl birine dönüşmüştü? Çocuklar anne babalarına benzer derlerdi ya. Solha gülümsediğinde gözleri aşağı kıvrılır, gamzesi belirirdi. Tıpkı babası gibi.

Gerçi Solha sevimli mi sevimli, kocasıysa tam bir zavallı gibi görünürdü ya, neyse.

Inju’nun oğlu da tıpkı annesi gibiydi.

Gerçekten de mutluluğu bulmuştu demek.

Hogyeong en sevdiği o iki kelimeyi düşündü. Sorumluluk ve vazife. Şimdiye dek bir kenara itmişti belki ama artık yüzleşme vaktiydi.

Öncelikle yıllardır görmediği o kadınla buluşmalıydı.

Tam programında bir boşluk yaratmıştı ki aniden kötü bir haber geldi.

Kadının oğlunun kaza geçirmişti.

“Bugün çiçek aldım.”

Ayda bir kez onu ziyarete gittiğinde Inju karşısına oturur ve neler yaptığını anlatırdı. Öyle özel bir şey değildi. *Bugün saçımı kestirdim. Sana çok yakışmış. Bugün botanik bahçesine gittim. Güzel güzel gezmişsinizdir. Bugün uzun bir aradan sonra arkadaşlarımla buluştum. Eğlenmişe benziyorsun. Bugün...*

Inju, “Ne seversiniz bilemedim,” deyip rengârenk bir jerbera buketi uzattı. Aralarına adını bilmediği birkaç çiçek dalı da ilâştirilmişti.

Hogyeong çiçeklere hiç ilgi duymamıştı, bu yüzden hiçbirinin ismini bilmezdi. Yine de bir arada pek hoş göründüklerini geçirdi içinden.

“Teşekkür ederim. Bunu saklayacağım.”

Ne ilginçti. Daha önce hiç çiçek almamış değildi. Aksine, o kadar çok almıştı ki saymak zordu. Ama bu sefer durum farklıydı, öyle herhangi birinden değil, kocasının eski sevgilisinden gelen bir çiçektir bu. Amma benzersiz bir deneyimdi.

Hogyeong, aralarındaki bu tuhaf ilişkiyi aslında fena bulmuyordu.

“Siz ne dersiniz deyin, hep minnettar kalacağım. Karşılığını da mutlaka bir yolunu bulup ödeyeceğim.”

“O hâlde güzel yaşa. Borcunu böyle ödersin.”

Sona geldiklerini hissettiğinde üzülmekten edemedi. “Tekrar görüşmek üzere.”

Hogyeong, Inju'nun "güzel" bir hayat yaşamasını içtenlikle umuyordu.

O günden sonra yolları bir daha hiç kesişmemiş olsa da bazen aldığı çiçek buketini hatırlar, o günleri yad ederdi.

Ne huzurlu günlerdi.

Elbette, Hogyeong'un dünyasında "huzur" pek kıymet gören bir şey değildi, bu yüzden geçirdiği o dingin günler de nihayetinde silik birer anıya dönüşecekti. Yine de isminin yazılı olduğu başkanlık tabelasını sonunda eline aldığı gün yaptığı ilk şey, yanına rengârenk jerberalardan oluşan bir çiçek buketi koymak oldu.

Bir nevi geçmişteki benliğine bir saygı duruşuydu bu.

Aniden aklına yaptıkları konuşma geldi.

"Ne acımasız insanlar. Neden sessiz kalıyor, bu muameleye katlanıyorsunuz?"

"Bilmem..."

"Özür dilerim. Haddimi aştım sanırım."

"Önemi yok. Madem laf açıldı, söyleyeyim. Benim de bir amacım var. Bazen amacına ulaşmak uğruna başını eğmen gerekir."

İşte o amaca ulaştığı gündü. Han Hogyeong, jerberaların önünde kendine bir kadeh kaldırdı.

Karşısında kimse yoktu. Ama yine de o ânı yalnız başına kutladı.

Geriyе Kalan,
Go Yeonghyeon

0

Bazen ölüm meleğinin sevilen kişinin görünümüyle ortaya çıktığı söylenirdi. Yeonghyeon'un ölüm meleği de sevdiği kişinin kılığında belirdi.

Sekiz yaşındayken annesi öldü.

Ve dokuz yaşında annesi ona geri geldi.

Yeonghyeon'un annesinin kaderinde şaman olmak vardı. Ama o böyle bir hayatı hiç istememişti. Yirmi yaşındayken, bir gün ansızın *sinbyeonga*⁵ yakalandığında, hissettiği tek şey ölmek istediğiydi.

Ne bir şaman olarak yaşamayı kabul edebilirdi, ne de *sinbyeongun* pençesinde kıvranmayı... Bir seçim yapamamanın sancısı içinde debelenen kadın sonunda bir orta yol buldu. Ruhun çağrısına boyun eğdi, evet ama o yolda yürümeyecekti. Ona bu çözüm yolunu gösteren yaşlı şamansa açıkça uyarmıştı:

Evlenmeyi aklından bile geçirme. Sana musallat olan ruh kıskançtır, sahiplenicidir. Sevdiğin birine bağlanırsan, sonunda her şey felakete sürüklenir.

Kalbini sıkıca mühürledi. Ama ne çare... Aşk insanın kapısını hep en hazırlıksız ânında çalar, dilediği yere gelip dilediği yere kök salardı.

Uyarıyı göz ardı etmiş değildi. Ancak sevdiğinden de vazgeçemezdi.

Annesinin suretine bürünen ölüm meleği, minik Yeonghyeon'u karşısına alıp hikâyesini anlatmaya başladı. Söyledikleri Yeonghyeon'un henüz idrak edemeyeceği derinlikteydi belki ama

5 Kore kültüründe, bir kişinin şaman olacağına işaret eden ruhsal kriz ya da ilahi hastalık. -ç.n.

o, tek bir kelimesini dahi unutmadan hepsini belleğine kazıdı. Bir gün büyüdüğünde her şeyi bütünüyle anlayabilsin diye.

Kısa süreliğine de olsa birbirlerini çok sevdiler. Annesi Yeonghyeon'un başını hafifçe okşarken şöyle söyledi:

"Sen bizim aşkımızın meyvesisin."

Yeonghyeon doğmadan hemen önce babası, metro peronunda raylara düşen birini kurtarmaya çalışırken can verdi. Şoktan bayılan annesi hemen hastaneye kaldırıldı ve orada Yeonghyeon'u dünyaya getirdi. Doğum sancıları içindeyken, birdenbire o eski uyarıyı hatırladı.

Belki de sadece bir tesadüf, basit bir kazaydı. Fakat şaman, o tesadüfün çocuğunu elinden alabileceğini hissettiğini de söylemişti.

Annesi çaresizce bir çıkış yolu aramaya başladı. Evladını nasıl koruyabilirdi? Gerekirse kendi hayatını feda etmeye hazırdı. Sonunda, Yeonghyeon sekiz yaşına bastığında, o yolu buldu.

Ama o yolun ne olduğunu asla söylemedi. Ne var ki sekiz yaşındaki Yeonghyeon'un anlayamadığı şeyi yirmi üç yaşındaki Yeonghyeon artık biliyordu. Bir gün ansızın annesinin geçirdiği kaza ve ardından gelen ölümü... Dışarıdan bakıldığında sıradan bir trafik kazasıydı belki ama bütün oklar dönüp dolaşıp Yeonghyeon'u gösteriyordu.

A nnesi hikâyesini bitirince tatlı tatlı gülümseyerek, “Yeon-ghyeon,” dedi.

“Hı?”

“İsmimi biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Söyler misin peki? Tam üç kere.”

Minik Yeonghyeon uzun zaman sonra annesini gördüğü için mutluydu. Bu yüzden onun istediği gibi usluca adını söyledi.

“Anne?”

Tek yaptığı annesinin sözünü dinlemektir. Ama annesi, daha doğrusu annesi kılığına giren ölüm meleği yavaş yavaş yok olmaya başladı.

“Güçlü olmalı ve hayata cesurca devam etmelisin.”

“Anne... nereye gidiyorsun?”

“Babaannenin sözünü iyi dinle. Yeonghyeon, annen çok mutlu. Hem de çok.”

İşte bu kadardı. Annesinin kayboluverdiğine inanamayarak gözlerini birkaç kez ovuşturdu, derken kendini hastanede buldu. Babaannesi yatağının başında uyukluyordu.

Yeonghyeon’un durumunu kontrol etmeye gelen hemşire elindeki hasta dosyasını düşürüp bağırdı.

“Doktor! Hasta uyandı!”

Yeonghyeon büyüdükten sonra düşündü:

Senin mutlu olman yetiyor mu? Peki ya ben? Senin kararınla ben mutlu muyum, mutlu olabilecek miyim? Bunu hiç düşündün mü?

Aslında mutsuz sayılmazdı. Ama mutlu olduğu da söylene-
mezdi. Her şey tam kararındaydı. Ne mutluluk ağır basıyordu
ne de mutsuzluk. Bu yüzden de ne eksik ne fazla, sadece “idare
edilebilir” bir hayat yaşıyordu.

Ölmesi gerekirken hayatta kaldığı için midir bilinmez ama Yeonghyeon zaman zaman bu dünyaya ait olmayan varlıklar görüyordu. Mesela ölüm melekleri, yaşayan ruhlar⁶ ya da hayaletler...

Hayaletler ve yaşayanlar farklı bir frekansta var oldukları için birbirleriyle iletişim kurmaları imkânsızdı. Yeonghyeon onları görebilse de onlar Yeonghyeon'u göremiyorlardı. Sadece boş boş bakınıyorlardı. Tıpkı yolunu kaybetmiş insanlar gibi. Aralarında göz teması veya etkileşim olmadığı için Yeonghyeon onlardan pek korkmuyordu.

Ne var ki yaşayan ruhlar ve ölüm melekleri ödünü koparıyordu. Yaşamla ölüm arasındaki sınırdaki duran bu varlıklar, bazen Yeonghyeon'u görüp onunla konuşuyorlardı.

Bir gün, tesadüfen karşılaştığı bir ölüm meleği, "Kaderini baştan yazmışsın," dedi.

Of, yüreğim ağzıma geldi be.

Yeonghyeon eliyle ağzını örtüp fısıldadı.

"Benimle konuşma. Toplu taşımadayız."

"..."

Ölüm meleği, *ne acayip bir insan*, der gibi baktı, sonra da ortadan kayboldu. Yeonghyeon rahat bir nefes aldı.

Kendi kendine konuştuğunu görseler onu hastaneye tıkarlardı.

6 Henüz ölmemiş ama ruhunun bedeni terk ettiği düşünülen varlık. —ç.n.

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Bunu düşününce ürperdi. Sonuçta sıradan olmayanın dışlandığı bir dünyada yaşıyorlardı. O da bu dünyanın bir parçası olarak, normal ve sorunsuz bir hayat sürmek istiyordu.

Madem onları görebiliyordu, belki annesinin kılığına bürünmüş o ölüm meleğini de yeniden görebilirdi. Vaktiyle böyle umutlar beslemişti.

Ama elbette, bu sadece bir temenniden ibaretti. Bir daha annesiyle hiç karşılaşmadı. Zaten birbirlerini tekrar görebilecek olsalardı, annesi Yeonghyeon'la vedalaşmazdı. "Umut" adını taşıyan o küçük avuntu da çok geçmeden silindi gitti. Ve Yeonghyeon, hiçbir şey olmamış gibi bu sıra dışı yeteneğini kimselere sezdirmeden cesurca yaşamaya devam etti.

"Ne ender bir vaka. Evlat, sen kader defterini değiştirdin, değil mi?"

Ne meraklıydı şu ölüm melekleri. Yeonghyeon artık ağzını oynatmadan konuşmayı bile öğrenmişti.

"Benimle konuşma. İnsan hayatına biraz saygı yahu."

Korkudan altıma edeceğim, diye geçirdi içinden.

Tek bir kelime dahi etmediği Heewan'ın onda bu denli derin bir etki bırakmasının özel bir nedeni yoktu.

Yalnızca çok güzeldi. Makyajsız hâli bile göz alıcıydı.

Fakat yüzünde ölümün gölgesi geziniyordu. Gölge o denli yoğundu ki güzelliğine rağmen insanlar içgüdüsel olarak ondan uzak duruyorlardı. Elbette kimseye kolay kolay yaklaşmayan soğuk tavrının da bunda payı vardı ama yeni gelen her kıza sarkıntılık etmeyi âdet edinmiş üst sınıf öğrencileri bile ondan kaçınıyorsa demek ki herkes o sesleri belli belirsiz duyuyordu.

Mesela kızın arkasından sinsice gelen ölümün ayak seslerini.

Çok geçmeden kaza haberi geldiğinde Yeonghyeon pek şaşırmadı. Bir noktada bunun olacağı belliydi. Çok yazıktı, ama elden ne gelirdi? Bu onun kaderiydi.

Derken, bir de bakmıştı ki komada yatan kız gözlerinin önünde yürüyordu. Hem de bir ölüm meleğiyle.

“A... Sen...”

Ağzını kapattığında artık çok geçti. Çoktan arkalarını dönmüşlerdi. Ölüm meleği ona doğru göz kırptı. Sonra da işaret parmağını dudaklarına götürdü.

Söylememi istemediği şey ne? Onun bir ölüm meleği olduğu mu? Yoksa kızın yaşayan bir ruh olduğu mu?

Onlarla asla konuşmama kuralını çiğnedi ve tereddütle, “Jeong... Heewan? Görsel tasarım okuyordun, değil mi?” diye sordu.

Heewan o solgun, zarif ve soğuk ifadesiyle başını kaldırmış ona bakıyordu.

“E... evet...”

Tepkisinden anlaşıldığı kadarıyla kim olduğunu bilmiyordu. Buna şaşırmamıştı. Heewan etrafındaki hiç kimseye dikkat etmezdi. Dünyada yalnız yaşıyordu sanki. Zaten yakında ölüp gidecekti; hâliyle Yeonghyeon onun bu hâllerini tuhaf karşılamıyordu.

“Arkadaşı mısınız?” Ölüm meleği sırtarak araya girdi.

Heewan’ın gözleri ona döndü.

O bakış... Yeonghyeon hemen anladı.

O ölüm meleği Heewan’ın biriciğiydi. En değerli, en kıymetlisiydi.

“Arkadaş değil de... aynı sınıftanız.”

“Arkadaş adayı diyelim o zaman. Ben Heewan’ın abisi Ramwoo.”

“Ya. Ben de Go Yeonghyeon, memnun oldum.”

Ölüm meleği Heewan’ın sırtını hafifçe dürterek bir şeyler fısıldadı. Yeonghyeon dayanamayıp elini uzattı.

“Eh, geç kalmış sayılmayız.”

“...Memnun oldum.”

Heewan eline uzanınca şaşırmaktan kendini alamadı. Doğrusu onu görmezden geleceğini sanmıştı. Ölüm meleği içini çekti ve Heewan’a gözleriyle bir şey işaret etti. O sahne o kadar sıcak, o kadar içtendi ki Yeonghyeon ona şunları söylemek istedi:

Sen... seviliyorsun.

Heewan bir an tereddüt etti ve sonra dikkatlice ağzının çevresindeki kasları hareket ettirdi. Yüzünde beliren ifade o kadar tuhaftı ki tarif etmek mümkün değildi.

Yeonghyeon kızın kaskatı yüzüne boş boş baktı. Yoksa... Gülümsüyor muydu şimdi?

Neredeyse iç geçirecekti.

Dayanılmaz derecede tuhaf geçen o karşılaşma nihayet sona erdiğinde Yeonghyeon arkasını döndü. Bir an evvel oradan uzaklaşmalıydı. Neyse ki o an sokakta kimse yoktu, bu kadarıyla yırtmıştı. Ya biri görseydi? Böylesine güçlü bir ruh ve ölüm meleği... Hassas birinin gözüne belki görünürdü ama bu riski göze almak istemiyordu.

“Pardon! Bir saniye, bir şey soracağım.”

Ne var, ne?!

“Onu görebiliyor musun?”

“Ne?”

“Onu diyorum. Onu görebiliyor musun?”

Gözlerine öyle çaresiz bir bakış kazınmıştı ki farkında olmadan durup düşündü. Acaba ne söylemeliydi? O görebiliyordu ama büyük ihtimalle başkalarının gözüne görünmüyordu.

“Görebiliyorum.”

“Teşekkürler.”

Heewan'ın ifadesi allak bullak oldu.

Neyin nesiydi ki? O ölüm meleği onun için ne kadar büyük bir anlam taşıyor olabilirdi?

Şey... Bak, büyürken şunu fark ettim. Onsuz dünya yerle bir olacakmış gibi gelir insana. Ama öyle olmaz. Yine de bir şekilde yaşamaya devam ediyor insan. Hayat sürdüğü sürece yoluna devam ediyorsun...

Söylemek istediklerini dile getiremeyince Heewan'ın elini tuttu.

“Güçlü ol.”

Umarım hayatta kalırsın.

Fotoğrafı bastırdıktan sonra onu ziyarete gitse miydi? Muhakkak gitmeliydi. Heewan'ın uyandığı haberini duyan Yeonghyeon, bastırdığı fotoğrafla birlikte hastaneye doğru yola çıktı.

İçinden bir ses iyi birer arkadaş olabileceklerini söylüyordu.

Geriyе Kalan,
Ramwoo

0

Her gün bankta oturan, bütün çocukların arasında hep yalnız kalan sessiz bir kız...

Çekik gözleri ve inatla birbirine bastırdığı dudaklarıyla öyle güzeldi ki dayanamayıp yanına gittim ve “Neden yalnızsın?” diye sordum. “Bilmiyorum,” dedi. Sesi bile kulaklarıma müzik gibi geldi.

Derken güzel kız, atıştıralım diye annemin birer tane verdiği çikolatalı ekmeği yere düşürdü. Bir an düşündüm. Çünkü o zamanlar çikolatalı ekmek dünyada en sevdiğim şeydi. *Eh, ne yapalım*, diye geçirdim içimden, sonra ekmeğimin yarısını ona verdim. Onun beğenisini kazanma isteğim, çikolatalı ekmeğe olan sevgimden daha büyüktü.

Kısa bir süre gözünü ekmeğe dikti, sonra da ikiye bölüp yarısını bana geri verdi. İnanılmazdı. O kadar etkilenmişim ki o gece yatmadan önce anneme pat diye şöyle dedim:

“Anne.”

“Söyle canım.”

“Büyüyünce çikolatalı ekmeğini benimle paylaşan bir kızla evleneceğim.”

“Ne dedin?”

Aslında, *çikolatalı ekmeğinin çoğunu bana veren bir kızla evleneceğim*, demek istemişim ama çocukların kelime hazinesi sınırlıydı işte. Annem kahkahalarla gülmeye başladı. Sanırım bu masum kararlılığım ona komik gelmişti.

Gerçi düşündükçe bana da komik geliyor. Bir ikolatalı ekmeğe kandık, akıl alır gibi değil.

Ramwoo, tam bir enayiymişsin. ikolatalı ekmek uğruna ruhunu sattın resmen. Safın önde gideni.

Aslında Heewan o gün bana çikolatalı ekmeği iyi niyetinden falan vermemişti. Alt tarafı canı yemek istememişti. Bunu çok sonra fark etmiştim. Hiç iştahı yoktu, her zaman kuş kadar yerdı. O kadarcıkla nasıl hayatta kalıyordu, gerçekten merak ediyordum.

Her neyse, fark ettiğimde iş işten geçmişti. Hemen âşık olmaya meyilliyimdir ama bu seferki farklıydı. Fena hâlde takılıp kalmıştım. Gönlümü bir kere kaptırmıştım ve geri dönüşü yoktu.

Ah, Ramwoo. Sen tam bir umutsuz vakasın.

Her gün beraberdik. Bir gün bile şaşmadan yan yanaydık. Bu kadar yakınlık insana bir noktada bıkkınlık getirmez miydi? Her sabah kendime bu soruyu soruyordum. Ama ne çare... Ne yapsa, ne söylese gözüme güzel görünüyordu.

Aslında çok da eğlenceli bir tip değildi. Konuşkan sayılmazdı, yüzünden de hiçbir duygu okunmazdı. Üstüne üstlük inatçı mı inatçı, huysuz, zor biriydi. Küçücük kafasında ne kadar çok düşünce dönüyorsa artık, insanı yoran bir karmaşası vardı. Bu yüzden en iyisi unutmaktı. En doğrusu buydu.

Hayatı boyunca hep benim yüzümden yorulan, didinen an-nem mutlu olmayı hak ediyordu. Tesadüfen başlayan bir tanışıklık, birlikte geçirilen günler... İkisi göz göze geldikçe bakışlarında bir şeyler değişiyor, derinleşiyordu. İşte o zaman anladım.

Yan komşumuz bana baba olacaktı.

Fena biri değildi. Artık o içine kapanıklığını kimden al-dıysa, biraz sessizdi ama yine de iyi bir insan olduğu belliydi. Annemi mutlu edebilirdi.

Yani yapabilirdim. Henüz onu o kadar çok seviyor sayıl-mazdım. Vazgeçebilirdim.

Kız kardeşin gibi düşün. Biraz huysuz bir mizacı olsa da tatlı bir kız kardeş. Kız kardeş. Kız kardeş. Kız kardeş...

“Şşşt, Heewan.”

“Ne?”

“*Oppa*⁷ de bakayım.”

“Kafan mı güzel?”

“Abiyle böyle konuşulur mu?”

“Manyak herif.”

“Nereye gidiyorsun? *Oppa* diye seslensene! Alo! Kime di-yorum!”

7 Kızların kendisinden yaşça büyük erkek kardeşine veya kendinden büyük erkek arkadaşlarına hitap şeklidir. -ç.n.

Öyle seslense belki vazgeçebilirim sandım. Ama birinin lafıyla hareket edecek bir tip değildi o. Kaldı ki ben de duygularımı tek bir kelimeyle geride bırakabilecek olsaydım, çoktan bırakırdım.

“Bak, çocuk değiliz artık. İkisi de yıllardır birbirlerini seviyorlar. Biraz daha büyüüp anlayabileceğimiz yaşa gelene kadar beklemişler. Basmıyor mu kafan?”

“Saçma sapan konuşma. Seninle kardeş olmak falan istemiyorum ben!”

Ben de istemiyorum. Ama... Heewan. Elden ne gelir ki.

“Nereye gidiyorsun? Beni beklesene! Koşma, düşeceksin!”

Sanırım asıl sorun mekân seçimiydi. Bir gün boyunca doyasıya eğlenip bu işe yaramaz duygulara nokta koymak istemiştim. Ama içimi dökmek için seçtiğim yer hiç uygun değildi.

“Heewan! Dursana! Kime diyorum!”

Bir araba hızla sana doğru geliyordu. Düşünmeye vakit bulamadan koşup seni ittim.

“Namu...”

“...”

“Namu! Namu, aç gözlerini!”

Adım Namu değil, Ramwoo demedim mi ben. Ne zaman öğreneceksin? Seni budala.

Neyse ki yaralanmamışsın...

Böyle öleceğimi bilseydim sana söylerdim.

Seni seviyorum. Hem de çok.

Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Yatakta yatıyordum, üzerimde hastane kıyafeti vardı ve kendime bakıyordum. Buna ne dendiğini biliyordum.

“Beden dışı deneyim.”

Sesli konuşsam da annem hiçbir tepki vermedi. Yüzü kireç gibiydi.

Bu ne hâl, Inju Hanım? Bu koku da ne böyle? Oğlunun hâline üzülüyorsun, anlıyorum ama git de bir duş al. Yeni babamı kaçıracaksın!

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Görünüşe göre bitkisel hayattaydım. Benim kadar hayırsız evlat da bulunmazdı.

Ama ben iyiydim. Hâlâ buradaydım. Hem Heewan yaşayacaktı. Yaşayacaktı, değil mi? Sormak istiyordum ama bir cevap alamayacaktım.

“Ah anne, ah.”

Ben iyiyim, lütfen bu kadar üzülmeye, öyle uzaklara dalıp gitme, ben ölsem bile önünde bir hayat var, demek geliyordu içimden.

Böyle şeyler söylesem kızarsın, değil mi?

Ama anne. Doğrusu bu.

Anneme sarılmaya çalıştıysam da hiçbir şeye dokunamadığımı fark ettim. *Doğru ya, artık bir hayaletim.*

“Ben iyiyim, anne. Sen de iyi olacaksın.”

Sözcüklerim havada asılı kaldı.

Öğleden sonra baban geldi ve merak ettiğim sorunun cevabını verdi.

“Heewan ne durumda?”

“O uyuyunca çıktım.”

“Daha sonra gelir misin? Şimdi kimseyle konuşacak durumda değilim.”

Neyse ki iyiydin. Tıpkı annem gibi, senin “iyi”liğın de yalnızca sağlam bir bedenden ibaretti belki ama bana bu bile yeterdi. *Ne olur kendinizi bu kadar yıpratmayın*, demek istiyordum fakat bunun bir yolu yoktu. Ne yapabilirim diye kafa patlattım, hatta telekinezi midir nedir, hani şu eşyaları hareket ettirdiğın, onu bile denedim.

Yetenekli bir hayalet değildim anlaşılan.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım serum torbasını bile kıpırdatamadım. Ne beceriksizlik ama.

Neyse ki annem zamanla kendini toparladı. Her şey bir kadının ziyaretiyle başladı. Detaylardan emin değildim ama o kadının kim olduğunu biliyordum: Biyolojik babamın karısı.

Heewan’la tanışmadan önce, çok küçükken onu görmüştüm. Bunu hâlâ hatırlıyordum çünkü kazadan kısa süre önce onunla tekrar görüşmüştüm.

Ona kim olduğunu sorduğumda, bir kereliğine de olsa benimle yüz yüze görüşmek istediğini söyledi. Bunu duyduğumda içimde garip bir kıpırtı belirdi, sanki onu bir yerlerden tanıyor gibiydim. Epey bir kafa yorduktan sonra nihayet hatırladım. Zaten onun kadar güzelini unutmak kolay değildi. Elmacık kemiğindeki küçücük ben dahi yüzüne zarif bir dokunuş katıyordu.

“Öz annem değilsinizdir herhâlde?”

“Fena sürpriz olurdu ama maalesef.”

“Oh, içim rahatladı. Kendimi pembe bir dizinin ortasında bulacağımı falan sandım.”

Kadın şaşkınlıkla, “Annene çekmişsin,” dedi.

“Eh, sonuçta oğluyum.”

Şaşılacak ne vardı bunda?

“Babana hiç benzemiyorsun.”

Babamı tanımadığım için bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu anlayamadım. Zaten asıl vurguladığı nokta

ihtiyaç hâlinde maddi destek sağlayacağıydı, geç de olsa sorumluluğunu yerine getirmek istiyordu.

Sorumlulukmuş, vazifeymiş... Ben anlamazdım öyle şeylerden. Tek bildiğim bunun benim karar verebileceğim bir mesele olmadığıydı.

“Böyle bir konuyu velimle görüşmeniz gerekmiyor mu?”

“Velin mi... Annen mi yani?”

“Eh, sonuçta reşit değilim, açıkçası hukuki işlerden de hiç anlamam.”

“Sadece seninle tanışmak istiyordum. Nasıl bir çocuksun, hayatın nasıl geçti, bundan sonra nasıl yaşamak istiyorsun, merak işte.”

“Ne yalan söyleyeyim, şimdiye kadar bol aksiyonlu geçti, bundan sonrası da aynı tempoda devam eder gibi.”

Donuk bakışları bir anda yumuşadı, hemen ardından dudaklarından nahif bir kahkaha döküldü.

“Tam da beklediğim gibisin. Peki bakalım, yolun açık olsun. Kendine iyi bak.”

Kısa bir karşılaşmaydı ama iz bıraktığını inkâr edemedim. Her neyse, artık kadın nasıl bir büyü yaptıysa annem yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. En azından dışarıdan öyle görünüyordu. Gerçekten de bu dünyada paranın hallede-meyeceği iş yoktu.

Annem günlük yaşantısına geri döndü. Günün belli bir kısmını benim yanımda, kalan kısmını da hastane dışında geçiriyordu. Diğer saatlerse hasta bakıcıya kalıyordu.

Zaman ağır ağır akıp gidiyordu. Dışarı çıkmak istesem de hâlâ hayatta olduğumdan mıdır bilinmez, odamdan fazla uzaklaşmıyordum.

Seni özlüyordum. Artık tek dert ettiğim sendin.

Nasıldın? Yemene içmene dikkat ediyor muydun?

Zaman geçmeye devam ediyordu. Bense hâlâ sıkıntıyla boğuşuyordum. Artık az çok hastanenin içini, nasıl desem bilmiyorum ama, buradaki dünyayı çözmeye başlamıştım. Birinin ömrü sona yaklaşınca ölüm meleği beliriyor, kişinin adını üç kez sesleniyordu. O an geldi mi hastanenin içinde bir kargaşa kopuyordu. Kimi panikle sağa sola kaçışıyor, kimi gizlenerek kurtulacağını sanıyor, kimi de benim gibi bir köşede sessizce oturup bu curcunayı izliyordu. Ama sonunda çoğu ensesinden yakalanıp sürüklenerek götürülüyordu.

Bir şekilde kurtulmayı başarsalar da zamanla yaşayan ruh olmaktan çıkıp bir hayalete dönüşerek hastanenin içinde gölge gibi geziniyorlardı. Yine de gün geliyor ve ölüm meleği yerlerini buluyor, onları sürükleye sürükleye götürüyordu. Eh. Başından uslu uslu takip etselerdi böyle zincire vurulup yerlerde sürünmelerine gerek kalmazdı. Gerçi, insan hakları ihlalinden farkı yoktu bunun. Öteki dünyada insan hakları diye bir şey yok muydu yani? Miranda haklarını⁸ falan da okumuyorlardı, olacak iş değildi!

Ölüm meleği içimden geçenleri sezmiş gibi bir an durdu ve bana yan gözle baktı.

“Senin vaktin henüz dolmamış.”

8 Özellikle ABD’de polis tarafından birini gözaltına alırken zorunlu olarak okunan haklardır. —ç.n.

Genç bir adamdı. Oysa ölüm meleği dendi mi siyah cübbeli, siyah şapkalı, yüzü bembeyaz bir adam gelirdi akla. Ama bu adam takım elbise giymişti, üstelik rengi siyah falan da değildi. Resmen *gochujang*⁹ kırmızısıydı. Yetmiyormuş gibi kravatında da sarı yıldız desenleri vardı. Üstelik öyle yakışıklıydı ki çoğu ünlüye taş çıkarırdı. Böylesine tuhaf bir kıyafetle bile sırıtmaması da cabasıydı.

“Eh, n’apalım. Yine görüşeceğiz nasılsa.”

Ölüm meleği bir an yüzüme baktıktan sonra aniden kayboldu. Elbette tekrar görüşecektik. Öldüğümde. Ama bunun ne zaman olacağından emin değilim.

9 Kore mutfağına özgü acı biber salçası. —ç.n.

O da benim gibi bir yaşayan ruhtu. Ortaokul çağlarındaydı, henüz küçücük bir kızdı.

Ölmek için fazlasıyla gençti, önünde kocaman bir hayat vardı. Bu yüzden içim daha çok burkuluyordu. Beyin ölümü gerçekleşmişti. Kolları bacakları kırık içindeydi. Duyduğuma göre çatıdan atlamıştı.

İsteksizce, “Neden... atladın?” diye sordum.

Aslında sormak gibi bir niyetim yoktu ama içten içe, *biri sorsa da anlatsam*, diyordu sanki. Bu sessiz çağrıyı tanıyordum. Çünkü ben de bir süredir kelimelerime kulak verecek, beni anlayabilecek birini bulmayı ve içimde birikenleri dökkebilmeyi düşünüyordum. Ama yaşayan ruhlara denk gelmek zordu. Uzun zaman önce ölmüş hayaletlerle doğru düzgün anlaşmak da mümkün değildi. Ölüm melekleriye öyle meşguldüler ki, genellikle ruhunuzu alıp ortadan kaybolurlardı, bu yüzden muhabbete vakit kalmazdı.

Kız yavaşça başını kaldırdı. Ürpermeden edemedim. Acaba çoktan hayalete mi dönüşmüş, diye sorgulamama sebep olacak kadar durgun görünüyordu.

“Ben görünmezim.”

Evet, biliyorum, ikimiz de görünmeziz, dedim içimden. Tabii onun kastettiği bu değildi.

“Herkes beni dışladı. Böyle hikâyelere aşinasındır. Zorbalığa falan uğramadım, öyle acıyarak bakma.”

“A... şey, affedersin.”

“Ne zaman dışlandığımı söylesem bana böyle bakıyorlar. Ama kimse yardım etmiyor.”

Çoktan ölmüştü... yok yok, neredeyse hayalete dönüşmüşsün. Nasıl yardım edeyim ki ben sana?

“Nefret yorumlarından daha korkunç olan şey hiç yorum almamaktır derler. Duymuş muydun?”

“Evet, duymuştum.”

“Kimse bana insan muamelesi yapmadı, beni yok saydılar.”

“Dur bir dakika. Bu zorbalık değil mi işte?”

“Vurup tekme atmadılar sonuçta.”

Ne var ki tonlaması aksini söylüyor gibiydi. Aklım Hee-wan’a gitti. O da dışlanmıştı. Gerçi bazen, insanlardan uzak durarak herkesi dışlayan taraf asıl oymuş gibi gelirdi. Ona hiç yardımım dokunmuş muydu, bilmiyordum. İşine karışılmasından hiç hoşlanmazdı. Bu yüzden yanında durmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Korkaksın, korkak. Bahanelere bak.

Ansızın kendi acizliğimle yüzleştim.

“Şiddet sadece vurmakla olmaz.”

“Doğru... Diğer türlü de daha korkunç,” dedi. “Bir gün resim yarışmasına gidecektik. Alarmı yanlış kurduğum için geç kaldım, vardığımda kimseler yoktu. Telefonuma baktım ama ne bir mesaj vardı ne de arama. Birini aramaya cesaret de edemedim. Ben de öylece eve döndüm. Ertesi gün okula gittiğimde de hiçbir şey olmadı.”

İntihar girişiminde bulunan bu genç kız devamsız bile yazılmadığını, anne babasıyla da kendisiyle de iletişime geçilmediğini söyledi. Sınıf öğretmeni dahi ona ilgi göstermiyordu. Varlığı da yokluğu da birdi. Yaşıyordu ama bir hayaletti.

Belki birileri anlar umuduyla, yaşadıklarını ve hissettiklerini anonim bir forumda paylaştı. Ama acımasız ve sert yorumlara maruz kaldı.

“Sorun sende olmasın?”, “Zorbalığa uğrayanlara şöyle bir bakarsanız, asıl hatanın onlarda olduğunu görürsünüz.”, “Sen buna mı zorbalık diyorsun?”, “Sosyal becerilerini geliştir bence.”, “E git sen selam ver o zaman.”

Elbette aralarında güzel, iyi niyetli yorumlar da vardı. Ama insandık işte... On övgünün sıcaklığından çok bir tek eleştirinin sızısı kalırdı içimizde.

Sonuçta yarasını daha fazla kanattığıyla kaldı, çocuk hatayı kendinde aramaya başladı. Sonra da zar zor cesaretini topladı ve çekinerek onlara selam verdi. Kimse başını bile çevirmedi.

Ders esnasında sıra numarası okunduğunda, çocukların hep bir ağızdan, “Öyle bir numara yok ki!” demesi neredeyse rutin hâline gelmişti. Bu denli görünmez kılınan bir çocuk, eğer bir gün cesaretini toplayıp adım attıysa o adımın arkasında büyük bir mücadele gizli olmalıydı. Ama ne yazık ki cesaretinin karşılığını alamamıştı.

Onunla arkadaş olmaya gönüllü çıkan tek varlık, istemediği hâlde peşini bırakmayan o karanlık umutsuzluktu. Evde de ilgilenen yoktu. Anne babası işin tuzu biberi olmuş, bir bahaneyle onu hep yalnız bırakmışlardı. Hafta içi işleri vardı, hafta sonuysa başka planları... Evdeyken de *yorgunum* der, dinlenmeye çekilirlerdi. Türlü sebeplerle onu hep bir kenara itmişlerdi. Yine de ablası yanındayken katlanacak gücü bulabilmiş, ilgisiz ebeveynlerinin yerini ablasıyla doldurmaya çalışmıştı. Ama o da nihayetinde büyüyüp evden ayrılmıştı.

Yoğun bakımda yatan çocuğun yanına hiç kimse uğramamıştı. Yapayalnızdı.

Çocuk, “Cenazeme gelen biri olur mu acaba?” diye sordu.

Doğru kelimeleri bulamadım. *Keşke hareket edebilsem de çocuğun ailesini yakasından tutup hastaneye sürükleyebilsem. Oyna, kahrolası vücut, oyna!*

Çocuğa beyin ölümü tanısı konmuştu. Kalbi ne zaman durur, kimse bilmiyordu. Ölmeden önce, en azından bir kez

olsun yüzünü görmeleri gerekmez miydi? Sonuçta her şeye rağmen onun ailesiydiler.

“Ablanla iletişime geçmenin bir yolu yok mu?”

Başını yine iki yana salladı.

“Numarasını bilmiyorum. Beni de, annemle babamı da görmek istemiyormuş. Her şeyden bıkmış. Özgürce yaşamak istiyormuş. Özgürlük ne ki? Beni terk edince özgür mü oluyor?”

“Saçmalığın daniskası. Senin ablan aptalmış.”

Kesin gözü arkada kalmıştır, özgürlükmüş, yesinler, diye düşündüğüm sırada çocuk aniden parladı.

“Ablama laf etme.”

Şuna bak, ablasına da toz kondurmuyor. İçim burkulmuştu. Serum damlalarının birer birer düşüşünü izleyerek bir süre yatağın önünde sessizce oturduk.

“İsmin ne senin?”

“Min Hyeseong.”

“Ne kadar güzelmiş.”

“Senin ismin ne?”

“Benim mi? Kim Ramwoo.”

“Namu mu? Ne tuhaf bir isim öyle.”

Namu değil. Ramwoo diyorum.

Öğleden sonra Hyeseong'un ablası geldi. Hastaneye kaldırılmasının üzerinden henüz üç gün geçmişti. Oda ağlama sesiyle doldu. Tekrar yatağın önüne oturduk.

"Ablam ağlıyor."

O kadarını görebiliyorum.

Yirmi yaşında ya vardı, ya yoktu. Yüzü acıyla buruştu; ardından yürek yakan bir feryat kopardı. Öylesine iç parçalayıcıydı ki daha fazla izlemeye dayanamadım. Ama yine de yerimde kaldım. Henüz onu çok uzun zamandır tanıyor sayılmazdım ama sonuçta Hyeseong'un ilk arkadaşıydım. Biraz da vefa meselesiydi bu. Öyle çekip gidilir miydi?

"Keşke ağlamasa."

"Keşke."

"Kalbim acıyor."

"Benim de."

Hyeseong'un da gözleri yaşardı. Dudaklarını ısırıp duruyordu, sonunda kendini tutamayıp gözyaşlarına boğuldu. Usulca sırtını sıvazladım. "Kalbinin gözyaşına gözlerin eşlik etsin," dedim, "ağlamaktan korkma."

"Kahretsin..."

"Dudaklarını ısırmayı bırak. İz kalacak."

Tabii yaşayan bir ruhun teninde iz kalabilirse.

Neyse ki kısa süre sonra gözyaşları dindi. Ama bu içindeki fırtınanın da dindiği anlamına gelmiyordu. Bakışlarında hâlâ

derin bir hüznün vardı, ablasını sessizce izliyordu. Ziyaretine geldiğine sevinmeye fırsat bile bulamamıştı. Onu böylesine acı içinde, kıvranarak ağlarken görmek Hyeseong'u derinden sarsmıştı.

“Ne zaman öleceğim ben?”

Beyin ölümü özünde ölü ilan edilmekle aynı şeydi. Solunum cihazını çıkardığınız anda yaşamınız son bulurdu. Sonra da ölüm meleği gelirdi tabii. Zaten cihazı çıkarmasalar bile beyin çalışmayı durdurduğu sürece er ya da geç son nefesinizi verirdiniz.

“Hayatta kalırsın belki, kim bilir.”

Ne kadar saçma bir cümle kurduğumun farkındaydım. Bir hayaldi bu. Umut bile değil, safça bir hayal. *Ramwoo, seni sersem herif. Bunu da teselli diye söylüyorsun ya.*

Hyeseong, *ne saçmalıyorsun sen*, der gibi baktı. Haklıydı da. Diyecek bir şeyim yoktu.

“Hanımefendi, bir saniye, beni dinleyin lütfen.”

“Kafayı mı yedin sen? Aklın başında mı?!”

Tam içimden, *birinin onu yatıştırması gerek*, diye geçiriyordum ki bir doktor çıkagelip başını eğerek selam verdi. Ama yatıştırmak bir yana, kızı iyice çileden çıkardı.

Doktorun iki eliyle sımsıkı tuttuğu şey organ bağıışı onam formuydu. Beyin ölümü gerçekleşen bir hastanın organlarının, başka birinin hayatını kurtarmak adına bağışlanması için. Doktor dizilerinde zaman zaman karşımıza çıkan sahnelerden biriydi bu. Ama bir gün buna bizzat tanık olacağımı hiç düşünmezdim.

İri, yuvarlak gözleriyle iyi yürekli bir adama benziyordu. Şu anki tavırlarının ardında da kuşkusuz iyilik yatıyordu. Hâlâ yaşama tutunma ihtimali olan birini kurtarmak istiyordu, hepsi bu.

Peki o iyilik nasıl bu denli acımasız olabiliyordu?

Hyeseong'un ablası birden bayıldı.

Ablası Hyeseong'un baş ucundan hiç ayrılmadı. Ara sıra birini arıyor ama her seferinde hıçkırıklara boğularak telefonu kapatıyordu. Sonunda telefonu sinirle yere fırlattı, ardından yatağa kapanıp ağlamaya başladı. Yüzündeki çarpık ifade kiminle konuştuğunu belli ediyordu.

Bunun en açık göstergesi, Hyeseong'un anne babasının onu bir kez olsun ziyarete gelmemesiydi. Hemşireler aralarında fısıldaşıyorlardı, anlaşılan o ki "Siz halledin, bize haber vermeyin," demişlerdi. İnsan bu kadar taş kalpli ve acımasız olabiliyordu işte.

Kızın ağlayışını izledikçe ben de ağlamak istiyordum. Doktor her fırsatta onam formuyla geliyor, Hyeseong'un ablasıysa her seferinde histerik çılgınlık atıyor, onu zorla odadan çıkarıyordu. Buna rağmen vazgeçmeyen, görev bilinci yüksek bir doktordu besbelli.

Hyeseong ise ortalarda yoktu. Bir an bile ablasının yanından ayrılmayan çocuk, sabahtan beri yer yarılmış da içine girmişti sanki. O da yaşayan ruhtu, hâliyle çok uzağa gidemezdi. Saklambaç falan mı oynuyordu? Neredeydi bu kız?

Ablasının yanından ayrılıp onu aramaya koyuldum. Uzun uzun dolaştıktan sonra sonunda onu bir odada buldum. Hemen onun yaşlarında bir kız yatakta oturmuş, ciddiyle elindeki kitaba bakıyordu. Yaklaşıp göz attım, ortaokul matematik kitabıydı. Hemen yanında diğer kitaplar da üst üste konmuş, küçük bir kitap kulesi oluşturmuştu.

Hyeseong yerde oturmuş, düşünceli düşünceli çocuğa bakıyordu.

“Kalp nakli bekliyormuş.”

“Hani şu doktorun dediği mi?”

“Organlarımı bağışlarsam kalbimi ona, kornealarım da yan odadaki abiye verilecekmiş.”

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Teselli etmeliydim ama ne söylesem teselli bulabilirdi ki? Aldatmayan, kandırmayan, içten bir teselli...

“Yakında kalp nakli olmazsa ölebilmiş. Ama hâlâ ders çalışıyor.”

“Ne güçlü bir çocuk.”

“Hayali savcı olmakmış. Notları da çok iyiymiş. Öğretmenler kendi aralarında konuşurken ‘okul birincisi’ falan diyorlarmış onun için.”

Kız ders kitabını kapatıp test kitabını açtı. Öyle hızlı çözüyor, sayfaları öyle hızlı çeviriyordu ki, *boşuna okul birincisi demiyorlarmış*, diye düşünmeden edemedim. Cevap kağıdını açıp kontrol etmeye başladı. Tik, tik, tik, hepsine tik işareti koyuyor; hangi test kitabını açarsa açsın tam not alıyordu.

Derken birden gözünden bir damla yaş süzüldü. Kırmızı tik işaretlerinin üzerine gözyaşı damlıyordu. Hyeseong ne düşündüğünü anlayamadığım bakışlarla kızı izliyordu.

“Benim bir hayalim yok,” dedi aniden.

Yaşayan bir ruh fiziksel acı hissetmez denir ama üzüntüden sanki tüm bedenime iğneler batıyordu.

“Sabahtan beri izliyorum. Annesi onun için meyve doğruyor, babası ona kitap getiriyor. Bir sürü arkadaşı var. Sınıf öğretmenini ziyaretine geldi. Şuraya bak. Bir sürü içecek var.”

İşaret ettiği yerde hasta ziyaretine getirilmiş meyve suları üst üste yığılmıştı.

“Ben şu üzümlüsünü çok severim oysa.”

“Alırım sana. Uyandığımda istediğin kadar alırım. Hatta istersen buzdolabıyla birlikte alırım.”

Hyeseong kıkırdadı. Onunla tanıştığım günden bu yana ilk defa gülüyordu. Hep hüznünlü bir ifadeyle dudaklarını hafifçe büzmekle yetinirdi. Belki de bu, onun tebessüm etme şekliydi.

“O kadar içersem bıkarım.”

“Çeşit çeşit alırım ben de.”

“Üzüm, portakal bir de elmalı olsun o zaman. Aloe veralı sevmiyorum.”

“Tamamdır. O iş bende. Hemen buzdolabını sırtlanıp geliyorum.”

Ama bunun imkânsız olduğunu ikimiz de biliyorduk. Altı yıldır yatağa bağlı yaşayan benim ayağa kalkma ihtimalim ne kadar düşükse, beyin ölümü gerçekleşen Hyeseong’un uyanıp meyve suyu içme ihtimali de o kadar imkânsıza yakındı.

“Şu kız. Yaşamak istiyordur, değil mi?”

“Evet.”

“O yaşarsa... ben de yaşıyor sayılmaz mıyım?”

Yumruklarımı sıktım. “Öyle, o senin kalbin çünkü.”

Sanki bunu bekliyormuş gibi, sanki bana aradığı cevabın bu olduğunu söylüyormuş gibi, içtenlikle gülümsedi.

“Umarım cenazeme gelirler.”

Gömleğimin ucuyla yüzümü sildim. Ağlamamaya çalışsam da nafileydi.

Ablasını ikna etmek kolay değildi. Kız organ bağışının lafını Abile duymak istemiyordu. O çırpınışların ardında hangi duyguların yattığını az çok biliyordum. Suçluluk. Arkasında bıraktığı kardeşinin canına kıyması yeterince dayanılmazken, şimdi bir de bedenini parçalara ayırıp oraya buraya dağıtılım deniyordu. Onun için bunu söyleyenlerin canavardan farkı yoktu.

Hyeseong, “Ablamla iletişime geçmemin bir yolu yok mu?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. Bunu altı yıl boyunca denemiş, bir sonuç alamamıştım. Biz yaşayan ruhlardık, insanlarla etkileşim kuramazdık.

“Ne olacak bu hâli?..”

Ben de endişeliydim. Hyeseong ölürse ablası nasıl dayanacaktı? Acısını paylaşabileceği kimsesi yoktu.

“İşe yarar mı bilmiyorum ama bir fikrim var.”

“Ne ki?”

Şimdiye dek bu dünyayı neredeyse saplantılı bir şekilde gözlemlemiş, gizlice bir plan yapmıştım. Aslında kendim için düşünmüştüm ama sanırım Hyeseong’un buna daha çok ihtiyacı vardı.

Heewan’ı nasıl görebilirim diye uzun süre kafa yormuştum. Ve sonunda aklıma bu plan gelmişti.

Ölüm melekleri her yere gidebiliyordu. Tabii yaşayanlara görünmüyorlardı. Ama zamanla fark etmiştim, onların da ken-

dilerine göre numaraları vardı. Kantinden aldığı çikolatalı sütü yudumlarken bana yakalanan kırmızı takımlı ölüm meleği geldi aklıma.

Yan odada ölümün eşiğinde olan yaşlı bir adam vardı. Artık günleri değil, saniyeleri sayıyordu. Yani çok yakında ölüm meleğiyle karşılaşacaktım.

Hyeseong gözlerini kocaman açarak, “İşe yarar mı dersin?” diye sordu.

“Denemeye değer.”

“Geçen ayın yirmi yedisinde, sabah saat üç civarı ne yaptığını biliyorum.”

Bunu son derece soğukkanlı bir edayla söylemiştim. Ama kırmızı takımlı ölüm meleği şaşırmak şöyle dursun, *şuna bak hele?* der gibi alaycı bir gülümseme takındı.

“Aklını oynattın herhâlde?”

“Geçen sefer yakaladım seni, o yaptığın yanlıştı sonuçta, yalan mı?!”

“Ee, yani?” deyip burnundan güldü.

“Eğer istediğimi yapmazsan herkese yayarım.”

“Kime yayacaksın?”

Başımı kaşıdım. Turnayı gözünden vurduğumu sanmıştım ama bu rahatlık da neydi böyle?

“Hayaletlere?”

“Buyur, yay.”

En iyi seçenek durumu diğer ölüm meleklerine bildirmektir ama görünüşe bakılırsa bu hastane onun bölgesiydi. Başka ölüm melekleriyle karşılaşmamış değildim ama bu çok nadirdi. Yani ne zaman ortaya çıkacakları hiç belli olmuyordu.

“Hadi ama, bir seferlik yardım et be abi.”

“Nereden abin oluyorum ben senin?”

Tam o sırada, bütün bu zaman boyunca arkamda saklanan Hyeseong aniden başını uzattı ve “Yakışıklı *oppa*! İmdadımıza yetiş!” deyip ellerini önünde birleştirerek ölüm meleğine baktı.

Ölüm meleği hafifçe *cık cık*ladı ve *bununla mı uğraşacağım şimdi* dercesine kaşlarını çatı.

“Biri ömrünün sonuna gelmiş, diğeri yıllardır ortalıkta dolaşıyor... Ne bu şimdi, evcilik mi oynuyorsunuz?”

“Lütfen bize yardım et.”

“Neye yardım edeyim? Sizin artık bu dünyayla bir işiniz yok.”

“Bu çocuğun ablasına söylemesi gereken bir şey var. Eğer böyle devam ederse dayanamaz.”

“O kızın ömrü uzun.”

“Ama nefes alıyor olmak yaşadığın anlamına gelmez.”

“Beni ilgilendirmez. Beni sizin derdinize çare olayım diye mi gönderdiler sanıyorsun? İşim gücüm var. Lee Yonggu’nun ölüm saati yaklaşıyor.”

“Hayır! Lütfen dur!”

Hyeseong_yıldırım gibi koşup ölüm meleğinin paçasına yapıştı. Ben de hemen öbür bacağına sarıldım.

“Bıraksanıza.”

“Bir kereliğine. Bir kereliğine ablamla konuşmama izin ver. Uzun sürmeyecek, hı? Gitme zamanım geldiğinde de hiç zorluk çıkarmam hem. Hatta şimdi gidelim dersin seninle gelirim.”

“Ben de ne istersen yaparım. Yeter ki yardım et,” dedim.

“Bir de bunlar çıktı başıma...” Ölüm meleği *cık cık*ladı. Sonra da silgiyle silinmişçesine aniden yok oldu. Yere yapıştık. *Kalpsiz, vicdansız herif! Çocuk o kadar yalvarıyor, dinlesen ne olur sanki!* Hyeseong’u kolundan tutup yerden kaldırdım.

“Şşşt, sen.”

Ölüm meleği tam önümde belirdi ve parmağıyla beni işaret etti.

“Ne istersen yaparım dedin, değil mi?”

“Evet.”

Cebinden küçük bir şey çıkarıp bana fırlattı. Kapağı da içi de simsiyah bir defterdi. *Tam da onun tarzı*, diye geçirdim aklımdan.

“Şunu al ve gidip Lee Younggu’nun adını üç kez söyle.”

“Anlamadım?”

“Daha sonra açıklayacağım. Fazla zamanı kalmadı. Git hadi.”
Yoksa...

Ölüm meleği Hyeseong’a doğru parmağını şıklattı. Yanıma gel, demeye getiriyordu. Hyeseong bir an bana baktı. Çakması için elimi uzattım. Bir an tereddüt ettikten sonra çak yaptı.

“Hadi bakalım, göreyim seni!” dedim.

Ölüm meleği, “Yürüsene,” diye seslendi.

Hyeseong, “Geldim!” deyip aceleyle peşinden koştu.

Ölüm meleği son bir kez bana döndü ve eliyle boğazını keser gibi yaptı. “Onu alıp kaçarsan seni gebertirim.”

“A-anladım...”

Kalp masajı yaptıkları sırada adını üç kez söyledim. Lee Younggu. Lee Younggu. Lee Younggu. Çok geçmeden Lee Younggu yanımda belirdi.

Bir an etrafa bakındı, gözlerimiz buluştuğunda, “Hayrola, senin ne işin var burada? Günlükçü müsün?” diye sordu.

Birbirimizi tanıyorduk. O da hastanede dolaşır dururdu, zaman zaman ona eşlik ederdim.

“Onun gibi bir şey.”

“Şu kırmızılı genç nereye kayboldu?”

“Genç demek ne kadar doğru, orası tartışılır.”

Sonuçta koskoca ölüm meleği.

“Suratına bakınca genç işte.”

Orası öyle.

“Birazdan gelecekmiş.”

“Ya kaçarsam?”

“Kaçmazsınız, olmaz.”

Birinin ismi üç kez çağrıldığı anda ruhu ölüm meleğine bağlanırdı. Yani kaçış yoktu. Ve işin gerçeği Younggu artık bu hayata tutunmak istemiyordu. Ben de bunun farkındaydım. Hep, “Hayatı dolu dolu yaşadım zaten, ne diye fazlasını isteyeyim?” derdi.

“Yaşlı başlı adamı bekletiyor bir de. Şimdiki gençlerde hiç terbiye kalmamış.”

Younggu memnuniyetsiz bir edayla *cık cık*ladı. Sonra cansız bedeninin etrafında hıçkırığa hıçkırığa ağlayan aile fertlerine baktı. Eşi, oğulları, oğullarının eşleri...

“Yaşlanıp öldük alt tarafı, bu feryat figan niye?”

“Geride kalanların nasıl veda edeceğine karışmak bize düşmez.”

“Küstah velet!” Kafama bir tane patlattı. “Ben de biliyorum herhâlde. Ağlamalarına dayanamadığım için söylüyorum. Hadi, çabuk çağır şunu. Daha gidecek çok yolumuz var, niye böyle oyalanıyor?”

Açık açık ailem ağlarken içim parçalanıyor deseydin ya. Duygularını dile getiremeyen yaşlı adam, arkasını dönüp sessizce ölüm meleğini beklemeye başladı. Çok geçmeden ölüm meleği yanında Hyeseong’la birlikte geri döndü.

“Nasıl geçti?” diye sordum.

Hyeseong kendinden emin bir tonda, “Artık her şey yolunda,” dedi.

Çok şükür, diye geçirdim içimden. Başını okşadığım esnada yumuşak bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

Younggu bize bakıp gülümsedikten sonra ölüm meleğine döndü. “Niye böyle oyalanıyorsun? Hadi gidelim artık.”

“Şu ihtiyara bak sen. Öbür dünya kapısında kuyruğa girecek sanki. Ne bu acele?”

“Dili de bir karış! Zamane gençleri yok mu, büyüğe saygı nedir bilmiyorlar! Nerede görülmüş böyle laf yetiştirmek!”

“Diyene bak!”

Onlar atışa atışa uzaklaşırken Hyeseong’la birlikte yoğun bakıma geri döndük.

Ablası dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve kıpırtısız yatan Hyeseong’un alnını usulca okşadı.

“Hyeseong...”

Hyeseong ablasının yanına yaklaştı ve “Buradayım,” diye yanıtladı. Elbette ablası onu duyamıyordu. Buna rağmen adını tekrar tekrar söylemeye devam etti.

“Hyeseong.”

“Yanımdayım.”

“Özür dilerim.” Gözünden bir damla yaş süzüldü.

“Gerçi artık hepsi geçti.”

Neyse ki artık gözyaşlarında çırpınan bir acı yoktu. Hâlâ üzgündü ama içindeki fırtına biraz olsun dinmişti.

O akşam Hyeseong'un ablası organ bağışı onam formunu imzaladı.

Ertesi gün Hyeseong ölüm meleğinin elinden tutarak yanımdan ayrıldı. Birbirimizi göremeyecek hâle gelene kadar el salladık. Mutlu görünüyordu. Ve bu da bana yetiyordu.

Gelecekte savcı olma hayalini kuran Yunju'nun ameliyatı başarılı geçti. Hyeseong'un organları ihtiyaç duyan herkese ulaştırıldı. Yunju'nun anesteziyenin uyanışını, ailesinin sevinç gözyaşları döküşünü izledim. Kime dua ettiğimi bilmeden dua ettim. *Umarım bir gün büyük bir savcı olur. Umarım Hyeseong'un ismini unutmaz.*

Yunju'nun ailesi, cenazede Hyeseong'un ablasının elini sıkıca tutarak defalarca teşekkür etti. Simsiyah yas elbisesine bürünmüş ablasının hemen arkasına oturdum. Beni göremese de onun yanında olmak istiyordum. Törenin son günü Yunju tekerlekli sandalyesiyle, arkadaşlarıyla birlikte cenazeye katıldı. Keşke Hyeseong da bu manzarayı görebilseydi.

“Ne istersem yapacağını söylemiştin, umarım unutmamışsındır.”

Ölüm meleği aniden yanımda belirdi. Bedel ödeme vakti gelmişti.

“Ölüm meleği olacaksın.”
Ne?

Yavaşça gözlerimi kırpttırıp kulaklarımı ovdum.

“Ölüm meleği olacaksın dedim.”

“Yalnız ben öyle bir başvuruda falan bulunmadım.”

“Her şeyi yaparım demedin mi? Tüymeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır, ondan değil ama... Eleman eksiki falan mı var?”

“Evet.” Rahat bir edayla onayladı.

Son altı yılda gördüğüm kadarıyla gerçekten de deli gibi yoğundu. Hastane içinde sürekli koşturuyordu ama görev alanı bundan çok daha genişti. Sonuçta insanlar sadece hastanede ölmüyordu.

“Herkesin yapabileceği bir iş değil bu. Gerekli nitelikte birini bulmak zor, bulsan da genelde kaçıyorlar. Eh, maaş düşük, üstüne bir de gece mesaisi var.”

Maaş da mı veriyorlardı? İşte buna şaşırmıştım.

“Senin de işine gelir. Hatta bana minnettar kalacağına kalıbımı basarım.”

Hyeseong’a yardım ettiği için ona zaten minnettardım.

“Hayatını tehlikeye atarak kurtardığın o kız. Yakında ölecek.”

O an kalbim duracak gibi oldu. Ölüm meleği hafifçe gülümsedi.

“Teklifimi kabul edersen kızı kurtarabilirsin. Ee, cevabın hâlâ hayır mı?”

“Yapacağım,” dedim. Bunu reddedemezdim.

Ölüm meleği, daha doğrusu artık patronum olan adam bana siyah bir defter uzattı. Kapağında adım yazıyordu. Açtığımda özlem duyduğum o ismi gördüm.

Jeong Heewan.

Bir insan hayatı boyunca ölümle üç kez burun buruna gelirdi. Birinden kurtulsa bile sonrakinden kaçamazdı.

O gün Heewan'ın kaderinde ölmek vardı. Bu, onun adı altında yazılı olan ikinci ölümdü. Ve yakında üçüncü ölüm kapısını çalacaktı.

“Bazen karşımıza senin gibi tipler çıkar. O kızla yolun kesişmeseydi kocayana kadar yaşardın.”

Söylediğine göre ölümlerimin üçü de uzak bir geleceğe yazılmıştı. O hâlde seksen yıl daha bitkisel hayatta kalmam falan mı gerekiyordu? Düşüncesi bile korkunçtu.

“Senin isminle onun ismini değiştireceğiz. Yöntem basit.” Sadece üç kez adımı söylemesi gerekiyordu.

“Yani başarırsam ölen ben olacağım.”

“Evet. Ölüm meleği olunca kalan ömrünü kader defterine geri vermek zorundasın. Nasıl bakarsan bak, bu işin sonu ölüm. Yani zamanını yaşamasını istediğin birine verebilirsin. Genelde öyle yapılır.”

Bu yüzden ölüm melekleri, tıpkı benim gibi, doğuştan uzun bir ömürle dünyaya gelenler arasından seçiliyordu. Bu şartı taşıyanlarsa azdı. Görevini tamamlayıp ayrılanlar da çok olunca, her zaman eleman sıkıntısı yaşanıyordu.

Birden merak ettim.

“Sen kalan ömrünü kime verdin peki?”

“Soru sormana izin verdim mi?”

“Aynı durumdayız sonuçta. Sadece tecrübeli birinin fikrini duymak istiyorum.”

“Eh, cevaplamamam için bir sebep yok gerçi.”

E tamam, söyle işte.

“Bir kadına.”

Kadının kim olduğunu söylemese de durumunu az çok anlayabiliyordum. Yanından ayrılıp odama doğru yola koyuldum. Anneme veda etmeliydim.

Annem havluyla yüzümü siliyordu.

“Yarın Heewan’ı görmeye gitsem mi?”

Yüzünde huzurlu bir tebessüm dolaşıyordu. Ben de annemle birlikte gülümsedim. *Dürüst ol anne, Heewan’ı benden daha çok seviyorsun, değil mi?*

“Destegine ihtiyacım var.”

Ulaşamayacağımı bile bile kolumu uzatıp sırtına dokundum.

Her şey yoluna girecek, demek istedim.

Kalbimdeki bu duygu ona varabilsin diye. Çok, çok uzun bir zaman boyunca yüreğinden taştan bir mutlulukla yaşayabilsin diye.

“Jeong Heewan.”

Ay beyazı yüzünün ortasında yıldızlar misali parlayan siyah gözlerin bana çevrildi. Gözlerinde dehşetle karışık bir şaşkınlık titreşiyordu. Çünkü benim öldüğümü sanarak yaşamıştın. Gerçi hayatta olduğum söylenebilir miydi?

O solgun yüzüne baktığım anda anladım. Sadece ölmediğin için yaşamıştın.

“Kim Namu?..”

Namu değil, Ramwoo diye yetmiş kere söylemedim mi ben. Ne zaman öğreneceksin? Neredeyse gülümseyecektim. Bir insanın huyu hiç mi değişmezdi?

“Şu telaffuzunu ne yapacağız senin. Kaç kere adım Namu değil demedim mi ben?”

Saçların epey uzamıştı. Boyunda da bir farklılık vardı sanki. Daha yakından bakmak için yaklaştım. Başın daha alçakta duruyordu. Sen kısaltmamış, ben uzamıştım. Ölüm meleği olmanın avantajı falandı bu herhâlde.

“İki kez.”

Bir şekilde ilkin söyletmiştim. Ama o inatçı ağzından adımlı iki kez daha duyabilir miydim, bilmiyordum. Bunun zahmetli bir görev olacağını hissedebiliyordum.

“Ne?..”

“İki kez. Bana iki kez daha seslen. İşte o zaman hiç canın acımadan, huzur içinde ölebileceksin.”

Yalan söylediğim için üzgünüm. Ama başka çarem yok. Böyle yapmazsam yine kendi bildiğini okuyacaksın.

“Adımı seslen.”

Ne sen tam anlamıyla yaşıyordun, ne de ben. Yine de sanki hayattaymışız gibi seninle yan yana dolaşmak beni mutlu ediyordu. Uzun zaman sonra ilk kez bir kâse *ramyeon* yedim, markette gezinip yeni çıkanlara göz attım. Ve en güzeli, seninle birlikte kiraz çiçeklerinin döküldüğü sokakları arşınladım.

Ne ara böyle alkol canavarı olmuştun? Bir yudumda yere serilecek gibi görünmene rağmen nasıl da güzel içiyordun.

“Senin neden yok?”

“Ne yok?”

“Yapmak istediğin bir şey. Aklına gelirse söyle. Çok zamanın kalmadı, beraber yaparız.”

“Sen neden içki içmiyorsun?”

Şuna bak, konuyu da şıp diye değiştiriyor. İnatçı keçi. Ama düşünmeden edemiyorum. Neden içinden hiçbir şey yapmak gelmiyor? Neden hiçbir şey sormuyorsun? Öldü sandığın çocuk aniden karşına çıktı, neler döndüğünü hiç mi merak etmiyorsun?

“Sonra. İşim bitince bol bol içerim. Şu an mesai saatindeyim.”

Doğrusu ağzıma hiç içki sürmemiştim. Sarhoş olup da saçma sapan şeyler söyleme riskini göze alamazdım.

“Niye şüphe etmiyorsun?”

“Neden?”

“Tuhaf bulmuyor musun?”

“...”

“Böyle bir şeyin gerçekleşmesi imkânsız, değil mi?”

Soruma cevap vermek yerine birandan bir yudum aldın.

“Sen hep tuhaftın zaten.”

Kiraz çiçeği yaprakları uçuşarak başının üzerine düştü. Sarhoş olduğundan olsa gerek, yüzün biraz kızarmıştı.

Aradan yıllar geçti ama hâlâ öyle güzelsin ki.

“Heewan.”

“Ne?”

“Ah şu inatçılığın, her şeye takılışın, karmakarışık kafan yok mu...”

Neden adımı söylemekten kaçındığını biliyordum. Nasıl bilmezdim ki? Seninle omuz omuza geçirdiğimiz bunca yıl vardı arkamızda.

“Ben.”

Söylemek istiyordum.

“Senden...”

Öyle hoşlanıyorum ki.

Ama söyleyemedim. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Nasıl söyleyebilirdim? Sen hayatına devam edecek, bense ölecektim.

Seninle yaşamak istediğim onca şeyi düşününce, o bir haf-
talık zaman dilimi ne yazık ki çok kısaydı.

Dönüş yolunda zar zor uykuya dalmıştın ama çok geçmeden gözlerinden süzülen yaşlarla uyandın.

“Ağlama.”

Bu böyle devam edemezdi. Kalan ömrümü sana bıraksam bile sen kendini yaşatmazdın.

“Sadece bir rüyaydı.”

Sadece nefes aldığın için mecburen sürdürdüğün bir yaşam... Buna gerçekten yaşamak denebilir miydi?

“Lunaparka gidelim mi?”

Eğer bu küçücük şey senin hayata tutunmanı sağlayacaksa, biraz bencil olmaktan çekinmeyecektim.

“Artık senden hoşlanmamın bir sakıncası yok.”

Dudakların öylesine tatlıydı ki... Tam da o anda dünya yok olsun, her şey burada son bulsun istedim.

İçimdeki hırslar, yarım kalmışlıklar birer birer ayak bileğime sarılıp beni geri çekiyordu. Attığım her adım bir öncekinden daha ağırdı. Nereye gideceğimi, her şeye nerede son vereceğimi çoktan kararlaştırmıştım. Dönme dolap. Senin içinde bir yara olarak kalır mıydı?

Üzgünüm. Sadece yaşamamı istiyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse ben de yaşamak istiyorum.

“Eğer hayatta olsaydım o kadar çok şey yapardım ki.”

Doğruydı. Yaşamak istediğim, seninle denemek istediğim öyle çok şey vardı ki. Sana sevgilim diyemesem de seninle paylaşmak istediğim anlar, mevsimler vardı. Yaşamak istiyordum. Seninle birlikte yavaş yavaş, adım adım o hayalleri gerçekleştirmek. Gerçek şu ki, senin yanında olmak istiyordum yalnızca.

Bu mümkün olsaydı, uğruna yapamayacağım hiçbir şey kalmazdı.

Fakat sadece ikimizden biri yaşayacaksa eğer...

“Heewan.”

Bu sen öl isterdim.

“Ne oldu?”

“Sadece gençlik heyecanıydı. Biraz zaman geçseydi hepsini unutup gidecektin.”

Yalan söylüyordum. Eğer zaman unutturuyorsa, eğer böylesine sığ bir duyguysa neden hâlâ bu hâldeydim? Yine de bu yalanı devam ettirmeliydim.

“Ama bizim zamanımız o gün orada donup kaldı. Bu yüzden her şey yarım kalmış gibi geliyor sana. Hepsi bu.”

Her şeyi unut. Böyle perişan hâlde yaşama artık. Sana baktıkça içimi bir öfke kaplıyor. Yaşamak istediğini söyleseydin her şey çok daha kolay olurdu. O zaman gözüm arkada kalmazdı.

“Yani diyorum ki... artık unut gitsin.”

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Pişmanlık yakamı bırakmıyordu. Ancak sorun değildi. Zaman çoktu. Acelesi yoktu, yavaş yavaş kendimi toparlardım. Nasılsa bir gün senin vaktin de dolduğunda yeniden karşılaşacaktık.

“Gidelim. Günün sonuna geldik.”

“Kim Namu.”

Nihayet adımı üçüncü kez söyledin. Ve sözleşme tamamlandı. Artık ömürlerimiz yer değiştirmişti.

Dik kafalı seni. Lafı ağzından alabilmek için atmadığım takla kalmadı. Yalanlarımla ikna etmeseydim, az kalsın başaramayacaktım.

“Jeong Heewan, artık uyanma vakti.”

Bilincini kaybettiğinde seni kucaklayıp hastaneye götürdüm.

“Şimdi neler olduğunu anlıyor musun?”

“Neden hâlâ hayattayım?”

Ölü gibi uyuyan bedenle karşı karşıya geldiğinde dahi durumu kavrayamadın. Bazen böyle olurdu. Ruh bedenden fırlayıp çıkarken yaşanan sarsıntı fazla şiddetliyse genellikle hafıza kaybı yaşanırdı.

“Ölmedin. Artık ölmeyeceksin.”

Durumu nihayet kavradığında bembeyaz kesilen elinle dudaklarını örttün. Sessizlik içinde geçen uzun bir anın ardından güç bela konuşmaya başladın:

“Bu da mı bir rüya?”

“Hayır.”

“Ölecek miyim?”

“Hayır.”

“Ama nasıl...”

“Ölmene nasıl göz yumabilirim ki? Seni ne kadar çok...”

Sevdiğimi bir bilsen. Söylemeye cesaret edemediğim sözler yine boğazımda düğümlendi. Elimden gülümsemekten başka bir şey gelmiyordu. Seni sevdiğimi söylemek istiyordum. Çok seviyordum, bil istiyordum.

“Beni yine bir başıma bırakıp gidecek misin?”

“Bana gelmeni bekleyeceğim.”

Bu sadece geçici bir ayrılık. Yakında tekrar görüşeceğiz. Hislerimi o zaman itiraf edeceğim. Umarım mutlu yaşarsın. Umarım günlerin neşeyle, sevinçle geçer.

“Uzun bir ömür yaşa. Yüz yıl sonra tekrar buluşacağımıza söz vermiştik, unuttun mu?”

Sessiz bir veda ve uzun bir bekleyiş. Bana kalan buydu işte.

23

İşte böyle, seni bir kere daha terk ettim.

*K*olumbaryumda Hyeseong'un yerini bulmak zor olmadı. Söz verdiğim gibi bir buzdolabı getiremesem de içecekleri unuttum. Belki de fotoğraf çektirmeye alışık olmadığı için şaşkın bir ifadeyle kameraya bakan Hyeseong'un fotoğrafının arkasında, muhtemelen ablasının bıraktığı bir mektup ve atıştırmalıklar vardı. Yanı başına ben de getirdiğim meyve sularını dizdim.

İşimde yeni olduğumdan Hyeseong'un nereye gittiğini bilmiyordum. Ama temiz yürekli, güzel bir çocuktü. İyi bir yere gitmiş olmalıydı.

Bir süre fotoğrafa baktım. Birkaç kız koşarak yanımdan geçti. Elbette beni görmüyorlardı.

Tam yürüyüp gidecektim ki başımı çevirdim. İçlerinden birini gözüm bir yerlerden ısıırıyordu. Yunju'ydu bu. Sevimli bir zarfa koyduğu mektubu elinde, parlak bir gülümsemeye Hyeseong'un fotoğrafına bakıyordu.

Bir süre yanlarında sessizce durup neşeli sohbetlerini dinledim. Sonra yavaşça arkamı dönüp *kolumbaryumdan* çıktım. Hayatta olanlar yollarına devam ederlerdi.

Ve ben de seni bekleyerek yaşamaya devam ediyordum.

Sen Yokken, A

0

Sen gittikten sonra her gün günlük tutmaya başladım. Öyle çok özel şeyler değil; sadece o gün neler yaptığımı, yarın için neler planladığımı, senin hazırladığın o uzun yapılacaklar listesinde kaç maddenin üstünü çizdiğimi not ediyorum.

Bir gün seni tekrar gördüğümde, sensiz geçen günlerimi sana gösterebilmek için.

Dün, birlikte izlediğimiz filmin devamını seyrettim. Bu kez yalnız değildim. İstedğin gibi, artık bir arkadaşım var.

Yeonghyeon biletleri yazdırırken patlamış mısır almak için sıraya girdim. Böyle şeylerden hiç keyif almazdım aslında ama sözlerin aklımdan çıkmıyordu.

“İlk kez yapar gibi davrandığında her şey daha eğlenceli geliyor insana.”

Biletlerle dönen Yeonghyeon, elimdeki patlamış mısırı görünce kahkahalarla gülmeye başladı.

“Şu koca dünyada patlamış mısırı senin kadar ciddi bir suratla tutan biri daha yoktur herhâlde. Bilimsel araştırma için kullanacaksın sanki.”

Onunla zaman geçirdikçe takılmayı seven, alaycı bir yanı olduğunu fark etmiştim.

“Ee, yemeyecek misin yani?”

“Yemez miyim hiç? Sen ısmarlıyorsun sonuçta.”

Elimdeki patlamış mısırı kaptığı gibi sinema salonuna doğru yürümeye başladı. Yüzündeki gülümseme bir an olsun kaybolmadı. Büfenin önünde durup o asık suratımla, “Bir patlamış mısır lütfen,” deyişimi hayal etmenin bile çok komik olduğunu söyledi. Onu anlamak kimi zaman zordu ama birlikte vakit geçirmek hoşuma gidiyordu.

Elime posterini tutuşturup mutlaka izlememi söylediğin serinin devam filmine gelmiştim.

Süper kahramanlar yine espriler patlatıyor, adalet için savaşıyor ve her seferinde, ne olursa olsun, dünyayı kurtarıyorlardı. Sen de bu filmi beğenirdin. Yorumum üzerine Yeonghyeon kaşlarını çattı ve homurdandı.

“Kurtardıkları doğru da her yeri yıkıp döktü adamlar. Öyle değil mi ama?”

Sinemadan çıktık, her köşe başında kiraz çiçekleri açmıştı. Bahar yine sessizce gelmişti, gökyüzünden süzülen çiçek yaprakları yolları süslüyordu. “Yere pembe bir halı serilmiş sanki,” dediğimi duyan Yeonghyeon yine kahkahalara boğuldu.

“İlk kez kiraz çiçeği gören anaokulu çocuğu gibisin.”

Bazen düşünüyorum da, Yeonghyeon’da sende ve annende gördüğüm bir şeyler var. Ne yaparsam yapayım gülmesi mesele... ve nedenini anlayamasam da onu sevmekten kendimi alamayışım gibi.

Yaz kapıdaydı.

Tatilde seyahate çıkmaya karar verdik. Bu bizim ailecek ilk seyahatimizdi.

Annem plan yaparken çocuklar gibi heyecanlıydı, ilk defa uçağa binecekti. Benim de ilk seferimdi. Babam pek renk vermese de onun için de bir ilk olduğunu biliyordum.

Yeonghyeon gülümseyerek, “O zaman sizin haberiniz yoktur. Uçağa binmeden önce ayakkabılarınızı çıkarmanız lazım,” dedi.

Saçmalığın daniskası, diye düşündüm. Ama babam uçağa binmeden hemen önce ayakkabısına bakıp duraklayınca, ‘Yok artık, kandin mı buna?’ demek geldi içimden. Annem babamın sırtını iterken gülüyordu. Ben de kollarımda Heeram’la onları takip ettim. Oturup emniyet kemerimi bağladığım anda biraz gerginliğe kapıldım.

Sonunda uçak havalandı. Berrak gökyüzüne baktım ve çantama koyduğum fotoğrafı düşündüm.

Bak, bu bizim ilk aile seyahatimiz. Fiziken burada olmasan da herkesin kalbindesin. Sen de bizimle birliktesin.

Kararsız bir mevsimdi.

Geç kalmış bir ilkbahar da denebilirdi, erken gelen yaz da. Sertçe esen rüzgârın arasında hem baharın hem yazın kokusu dolaşıyordu. Tatlı ama ağır, biraz da ılık bir koku...

Babam son zamanlarda fotoğrafçılığa merak saldı. Yıllardır ertelediği hayatın acısını çıkarırcasına, Heeram'ın, annemin ve benim fotoğraflarımızı durmadan çekti, derken bu alışkanlık zamanla bir hobiye dönüştü. Adada dolaşırken fotoğraf makinesini elinden hiç düşürmedi.

Arka arkaya deklanşör sesleri yükseldi. Annem Heeram'ı kucaklamış, türlü pozlar veriyordu. Günbatımının vurduğu sahilde, uzun ağaçların gölgelediği orman yolunda, labirent gibi düzenlenmiş bahçede, adını bilmediğimiz yabani çiçeklerin önünde... Uzakta bir şelaleye bakarken, bembeyaz kumsalda yürürken ya da loş bir mağaranın içinde, ışık huzmesi yüzlerine vururken; babam her ânı yakalamaya çalışıyordu.

“Heewan! Buraya gel! Hep beraber çekelim!”

Tüm bu anlar inanılmaz derecede sevgi doluydu.

“Heeram, abla de bakayım, ab-la.”

“O-ma. O-mu-mu.”

“Ne zaman konuşmaya başlayacak bizim güzel Heeram'ımız?”

“Daha iki yaşında, zamanı var.”

Çoğu insan önce “anne” ya da “baba” demeyi öğretmeye çalışırdı ama annem “abla de, abla” diye tutturuyordu. Hee-

ram pusetin içinde mutlu mutlu gülümsüyordu. “Keyfi yerinde galiba,” diyen annemin yüzüne de tatlı bir gülümseme yayıldı. Heeram’a bakarken bebeklerin ne denli ilginç varlıklar olduğunu fark etmiştim. Kıkır kıkır gülerken bir anda ağlamaya başlayabiliyorlardı. Ne yapacakları hiç belli olmuyordu ama bütün o tepkilerinin ardında kendilerine ait, küçük ama dolu dolu bir dünya olduğunu düşününce, insan onları dayanılmaz derecede sevimli buluyordu.

Okuduğum kitabı bir kenara bıraktım. Annem kitabın kapağını fark etmiş olacak ki kaşlarını kaldırıp mırıldandı.

“Adım adım bebek büyütme, resimli anlatım mı?”

“Gelişim aşamaları resimlerle düzenlendiği için anlaması çok kolay.”

“Heewan...”

Bir an sustu, gözleri doldu. Annem kolay gülen biri olduğu kadar kolay da ağlardı. Oysa sen... Sen hep içten bir gülümsemeyle baktın bana. Bir kez olsun yanımda ağlamadın.

“Nasıl da güzel bir yüreğin var senin...”

Annem boynuma sımsıkı sarılıp uzun süre ağladı. Söyleyecek söz bulamıyordum. Kitabı sadece içimden geldiği için almıştım. Bir an ne yapacağımı bilemedim, sonra ben de ona sarıldım.

Bu sırada babam fotoğraf çekmeyi bırakmış, okuduğum kitaba göz atmaya başlamıştı. Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. Sayfaları çevirirken her seferinde “hımm, hımm” diyerek başını sallamasından kitaba kendini kaptırdığı anlaşıyordu.

“Yüzün gibi yüreğin de güzel canım kızım. Sana çok iyi bakacağım. Seni seviyorum,” diye fısıldadı annem. Bir anda yüzüme ateş bastı. Kalabalık bir kafenin balkonunda söylenecek sözler değildi sanki bunlar.

Acaba burada olsaydın ne derdin?

Ama seni tanıyorsam, utanmak bir yana, babamı da yanımıza çağırır, “Seni seviyoruz!” diye koro yaptırırdın. Bu düşünceyle istemsizce gülümsedim.

“Ben de seni seviyorum, anne.”

Aklıma bir zamanlar okuduğum bir kitabın cümlesi geldi. “Seni seviyorum demek ertelenmemeli” diye yazıyordu. Yarına erteledikçe uzaklaşırdın aslında. Öyleyse şimdiye dek söyle-yemediklerimiz kadar, bundan sonra daha çok çabalamamız gerekmez miydi?

Eğer şu an beni görseydin, “Aferin sana,” der, o bildik gülümsemeni takınırdın.

Babamı kolundan çekip annemin yanına getirdim ve bakışlarımla ona işaret ettim.

“Seni sev... Hımm.”

Babamın düzgün bir cümle kurması biraz zaman aldı.

Ama olsun.

Sen gittikten sonra, beklemek benim için güzel bir şeye dönüşmüştü.

Gecenin bir yarısı herkes uykuya daldıktan sonra, sessizce kapıyı açıp terasa çıktım. Elimde Yeonghyeon'un çektiği fotoğrafımız vardı.

Görebiliyor musun?

Yıldızlar o kadar yakın ki, sanki başıma yağacaklar.

Bugün benim için yazdığın yapılacaklar listesinden bir maddeyi daha sildim. Hepsini tamamladığımda yerine yenilerini eklemeyi deneyeceğim. Heeram büyüdükçe birlikte yapabileceğimiz daha çok şey olacak. Ona göre yavaş yavaş listeyi genişletirim belki. Bu arada... birkaç maddeyi çıkardım. Umarım anlayışla karşılırsın.

Sen olmadan yapamayacağım, yapmak istemediğim öyle çok şey var ki.

Bazı şeyler ancak sen varken anlamlı benim için.

“Seni çok özlüyorum...”

Yoğun bir karanlıkla örtülmüş gökyüzü ve o karanlığın içinde bile solmadan parlayan yıldızlar... gerçekten büyüleyiciydi.

Tıpkı bir zamanlar seninle birlikte kumlara oturup izlediğimiz o gökyüzü gibi. Eski bir aşk şarkısı çalıyor, hafif tatlı bir rüzgâr esiyor, ben elimdeki biradan küçük yudumlar alırken sen gazozunu içiyordun... Hâlâ dün gibi aklımda.

Biliyorum, seni bundan sonra da özleyeceğim. Zaman geçtikçe hatıralar silikleşir ya hani... Belki de bir gün, “Doğru ya, öyle biri vardı...” diyerek seni yâd edeceğim.

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Ne de olsa sen, bir zamanlar benim her şeyimdin.

Bu yüzden geride bıraktığın her şeyi sevgiyle saklayacağım. Benim için açtığın bu yolu acele etmeden, adım adım yürüyeceğim. Zaman geçer, bir gün seni tekrar görürsem, hep ertelediğim, söylemeye bir türlü cesaret edemediğim o sözü haykıracağım.

“Kendine iyi bak, Ramwoo.”

5

“S eni seviyorum, hem de çok.”
Öylesine çok...

Sen Yokken, B

0

“Şeker mi şaka mı?”
“Ne bu şimdi?”

“E yakında Cadılar Bayramı ya!”

“Batı’nın bayramını ne diye karıştırıyorsun şimdi?”

Peşinde dolaşıp işi öğrendiğim sırada, kırmızı takımlı ölüm meleğinin –yani pek sevgili çalışma arkadaşımın– Joseon döneminden geldiğini öğrendim. Zaten söylediklerinden belliydi; ağzından çıkan her söz kuralcı ve katıydı. Kendi kendime, “Ne eski kafalı adam,” diye mırıldandım. Duymuş olacak ki birden gözlerini üzerime dikti.

Bir kelime daha edersem kellemi uçuracaktı sanki.

Ne vardı yani bunda? Sonuçta bayramlar hep beraber gülmek için vardı, ister Batı’dan gelsin ister Doğu’dan, ne fark ederdi ki?

Balkabağı maskemi çıkarıp kolumun altına sıkıştırdım. Çocuklar buna bayılıyordu. Maskeyi takıp da “Şeker mi şaka mı?” diye bağırdığımda hepsi gülmekten yerlere yatıyordu.

Bugün benim bölgemde yaşı henüz çok küçük, ufacık bir çocuk hayata veda etti. Ölüm insan seçmezdi. Ne zaman geleceğini haber vermez, uygun zamanı kollamaz, kimseyi beklemezdi.

Bunu biliyordum ama kalbim kabullenmekte güçlük çekiyordu.

Ölüm meleği, “Bulabildiğin tek çare soytarılık mı yani?” diye homurdandı. Ama ben, onların kalbindeki yükü bir anlığına da olsa hafifletebileceksem, ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

“Cadılar Bayramı dedin, değil mi?”

“Evet. Ölülerle yaşayanların bir araya geldiği gün.”

Pek ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu.

“Bir bu eksikti. Gele gele bugüne mi denk geldi?” diye mırıldandı.

Denk gelen neydi ki? Gezegenler mi hizalanmıştı yoksa? Şu *grand cross* denilen olay falan mıydı?

“Bazen,” dedi. “Yaşayanlarla ölümler arasındaki perde aralanır. Sık olmaz tabii. Hemen hemen yüz yılda bir denk gelir.”

“Tam anlamıyla Cadılar Bayramı desene.”

“Bunun ne anlama geldiğini hâlâ tam kavrayamamış gibisin, çaylak.”

Yıllardır ölüm meleği olarak çalışıyorum ama hâlâ çaylak diyor...

“Böyle günlerde ölümleri bağlayan sınırlar zayıflar. Bu bizim için de geçerli.”

“Yoksa?..”

“Evet. Onları görmeye gidebiliriz demek bu.”

Kalbim bir anda yerinden oynadı.

Ölüm uygun zamanı kollamazdı.

Bu Cadılar Bayramı için de geçerliydi, bu yüzden bütün gün koşturup durmuştum. Eğer hâlâ yaşıyor olsaydım, “Tuvalete bile gidemedim!” diye şikâyet üstüne şikâyet ederdim. Neyse ki artık öyle bir derdim yoktu. Ama bugün her zamankinden daha yorgun hissedince ister istemez söylenmeye başladım.

Ölüm meleği, “Eh, bugün ölüleri bağlayan sınırların zayıfladığı gün dememiş miydim?” dedi.

Demek bu yüzden herkes rahat rahat kaçıyordu! Bir tuhafılık var gibi gelmişti zaten, şimdi taşlar yerine oturmuştu.

Listeyi gelişigüzel biçimde cübbemin içine tıktım. Güneşin batmasına az kalmıştı. Belki de senin yüzünü görebileceğim o an yaklaşıyordu.

“Kızı görmeye gidecek misin?”

“Ben de onu düşünüyorum.”

“Gitmesen daha iyi olur.”

“O neden?”

“İstemediği hâlde ona kendi hayatından verdin,” dedi. “Kimisi bu yeni hayatla iyi geçinir, kimisi sürünür durur. İki türlü de dışarıdan bakıp onu izlemek içini acıtır.”

Sesi gibi yüzü de tarifsiz bir yalnızlık taşıyordu. Sanki çok uzak bir geçmişi anımsıyor gibiydi, gözlerinde ölçülüp tartılamayacak kadar ağır bir burukluk vardı.

“Peki sen hiç gittin mi?” diye sordum.

“Bunun bir önemi yok. Kendi kararını kendin ver.”

Elindeki çikolatalı sütü höpürdeterek içti ve arkasını dönüp uzaklaştı. Olduğum yerde çömelip kaldım. Ciddi bir sahne yaşayacaktık şurada ama o kahrolası süt her şeyi mahvetmişti.

“Gitsem mi, gitmesem mi?..”

İyi miydin? Yoksa hâlâ hayatın sert rüzgârında savrulup duruyor muydun? Aslında bu sorunun cevabı çok da önemli değildi.

Çünkü sana ve sevdiğim herkese inancım tamdı. Eminim ki hepiniz birbirinize destek olarak, birlikte ağlayıp gülerek elinizden gelen en iyi şekilde yaşamaya devam ediyordunuz. Sorun bendeydi. Seni bir kez daha görürsem... Kolay kolay arkamı dönüp gidemeyecek olan bendim.

Aslında lunaparka gitmemin özel bir sebebi yoktu. Sadece festival havasına karışmak istemiştim.

Tam da o sırada, kalabalığın ortasında hıçkıra hıçkıra ağlayan ufaklığı gördüm.

“Ta-daa! Sevimli küçük hanım, neden ağlıyorsun bakahm?”

“Kabak.”

“Doğru, ben kabak abiyim. Söyle bakalım, niye ağlıyorsun?”

“Ama ablam yabancılarla konuşma dedi. Normal bir yetişkin durup dururken çocukların yanına gitmezmiş!”

Bizim Heewan’a bak sen.

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi ama taktığım maske bunu gizliyordu. Güvenini kazanmak için ne yapmalıydım?

“Ablan mı var senin?”

“Evet. Çok güzeldir benim ablam!”

Hıçkırıklarını unutup minik yumruklarını sıkarak bağırان hâli öyle sevimliydi ki gülmemek elde değildi. Görür görmez onu tanımıştım. Yuvarlak gözleri ve tatlı tatlı gülümseyen dudakları anneme, düzgün alnı ve kalkık burnuysa sana çekmişti. Peki ya *ajussin*¹⁰, yani, babamın neyini almıştı? Şu simsiyah saçlarını mı?

“Buradan ayrılma, tamam mı? Ablanı getireceğim.”

10 Genellikle tanıdık olmayan, evli ya da orta yaşlarda bir erkeğe hitap ederken kullanılır. –ç.n.

“Ablamı tanıyor musun?”

“Hayır, ama görür görmez anlarım.”

“Nasıl anlarsın?”

“Ben aslında sihirbazım. Göz ucuyla bakmam yeter, her şeyi hemen anlayıveririm.”

“Yalancı!”

“Doğru söylüyorum.”

Sert sert bakarak, “Yalan söyleyenler kötüdür!” deyip elini beline koydu.

Yok, bu böyle olmayacak.

“Burada bekle,” dedim ve yakındaki danışma noktasına koştum.

“Affedersiniz, bir anons geçebilir miyiz?”

Bugün çok kalabalık olduğu için epey bir çocuk kaybolmuştu anlaşılan, görevli sakince benden çocuğun kimlik bilgilerini istedi. Kimlik bilgileri... Hımm... Beş yaşlarında falan görünüyordu. Ama ismi... Düşününce çocuğun ismini bile bilmediğimi fark ettim.

Ne demişler, bilmiyorsan salla!

“Adı Jeong Heeram. Ablası Jeong Heewan’ı arıyor. Atlıkarcının önünde beklediğini anons geçer misiniz?”

Tahminim yanlış çıksa dahi Heewan durumu hemen anlayıp koşarak gelirdi. Gerçi yanlış çıkacağını da pek sanmıyordum. Annemin de Heewan’ın da huyunu suyunu biliyordum. Gün gibi ortadaydı işte.

Sonra deli gibi geri koştum, neyse ki hâlâ oradaydı. Atlıkasrının önünde boş boş etrafına bakınıyordu.

Beni görünce yüzü aydınlandı, gülümseyerek, “Kabak!” diye bağırdı.

Eyvah, yandık. Hiç ablasına çekmemiş. Cana yakın olmak kötü bir şey değil tabii ama şu devirde dünya pek güvenilir sayılmaz. Abisini endişeden deliye döndürecek besbelli.

“Senin adın ne bakalım?”

“Yabancılarla adını söyleme dediler.”

“Peki, o zaman ben tahmin edeyim.”

“İpucu vereyim mi?”

“Yok yok, bakalım kendim bulabilecek miyim. Bir düşünelim... Jeong Heeyeon?”

“Değil!”

“Hımm, Jeong Heebin?”

“Bu da değil!”

“Jeong Heegyeong?”

“Yine bulamadın!” deyip ayaklarını yere vurdu. Belli ki sabırsızlanıyordu.

“Jeong Heeram, değil mi?”

“Nasıl bildin?”

“Sihirbazım demiştim.”

“Yalancı.”

“Seni minik şüpheci, söyle bakalım, Noel Baba’ya inanıyor musun sen?”

Minicik çenesini hafifçe yukarı aşağı salladı. İki elini sıkıca birleştirdi, gözleri ıslıl ıslıldı. Sonra büyük bir sır verir gibi fısıldadı:

“Biliyor musun, Noel Baba aslında dede falan değil.”

“Ya? Kimmiş peki Noel Baba?”

“Ablam! Noel Baba aslında benim ablam!”

“Ablanı o kadar mı çok seviyorsun sen?”

“Evet! Ablam çok güzel. Hem de iyi kalpli. Dünyada en çok ablamı seviyorum.”

“Ya annen?”

“Annemi de ondan sonra seviyorum. Babamı da annemden sonra.”

Bizim ailenin kanında sadece Heewan’a karşı duyarlılık gösteren özel bir şey mi var acaba? Önce annem, şimdi de kardeşim...

“Heeram!”

O an buz kesildim. Sendin. Titrek sesin kalbime bıçak gibi saplandı.

“Abla!”

Heeram beni geride bırakıp tek solukta sana doğru koştu. *Bak, haklıymışım. Birilerine gösterebilmek istiyordum. Senin ve sevdiğim herkesin, ben olmadan da böyle dimdik, güçlü bir şekilde yaşamaya devam ettiğini biliyordum.*

“Abla, ağladın mı?”

“Yok, ağlamadım.”

“Yalan söylersen burnun uzar.”

Sesin giderek uzaklaşıyordu. Arkama bakmadım. Yüzünü görürsem kendimi tutamamaktan korkuyordum.

“Ne ara kayboldun sen? Hep burada mı bekledin?”

“Şey, palyaçoyu takip etmiştim de... Niye korkunç korkunç bakıyorsun. Yoksa kızdın mı?”

“Hayır, kızmadım. Ama üzüldüm. Benimle birlikte gitmeliydin.”

“Evet, aslında seni çağıracaktım ama... Aa, doğru ya, oradaki kabak abi seni çağırdı işte.”

“Kabak mı?”

“Evet, şurada... Aa, nereye gitmiş?”

Adımlarımı hızlandırdım. Bir an önce kalabalığın içine karışıp beni göremeyeceğin kadar uzaklaşmak istiyordum. Ama düşündüğüm kadar hızlı değildim.

“Namu.”

Fazla vakit kalmamıştı. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Sonra elimi kaldırıp hafifçe salladım. Seninle karşılaşmayı, zamanın tamamen dolduktan sonraya bırakmıştım zaten. Benim için bu bile yeterliydi.

Ha bu arada... Namu değil, Ramwoo. Adımı doğru söylemeyi ne zaman öğreneceksin?

Ama neyse... Böylesi de fena değil sanki.

“Teşekkür ederim.”

Hepsi buydu.

Beni durdurmadın. Ben de arkama bakmadan oradan ayrıldım. Cadılar Bayramı yavaş yavaş sona eriyordu. Yaşayanlarla ölüler arasındaki perdenin aralandığı, seninle karşılaşmamam gereken o yasaklı zaman dilimi hızla sona yaklaşıyordu. Günü nasıl noktalamalıydım acaba?

“*Kolumbaryuma* gidelim o hâlde. Uzun zaman oldu.”

Ben sadece senin mutlu olmanı dilemiştim. Ve seni mutlu görmek her şeye değmişti. İyi görünüyordun. Gülümsüyordun.

O yüzden, Heewan... Buluşmamızı biraz daha erteleyelim.

Ömrünün son bulduğu gün geldiğinde söyleyeceğim.

Seni gerçekten, derinden ve sessizce sevdiğimi.

Son.

Son Söz

Ölüm meleğinin bazen tanıdık birinin kılığına girerek ortaya çıktığına dair söylentiler duymuştum. Bu konuda anlatılan birkaç şehir efsanesi var. Mesela, ölmüş amcasının suretinde beliren bir ölüm meleğinin, babasını almaya geldiği bir hikâye... Ya da vefat etmiş bir akrabanın kapıyı çalıp içeri girmesiyle, onun aslında ölüm meleği olduğunun anlaşılması gibi başka bir hikâye.

Her ne kadar bizim kültürümüzde bunun kolayca kabul görmesi zor olsa da kan bağı olmayan üvey kardeşlerin evlenmesi hukuken mümkünmüş.

Jeong Heewan, kopuk bir dünyanın içinde yaşayan bir karakter. Ramwoo'nun ölümünden sonra ânın içinde donup kalmış, kendi içine kapanmış ve kimseye yaklaşmayan bir kız. O daracık, boğucu dünyanın; sadece onun görebildiği kadarıyla sınırlı kalan o bakış açısının, olabildiğince net yansımalarını istedim. Bu yüzden bazı kısımlarda anlatım eksik ya da belirsiz gelmiş olabilir.

Birkaç ek bilgi vermem gerekirse Ramwoo bir ölüm meleği ve buna bağlı olarak bazı özel yetenekleri var. Heewan'ın dünyasındaysa yalnızca Ramwoo var. Tüm varlığını sadece ona odakladığı için, güçlü iradeli bir “yaşayan ruh” hâline geldiğini söyleyebiliriz. Üstelik kendisinin hâlâ hayatta olduğunu sanıyor. Ramwoo'ysa ne doğüstü güçlere ne hayaletlere ne de ruhani olaylara inanıyor. Sadece bunun ihtimalini ilginç buluyor. Ama sonuçta, inanç dediğimiz şey mucizeleri doğurur,

öyle değil mi? Birlikte geçirdikleri o bir haftalık süreçte yaşananlar, yaşayanların dünyasında olmuş da sayılır, olmamış da. Bazı şeyler iz bıraktı, bazılarıysa hiçbir iz bırakmadan silinip gitti. Bu şekilde değerlendirirseniz sevinirim.

Bunun dışında Heewan'ın annesiyle ilgili hikâyeler, Jeong Ilbeom'un üniversite yıllarındaki aşk hayatı (Aynı üniversitede tanışıp epey heyecanlı bir ilişki yaşadktan sonra evlendiler), Inju'nun ablasıyla ilgili anekdotlar (Açık sözlü ve neşeli biri; uluslararası bir evlilik yapmış, şu anda Amerika'da yaşıyor), kırmızı takımlı ölüm meleğiyle (Kendisine Myeongun diyor, her ne kadar gerçek adı olmasa da) ilgili birçok detay vardı ama bu hikâyeleri anlatmaya fırsatım olmadı. Bir gün bunları da anlatabilirim umarım.

Yazıya dökmem biraz zaman almış olsa da soğuk bir kış gününde, ansızın zihnime düşen bir hikâyeydi bu.

Yaşama gücümü toparlamamı sağlayan, bana cesaret veren o kişiye minnettarlığımı ifade etmek istedim ve yazmaya başladım. İlk eserimdi. Yazarken gerçekten pek çok açıdan çok zorlandım, çok yoruldum. Ama aynı zamanda bu süreç bana büyük bir teselli oldu. Dilerim okurken, kısa bir anlığına da olsa keyif almışsınızdır. Ve az da olsa teselli bulabilmişsinizdir.

“Beklemek, içinde hep bir umut taşır derler.” En sevdiğim oyuncunun bana armağan ettiği bir sözdü bu. Zor zamanlarda bana büyük bir güç verdiği için, bu güzel sözü ödünç aldım. Sizden gelen o içten, samimi destek sayesinde buralara kadar gelebildim. Teşekkür ederim.

